

**Rodinná
kronika
Klichů
a Poláků**

Jsem bohužel rodiny, které ztratily soudružnost, upjaly se jen k hmotným vymoženostem a naprosto je nezajímá, jak žili jejich předci - babičky, dědové, tety, strýcové a ostatní příbuzní. A tak mnozí lidé vyrůstají bez vědomí a pocitu rodinných vztahů a považují sami sebe za začátek i konec všeho.

Není to správné, nikdy bychom neměli zapomínat, že bez kořenů se neudrží ani strom, ani člověk. Všichni máme kořeny v minulosti a mohli bychom uvadnout jako takový strom, nebudeme-li o ní nic vědět. Je povinností rodičů dětem o minulosti vyprávět, vzbudit u nich zájem o ní.

Proto jsme se rozhodli napsat tuto rodinnou kroniku

K l i c h ů a P o l á k ů.

Je v ní zachycen stručný životopis několika předků matčinych a otcových a pokud nám poskytl údaje, tak i těch nejbližších příbuzných. Dále by měl pokračovat v psaní kroniky své vlastní rodiny už každý sám a podrobněji.

RODINA KLICHOVÁ

P r a d ě d rodiny K l i c h ů K a r e l K l i c h - pocházel z Bavorova, politický okres Písek, soudní okres Vodňany. Byl majitelem punčochářské živnosti a nájemce statku Ů sv. Vojtěcha u Vodňan. P r a b a b i ě k a A n n a, roz. Broučková / dcera Matěje Broučka a Marie, roz. Rokůskové, pocházela z Těšovic.

D ě d V o j t ě c h K l i c h se nar. 5.2.1825 v Bavorově č.p.134, b a b i ě k a A n n a, roz.Honsová, 25.7.1822 v Myslíně. Byla dcerou Dominika Honsy, mlynáře z Myslína u Vorlíka a Marie, roz. Vaňkové / dcery mlynáře Vaňka z Mirovic a Barbory, rozené Patkové/. D ě d V o j t ě c h K l i c h, bavorovský měšťan, měl jako člen obecního zastupitelství dozor nad obecními zahradami. Vlastnil dům, zahradu, pole a voňkářskou a perníkářskou živnost. Rodině se vedlo dobře, přestože byla početná. Protože však Klichové byli všichni dobří Češi, nechtěli sloužit císaři Františku Josefovi, tím víc, že vojenská služba trvala tehdy v Rakousko-Uhersku až 8 let. Tak se děd rozhodl, že se vystěhuje s rodinou do Ruska. Stalo se to v r. 1872, kdy se tam na popud Fr.L.Riegra stěhovalo mnoho českých rodin.

Usedlost byla prodána a s kapitálem 800 zl., na tehdejší dobu značným, se Klichovi vydali na cestu na vozech tažených koňmi a naložených najnutnějšími věcmi. Jelo společně několik rodin. Někteří odcházeli proto, že se jim doma špatně dařilo, jiní proto, aby nemuseli synové na vojnu. V Rusku, jak slíbil car, měli být vojenské služby zproštěni. Čechům, které car do Ruska zval, aby naučili hospodařit tamní rolníky, sliboval i další výhody: že jim budou prodány pozemky velmi levně, že budou na dlouhou dobu zproštěni daní, že si smějí ponechat svou víru a p. Mnohé ty sliby vylákaly z domova a nebylo už kam se vrátit, když se na ně později zapomnělo.

Klichovi zakoupili na Volyni část pozemku, jež patřil k velkostatku jakéhosi ruského šlechtice. Byl to téměř prales. Nejdříve museli vykácet stromy a vykopat zmljanky, aby měli kde bydlet, než si postaví domky, a teprve pak bylo možné sřizovat pole. V kácení lesů neměl nikdo z přistěhovalců zkušeností a tak se to učili od místních Ukrajinců. Zpočátku tu byl život nepředstavitelně těžký, ale rodiny žily družně, vzájemně si pomáhaly a dovedné ruce našich předků překonaly poměrně brzy všechny překážky a těžkosti. Vesnice nazvaná Semiduby vzkvétala a Čechům se dařilo dobře. A tu si na ně úřady vzpomněly a začaly vymáhat daně. Zproštění mohli být jen ti, kteří přestoupili na pravoslavnou víru a většina z nich - katolíků a českých bratří - to udělala. Klichovi byli jedni z mála těch, kdo zůstali své víře věrni a raději vysoké daně platili.

RODINA VOJTĚCHA KLICHY

Vojtěch Klich měl dvě dcery a šest synů. Všichni se narodili v Bavorově.

Karel	Zdenka
Jan	Josefa
Alois /Alexandr /	Václav
Vojtěch	František

Nejstarší K a r e l byl hudebníkem z povolání. Vyučoval hudbě a sám hrál výborně na flétnu a celou řadu dalších hudebních nástrojů. Brzy odešel dále do Ruska, usadil se někde na Sibiři a oženil se tam. Víc pak o něm nikdo z rodiny neslyšel.

J a n vystudoval reálku ve Vodňanech a učil se malovat. Po příjezdu do Ruska pracoval zprvu v Kyjevě, později přesídlil do Jalty na Krymu, oženil se s Ruskou Annou Judeničovou, přijal pravoslaví a usadil se tam natrvalo. Většina paláců carské rodiny v Jaltě a Feodosii jsou vyzdobeny jím. Tam také

RODINA KLICHOVÁ

P r a d ě d rodiny K l i c h ů K a r e l K l i c h - pocházel z Bavorova, politický okres Písek, soudní okres Vodňany. Byl majitelem punčochářské živnosti a nájemce statku Ů sv. Vojtěcha u Vodňan. P r a b a b i č k a A n n a, roz. Broučková / dcera Matěje Broučka a Marie, roz. Rokůskové / pocházela z Těšovic.

D ě d V o j t ě c h K l i c h se nar. 5.2.1825 v Bavorově č.p.134, b a b i č k a A n n a, roz. Honsová, 25.7.1822 v Myslíně. Byla dcerou Dominika Honsy, mlynáře z Myslína u Vorlíka a Marie, roz. Vaňkové / dcery mlynáře Vaňka z Mirovic a Barbory, rozené Patkové /. D ě d V o j t ě c h K l i c h, bavorovský měšťan, měl jako člen obecního zastupitelství dozor nad obecními zahradami. Vlastnil dům, zahradu, pole a vojákárskou a perníkárskou živnost. Rodině se vedlo dobře, přestože byla početná. Protože všichni Klichové byli všichni dobří Češi, nechtěli sloužit císaři Františku Josefovi, tím víc, že vojenská služba trvala tehdy v Rakousko-Uhersku až 8 let. Tak se děd rozhodl, že se vystěhuje s rodinou do Ruska. Stalo se to v r. 1872, kdy se tam na popud Fr.L. Riegra stěhovalo mnoho českých rodin.

Usedlost byla prodána a s kapitálem 800 zl., na tehdejší dobu značným, se Klichovi vydali na cestu na vozech tažených koni a malozemských najmutnějšími věcmi. Jelo společně několik rodin. Někteří odcházeli proto, že se jim doma špatně dařilo, jiní proto, aby nemuseli synové na vojnu. V Rusku, jak slíbil car, měli být vojenské služby zproštěni. Čechům, které car do Ruska zval, aby naučili hospodařit tamní rolníky, sliboval i další výhody: že jim budou prodány pozemky velmi levně, že budou na dlouhou dobu zproštěni daní, že si smějí ponechat svou víru a p. Mnohé ty sliby vylákaly z domova a nebylo už kam se vrátit, když se na ně později zapomělo.

Klichovi zakoupili na Volyni část pozemku, jež patřil k velkostatku jakéhosi ruského šlechtice. Byl to téměř prales. Nejdříve museli vykácet stromy a vykopat zemljanky, aby měli kde bydlet, než si postaví domky, a teprve pak bylo možné uřizovat pole. V kácení lesů neměl nikdo z přistěhovalců zkušeností a tak se to učili od místních Ukrajinců. Zpočátku tu byl život nepředstavitelně těžký, ale rodiny žily družně, vzájemně si pomáhaly a dovedné ruce našich předků překonaly poměrně brzy všechny překážky a těžkosti. Vesnice nazvaná Semiduby vzkvétala a Čechům se dařilo dobře. A tu si na ně úřady vzpomněly a začaly vymáhat daně. Zproštění mohli být jen ti, kteří přestoupili na pravoslavnou víru a většina z nich - katolíků a českých bratří - to udělala. Klichovi byli jedni z mála těch, kdo zůstali své víře věrni a raději vysoké daně platili.

RODINA VOJTĚCHA KLICHY

Vojtěch Klich měl dvě dcery a šest synů. Všichni se narodili v Bavorově.

Karel	Zdenka
Jan	Josefa
Alois / Alexandr /	Václav
Vojtěch	František

Nejstarší K a r e l byl hudebníkem z povolání. Vyučoval hudbě a sám hrál výborně na flétnu a celou řadu dalších hudebních nástrojů. Brzy odešel dále do Ruska, usadil se někde na Sibiři a oženil se tam. Víc pak o něm nikdo z rodiny neslyšel.

J a n vystudoval reálku ve Vodňanech a učil se malovat. Po příjezdu do Ruska pracoval zprvu v Kyjevě, později přesídlil do Jalty na Krymu, oženil se s Ruskou Annou Judeničovou, přijal pravoslaví a usadil se tam natrvalo. Většina paláců carské rodiny v Jaltě a Feodosii jsou vyzdobeny jím. Tam také

za první světové války zemřel. Jeho žena asi o deset let později měla 6 synů a tři dcery. Všichni se narodili v Jaltě.

Nikolaj	/1884 - 1963/	Michal	/1894 - 13.9.1970/
Věra	/1886 - 1968/	Vladimír	/1896/
Alexandr	/1888 - 1916/	Ljuba	/1898 - 1934 /
Petr	/1890 - 1951/	Georgij	/1900 - 13.1.1977/
Naděžda	/1892 - 1928/		

Nikolaj, nejstarší, byl zahradníkem a zřizoval a udržoval velké parky v jaltinském sídle ruského cara Mikuláše II. V první světové válce bojoval v České družině a v bitvě u Zborova byl raněn do hlavy. Po válce pracoval v Soči, kde se seznámil se svou budoucí manželkou, Tatjanou, původem Litvinkou, kterou si přivezl po r.1921 do Československa. Zde pracoval jako zahradník na velkostatku pí. Tiché, dcery spisovatelky Viktorové-Kunětické v Libočanech u Žatce, potom v Mor. Třebové v zahradě při ruském gymnáziu, kde se mu narodila dcera Tatjana. Pak žil nějaký čas u strýce Václava Kliche v Kobilkách na Slovensku a tam se mu narodil syn Jiří. Později se přestěhoval do Prostředního Žlebu, kde mu jeho bratr Vladimír opatřil menší usedlost. Zde v r.1963 zemřel. Jeho žena Tatjana zemřela v r.1974. Měli spolu dvě děti, Tatjanu a Jiřího.

Dcera Tatjana se provdala za Lástera/zemřel v r.1975/ a nyní žije v Praze se svým druhem. Má 4 děti: Alexandra, Jiřího, Darju a Igora.

Jiří, Tatjanin bratr, je duševně poněkud zaostalý. Je zaměstnán jako výpomocný dělník v nemocnici v Děčíně.

Věra, povoláním porodní asistentka, pracovala ve svém oboru v Oděse a Leningradě, pak v nemocnici na Kavkaze jako vrchní sestra. Ke konci života se pomátla a žila u své sestry Naděždy v Jaltě. Provádána nebyla.

Alexandra byla povoláním strojní zámečnicka. Padla v r.1916 u Erzerumu na Kavkaze ve válce proti Turkům, a to právě v den, kdy dostal povolení o přemístění z ruské armády do České družiny. Rodičům poslali jen jeho válečný kříž.

Petr si zvolil povolání sládka. Vystudoval pivovarnickou školu v Praze a pracoval v různých pivovarech v Rusku, mezi jiným určitou dobu i na Olšance u strýce Václava Kliche. V první světové válce bojoval zprvu v ruské armádě, potom v České družině. Po revoluci byl zaměstnán v pivovaru ve Slavuti a oženil se tu s Češkou Marií Metelovou, dcerou hospodského, která několik let hospodu vedla. Její česká kuchyně byla vyhlášená a podnik dobře prosperoval, bylo však nutné jej prodat, když se Marie těžce rozstala. Narazila nešťastnou náhodou na ojí vozu a v těch místech se jí udělala na prsou boulička. Šla k lékaři teprve když začaly bolesti, ale na zákrok bylo už pozdě. Umřela na rakovinu zanechavši Petrovi dva chlapce, sotva pětiletého Václava a dvouletého Ivana. Na smrtelné posteli prosila sestru Annu, aby děti neopouštěla a provdala se za Petra. Anna její přání splnila a chlapce vychovala. Petr pracoval potom v pivovaru v Kulčinách, pak byl vedoucím nákupního oddělení Šacharaprojektu v Krasilově, sdružujícím 13 cukrovarů. Po druhé světové válce se vrátil do Slavuty. V r.1947 přesídlil do ^{Syn}ČSR Václav, našel usedlost na předměstí Karlových Var - Olšavých Vratech a rodina se tu trvale usadila. Zde také Petr v r. 1951 zemřel na rakovinu žaludku a manželka ho následovala v r. 1957. Oba jsou pohřbeni na karlovarském hřbitově.

Václav, Petřův starší syn se narodil 30.9.1927 ve Slavuti. Sotva dokončil sedmou tř. ZDŠ, vypukla válka. Začal se učit elektromontérem ve škole při cukrovaru. V r. 1944 se přihlásil dobrovolně do sov. armády, v níž sloužil u útvaru jako letecký mechanik. U Ržešova byl jeho útvar rozbit a Václav byl velmi těžce poraněn. Ztratil zrak, sluch i řeč, týden byl v bezvědomí. Uzdravil se však a po čtyřměsíčním léčení v lazaretě byl poslán do Serpuchova k letecké základně, kde sloužil do r.1947. Přitom dokončil ve večerní škole desetiletku. Do ČSR přijel za tři týdny po odjezdu rodičů. Pracoval zprvu v energetických závodech v Karlových Varech, potom 5 let ve STS, nyní je zaměstnán ve Stavebním podniku m.K.V. Při zaměstnání jako elektrotechnik ukončil večerní průmyslovku a složil maturitní zkoušky. 8.3.1958 se oženil

s M a r i í H a t a š o v o u, nar. 6.6. 1932 ve Zbraslavicích. Její rodiče měli 3 dcery a chlapce, jednou dvojčátka a Marie je jedním z nich. Brzy se odstěhovali do Sedmipanen, pak do Štěpánova a po válce se trvale usadili v Olšových Vratech. Bratr se vyučil krejčím, děvčata musela hned po ukončení školy pracovat manuálně. Marie byla do sňatku zaměstnána v porcelánce v Březové. Klichovi mají v Olšových Vratech výstavný, moderně zařízený dům, velkou zahradu, drobné hospodářství, chovají včely. Všude je zřejmá neúporná píle. Rodičům pomáhají ve všem jejich čtyři děti.

M i l a n, nejstarší, adoptovaný syn, nar. 17.11.1954, je povoláním krejčí a pracuje v salóne pánských oděvů v Karl. Varech.

V á c l a v, nar. 23.7.1958, povoláním tesař, pracuje rovněž v Karl. Varech.

L a d i s l a v, nar. 20.6.61 se učí tamtéž kuchařem.

L e n k a se nar. 4.1.1966 a chodí do ZDŠ.

I v a n, druhý Petrův syn se nar. 12.2.1930 rovněž ve Slavuti, kde chodil i do školy. Po přesídlení do ČSR, pracoval v porcelánce v Březové jako dělník. Absolvoval přitom řidičský kurs, jezdil 5 let⁸⁸ sanitkou v Mar. Lázních a byl pak 2 roky řidičem osobního vozu na KNV. Potom vstoupil do dělnické přípravy zemědělské školy a nato studoval 5 let v Praze na Vysoké škole zemědělské. Bydlel v koleji na Letné a tam se seznámil s I v a n k o u P i n c o v o u.

Ivančin otec - K a r e l P i n c, povoláním zahradník, pracoval zprvu v soukromých, později ve státních službách a pět let / 1930-1935/ byl zahradníkem u jakéhosi knížete v LARGO v Rumunsku, kde se Ivanka 24.9.1934 narodila. Měla 4 sourozence. Jeden bratr jí zemřel ve dvou letech, druhý - K a r e l, nar. 1943, zemřel v r. 1968. V l a s t a, nar. 1928, provdaná Řezáčová, má dva syny: V á c l a v a a V l a s t i m i l a, M a r i e nar. 1932, je svobodná. Otec zemřel v r. 1954.

Ivanka studovala ve stejném ročníku a tantýž obor jako Ivan. Vzali se 2.4.1958 a když oba dosáhli titulu ing. agronom, nastoupili zaměstnání na umístěnku v Milevsku. Trvale se

tu usadili a začátkem 70. let si postavili rodinný dům.

I v a n, jejich syn, nar. 28.1.1959, studuje na gymnáziu,

K a t e ř i n a, dcera, nar. 21.3.1961, je na stř. průmyslové škole textilní, obor výroba oděvů a prádla Jihlava-Helenín.

Š t ě p á n k a, druhá dcera, nar. 17.9.1968, chodí do ZŠŠ v Milevsku.

Ivančina maminka A n n a, roz. D u s i l o v á, je odbornicí v ručních pracích a naučila paličkovat a drhat i dceru, která zdělila tuto její zálibu. Ivanovým hobby jsou hodiny. Sbírá je, jako samouk je dovede opravit a sestavit z několika porouchaných nové. Mimoto pracuje rád se dřevem, vyřezává a sbírá samorosty.

N a d ě ž d a K l i c h o v á se provdala za českého legionáře Grubera, který zahynul neznámo kde v revoluci. Měla s ním syna B o r i s a nar. r. 1917. Později se provdala za Rusa, lesmistra Kryžanovského, zeměděleho krátce před druhou světovou válkou. V posledních letech úplně oslepla. Žije v Jaltě s Borisem, jeho rozvedenou dcerou K v ě t o u a Květinou dcerou L e n o u.

B o r i s vystudoval vysokou školu v Kyjevě. Byl třikrát ženat. První ženu mu zastřelil gestapák, protože odmítla jeho milostné návrhy. Druhá žena na sebe při vaření vylila rozžhavený olej, který na ní chytl a uhořela. Zůstala po ní dcera K v ě t a. Potřetí se Boris oženil s vdovou Lenou a má s ní a jejím synem I j u d v i k e m, který přijal jeho jméno Gruber v Jaltě. Je už v důchodu / měl třikrát infarkt/, žena je zaměstnána v nějakém podniku jako účetní.

I j u d v i k má s manželkou L e n o u dceru J a n u.

s M a r i í H a t a š o v o u, nar. 6.6. 1932 ve Zbraslaví-
cích. Její rodiče měli 3 dcery a chlapce, jednou dvojčátka
a Marie je jedním z nich. Brzy se odstěhovali do Sedmípanen,
pak do Štěpánova a po válce se trvale usadili v Olšových Vra-
tech. Bratr se vyučil krejčím, děvčata musela hned po ukonče-
ní školy pracovat manuálně. Marie byla do sňatku zaměstnána
v porcelánce v Březové. Klichovi mají v Olšových Vratech vý-
stavný, moderně zařízený dům, velkou zahradu, drobné hospodář-
ství, chovají včely. Všude je zřejmá neúporná píle. Rodičům
pomáhají ve všem jejich čtyři děti.

M i l a n, nejstarší, adoptovaný syn, nar. 17.11.1954, je
povoláním krejčí a pracuje v salóne pánských oděvů v Karl. Va-
rech.

V á c l a v, nar. 23.7.1958, povoláním tesař, pracuje
rovněž v Karl. Varech.

L a d i s l a v, nar. 20.6.61 se učí tamtéž kuchařem.

L e n k a se nar. 4.1.1966 a chodí do ZDŠ.

I v a n, druhý Petrův syn se nar. 12.2.1930 rovněž ve
Slavutí, kde chodil i do školy. Po přesídlení do ČSR, praco-
val v porcelánce v Březové jako dělník. Absolvoval přitom ři-
dičský kurs, jezdil 5 let⁸⁸ šanitou v Mar. Lázních a byl pak 2
roky řidičem osobního vozu na KNV. Potom vstoupil do dělnické
přípravky zemědělské školy a nato studoval 5 let v Praze na
Vysoké škole zemědělské. Bydlel v koleji na Jetné a tam se se-
známil s I v a n k o u P i n c o v o u.

Ivančin otec- K a r e l P i n c, povoláním zahradník,
pracoval zprvu v soukromých, později ve státních službách
a pět let / 1930-1935/ byl zahradníkem u jakéhosi knížete
v Larga v Rumunsku, kde se Ivanka 24.9.1934 narodila. Měla 4
sourozence. Jeden bratr jí zemřel ve dvou letech, druhý -
K a r e l, nar. 1943, zemřel v r. 1968. V l a s t a, nar. 1928,
provdaná Řezáčová, má dva syny: V á c l a v a a V l a s t i-
m i l a, M a r i e nar. 1932, je svobodná. Otec zemřel v r. 1954.

Ivanka studovala ve stejném ročníku a tantýž obor jako
Ivan. Vzali se 2.4.1958 a když oba dosáhli titulu ing. agro-
nom, nastoupili zaměstnání na umístěnku v Milevsku. Trvale se

tu usadili a začátkem 70. let si postavili rodinný dům.

I v a n, jejich syn, nar. 28.1.1959, studuje na gy-
mnáziu,

K a t e ř i n a, dcera, nar. 21.3.1961, je na stř. prů-
myslové škole textilní, obor výroba oděvů
a prádla Jihlava-Helenín.

Š a t ě p á n k a, druhá dcera, nar. 17.9.1968, chodí
do ZŠŠ v Milevsku.

Ivančina maminka A n n a, roz. D u s i l o v á, je od-
bornicí v ručních pracích a naučila paličkovat a drhat i dce-
ru, která zdělila tuto její zálibu. Ivanovým hobby jsou hodi-
ny. Sbírá je, jako samouk je dovede opravit a sestavit z něko-
lika porouchaných nově. Mimoto pracuje rád se dřevem, vyřezá-
vá a sbírá samorosty.

N a d ě ž d a K l i c h o v á se provdala za českého
legionáře Grubera, který zahynul neznámo kde v revoluci. Měla
s ním syna B o r i s a nar. r. 1917. Později se provdala za
Rusa, lesmistra Kryžanovského, zemřelého krátce před druhou
světovou válkou. V posledních letech úplně oslepla. Žije
v Jaltě s Borisem, jeho rozvedenou dcerou K v ě t o u a Kvě-
tinou dcerou L e n o u.

B o r i s vystudoval vysokou školu v Kyjevě. Byl tři-
krát ženat. První ženu mu zastřelil gestapák, protože odmítla
jeho milostné návrhy. Druhá žena na sebe při vaření vylila
rozžhavený olej, který na ní chytl a uhořela. Zůstala po ní
dcera K v ě t a. Potřetí se Boris oženil s vdovou Lenou a
mije s ní a jejím synem L j u d v í k e m, který přijal jeho
jméno Gruber v Jaltě. Je už v důchodu / měl třikrát infarkt/,
žena je zaměstnána v nějakém podniku jako účetní.

L j u d v í k má s manželkou L e n o u dceru
J a n u.

M i c h a l /Míša/, odjel ze 7.tř.gymnázia do Kyjeva a 16.9.1914 vstoupil dobrovolně do České družiny jako řadový voják. Zúčastnil se mnoha bojů, konal i zodpovědnou službu rozvědky. V r.1915 byl vyznamenán křížem a pak řádem sv.Jiří a povýšen na desátníka, později jmenován postupně praporčíkem, podporučíkem a velitelem roty. Po bitvě u Zborova následují další vyznamenání a jmenování poručíkem. V r.1918 byl Míša na vlastní žádost demobilizován ze zdravotních důvodů, tím však jeho vojenská činnost nekončí. V Jejsku, na pobřeží Azovského moře, je nasazen krasnoarmějci ke kopání zákopů a střezení města, po jehož obsazení bělogvardějci je přidělen k čs.inženýrskému pluku jako důstojník, pak poslán do nemocnice a na dovolenou domů do Jalty. Po ní následuje znovu fronta. Míša je zajat krasnoarmějci a má být jako důstojník zastřelen. Ale velitel obrněného vlaku, který měl rozsudek smrti podepsat, si vzpomněl, že chodil s nějakým Klichem do školy v Jaltě a že to byl jeho nejlepší kamarád. Dal si Míšu předvést, poznal ho a zachránil. Po zranění do pravé nohy u Stavropolu byl Míša poslán do lazaretu a pak na tříměsíční dovolenou, kterou strávil opět v Jaltě. Po návratu k útvaru byl propuštěn z armády, předán do pravomoci velitele francouzského křížníku "S k a r t" a následuje evakuace s českosl. praporem. Ze Sevastopolu odvíží tento prapor loď do přístavu Galac na Dunaji v Rumunsku, odtud jedou všichni vlakem do Bukurešti a v červenci r.1919 stanou na půdě svobodného Československa. Zde je Míša poslán do vojenské školy v Milovicích a po kratším výcviku zařazen do kategorie důstojníků z povolání jako nadporučík. Postupně je jmenován kapitánem, št.kapitánem a majorem. Působí převážně v Bratislavě. Při cvičení na manévrech spadl s koně a zranění hlavy mělo za následek zhoršení jeho zdravotního stavu. Proto byl v r.1936 dán na vlastní žádost do výslužby. Odstěhoval se s rodinou do Uhřetěvsi u Prahy, odkud pocházela jeho manželka V i l e m í n a - Lemína - rozená S e d l á č k o v á, dcera ředitele cukrovaru /nar.29.11.1903/. Uzavřeli spolu sňatek už v r.1930.

V l a d i m í r, jediný jejich syn, se jím narodil 8.7.1936. Po skončení ZDŠ vstoupil do továrny Draslavka v Uhřetěvsi jako učeň-lučebník. Po vyučení zde pracoval ve svém oboru a při zaměstnání ukončil v r.1958 průmyslovou školu chemickou v Praze. Základní vojenskou školu odbyval ve Velvětách u Teplic. Od mládí psal básně a měl rád hudbu a zpěv. Komponoval písně a psal k nim sám i texty. Na vojně měl svůj pěvecký soubor velmi slušné úrovně. Dnes je tajemníkem ředitele v n.p.Barvy a laky v Uhřetěvsi. 2.10.1969 se oženil s Janou Pařízkovou.

Janin otec, povoláním drogist, byl zaměstnán ve VÚ zemědělské, matka švadlena vyšíváčka měla vlastní živnost. Po r.1948 pracovala v textilní tvorbě a byla manekýnkou v Praze, potom vedoucí drogerie v Uhřetěvsi. Tuto funkci převzal po ní později její manžel. Dnes jsou oba v důchodu. Otec hraje dobře na housle, dvacet let byl dirigentem smyčcového orchestru, zpíval v operetě. Měli syna a dcery dvojčátka. Jana je jednou z nich.

J a n a P a ř í z k o v á se nar.12.3.1942. Po maturitě na průmyslové škole chemické v Říčanech v r.1959, nastoupila do zaměstnání jako chemička laborantka v továrně Bal v Uhřetěvsi, kde pracuje dosud. Jejím hobby jsou knihy a divadlo, které hrávala ochotnický, má velmi ráda hudbu. Jako kulturní referentka v závodě obstarává lístky na koncerty a do divadel a také je s manželem pravidelně jednou měsíčně navštěvuje. Jana, poprvé provdaná Vánová, měla syna D a n i e l a, nar.12.6.1962 v Praze, s Vladimírem mají syna M i c h a l a, nar.22.4.1970 rovněž v Praze.

Daniel navštěvuje první tř.gymnázia ve Strašnicích, dobře se učí, zvláště vyniká ve slohu. Rád čte, hraje hokej a velmi ho zajímají závodní auta. Michal chodí do ZDŠ v Uhřetěvsi. Jeho záliby jsou spíše dívčí, než chlapecké, rád pomáhá doma při úklidu, nejraději však matce při vaření, pečení cukroví a p.

Víkendy a letní prázdniny tráví rodina ve své chalupě v Pyšelích u Benešova, kde je velká zahrada a všichni tu s oblibou zahradníčí.

Mladí manželé žili společně s Vladimírovými rodiči ve vlastním vile v Uhřetěvsi, kde Míša 13.9.1970 zemřel, Lemína ho následovala 14.10.1975.

V l a d i m í r - Voloďa - vstoupil po ukončení střední školy do České družiny a po válce přijel s legiemi do ČSR. Byl zaměstnán u finanční správy převážně na Slovensku. Zde se také seznámil s M a r y š k o u D a n k o v i č o v o u, původem Maďarkou a oženil se s ní. Po druhé světové válce se usadil s rodinou v Prostředním Žlebu u Děčína, kde vlastní usedlost. Od r.1956 je v důchodu. Má dva syny:

V l a d i m í r, nar.1925, je povoláním požárník. Byl zaměstnán v Děčíně, nyní je ze zdravotních důvodů v důchodu /onemocnění ledvin a jater/. Jeho žena V ě r a, roz. J a n d v á, nar. v r.1930, je zaměstnána na poštovním úřadě v Děčíně. Mají:

V l a d i m í r a,
M i r k a

a V ě r u, rovněž zaměstnanou na pošt. úřadě v Děčíně. V r.1950 se provdala za A n t o n í n a T y r l a, nar.1945, strojvedoucího a má s ním 3 děti:

M a r u š k u /1968/,
T o n í k a /1969/,
a R o b e r t a /1974/.

Žijí v Prostředním Žlebu.

Druhý syn Volodi,

V á c l a v, si zvolil povolání číšníka a je vedoucím restaurace Sokolí hnízdo ve Hřensku, okr. Děčín. Jeho manželka E l i š k a, roz. U r b a n o v á, nar. v r.1938, je zaměstnána jako účetní v Děčínské zoologické zahradě. Mají 3 děti:

L e n k a /1956/ povoláním kadeřnice, se v r. 1976 provdala za J i ř í h o H o r á k a /nar.1952/, povoláním kotláře, a oba pracují v Děčíně. Jejich děti:

Z l a t a /1958/, je aranžérkou výkladních skříní,

V á c l a v /1964/, chodí ještě do školy.

L j u b a byla poslední léta zaměstnána jako ošetrovatelka na Kavkaze v nemocnici, kde pracovala její starší sestra V ě r a. Těsně před svatbou ji otrávil sokyně v lásce.

G e o r g i j - Žoržik, nejmladší z dětí Jana Kliche, byl po ukončení školy nějaký čas u strýce Václava v pivovaru na Olšance a na zámku v Ale ndrovce, potom ve Slavuti. Na Stalinovy éry byl zatčen proto, že si dopisoval s bratry v zahraničí a poslán na Ural do Sverdlovsku. Po propuštění z vězení už ve Sverdlovsku zůstal. Oženil se s V a l j o u, původem Moldavankou a měl s ní syna N i k o l a j e. Ve druhé světové válce byl Žoržik těžce raněn do hlavy a dlouho se léčil. Zemřel 13.1.1977 na rakovinu. Jeho syn

N i k o l a j ženat /žena Alla/, má syna též N i k o l a j e, letce na sibiřské trase.

A l o i s "K l i c h, po přijetí pravoslaví

A l e x a n d r, byl vyučen zahradníkem. Usadil se v Romnech na Ukrajině, kde si zařídil dobře prosperující zahradnictví. Oženil se se Švédkou estonského vychování Alvínou Zimmermannovou a měl s ní čtyři děti:

N i k o l a j e
E o r í s a
M a r í i
a E u g e n i i.

V době občanské války Alois svou usedlost prodal a přestěhoval se k bratru Václavovi do Alexandrovky. Tam také jeho žena brzy zemřela. Alois se vrátil do Čech a žil až do své smrti 29.6.1931 u dcery Marie v Praze. Jeho nejstarší syn

N i k o l a j - Kolja - toužil od dětství stát se námořníkem a když mu to rodiče nechtěli dovolit, utekl z 5. tř. gymnázia na jakousi loď, kde začínal "od piky". Později absolvoval námořnickou školu a stal se druhým důstojníkem na tehdy největší ruské lodi Mars. Dopomohl mu k tomuto místu kapitán této lodi - Švéd, čímsi zavázaný rodičům jeho matky. Kolja měl postavu obra, byl neobyčejně silný, povahou prudký. Nemohl snést šikanování prvního lodního důstojníka, namyšleného floutka, a jednou ho po slovní potyčce popadl za límec a hodil přes palubu do moře. Důstojníkovi se sice nic nestalo,

z vody ho vytáhli a odnesl to jen šokem, ale Koljovi hrozil přísný trest a tak z lodi uprchl. Dlouho o něm nikdo nevěděl, teprve za dva roky od něho přišel lístek z Kanárských ostrovů. Kde všude byl, nevíme, víme jen, že se přihlásil dobrovolně do francouzské cizinecké legie a v první světové válce bojoval na straně Francouzů. Po válce byl kapitánem na nějaké ruské lodi, oženil se s Ruskou a žil v Archangelsku. Za Stalinovy éry byl zatčen a deportován na Solovecké ostrovy. Později, jako vězeň, se stal kapitánem říčního parníku. Po vypuknutí druhé světové války se přihlásil asi s třemi sty vězňů dobrovolně na frontu. Správa věznice je nechala nastoupit na vězeňský dvůr a všechny postřílela z kulometu. Kolja byl mezi nimi. Jeho žena už zemřela, v Archangelsku však žijí jejich děti: měl čtyři, ale známe jen syna A r k a d i j e, který navštívil před několika lety Československo. Druhý syn strýce Aloise,

B o r i s, byl slabomyslný /po psotníku/ a zemřel asi v 35. letech.

M a r i e - dcera nar. 28.8.1894 v Romnech, absolvovala Vysoké ženské kursy v Moskvě/ něco jako naše dnešní pedagogická fakulta/ a vyučovala potom na stř. školách. Za svého pobytu v Alex. androvcu učila na škole obecné a připravovala už starší děti ke zkouškám do vyšších tříd škol středních. Dělal to zdarma a získala si velkou oblibu zvláště mezi mládeží. Později se jí podařilo dostat se s otcem do Československa, kde se 9.12.1924 provdala za JUDr. J a n a M a r t í n k a nar. 19.1. 1890 v Pivči, obl. Dubno, úředníka na min. zahraničí. Několik let s ním žila v Lublani, kde zastával místo náměstka českosl. konsula. Za německé okupace byl v Anglii s vládou prezidenta Dr. Beneše a pak v Moskvě. Za svou práci v odboji byli manželé Martínkovi vyznamenáni. Po válce se usadili trvale na Hanspaulce v Praze, kde si postavili vilu. Děti neměli, ale vzali si na vychování devítiletého Evžena Kratochvíla, vnuka Kristinky Kratochvílové, roz. Polákové, kterému po své smrti odkázali svou vilu. Marusja zemřela 24.1.1970 ve věku 75. let. Jan Martínek 24. 11.1976 ve věku 86. let. V Praze se Marusja zúčastnila prací na Velkém rusko-českém slovníku pod vedením prof. L. Kopeckého a v r. 1953 vy-

dala Rusko-český frazeologický slovník, v té době dílo vpravdě průkopnické.

E v ž e n i e - Žeňa, nar. v r. 1897, byla úplným protikladem své vážné sestry. Veselá, vždy rozesmátá bývala středem společnosti. Studovala v Moskvě na vysoké škole přírodní vědy. Provádala se za Ukrajince, studenta Pavla Ščigelského a měla s ním dceru Helenu. S manželem se brzy rozvedla, absolvovala masérský kurs a pracovala jako masérka, hlavně v sezóně v lázních. Pak se z velké lásky provdala podruhé za úředníka min. zahraničních věcí J o s e f a K r o u p u, nar. 2.9.1895 v Ml. Boleslavi. Žila s ním nějaký čas na konzulátě v Kyjevě, jinak trvale v Praze v Modřanech, kde vlastnila vilu. J. Kroupa tu žije dosud s nevlastní dcerou Helenou. Vlastní jeho dcera J a r m i l a se provdala, žije v Gottwaldově, děti nemá. Rodině se docela odcizila. Žeňa zemřela 13.4.1958 na rakovinu. Její dcera

H e l e n a se nar. 3.1.1924 v Lucku v Polsku. Po maturitě na ruském gymnáziu v Praze v r. 1943 absolvovala kurs pro překladatele a tlumočníky a zvolila si toto povolání. Překládá a tlumočí z ruštiny do češtiny a naopak. V r. 1947 se provdala za lékaře M i c h a i l a L i t o v a, Rusa, nar. v r. 1921 v Kyjevě. Měla s ním syna

A l e x e n d r a, nar. 7.8.49 v Praze, kt. ukončil střední průmyslovou školu / obor spojovací technika/ a pracuje ve svém oboru.

R i c h a r d a, druhého syna, nar. 15.2.1958, který po ukončení stavební průmyslovky pokračuje ve studiu na stavební fakultě, má Helenu s JUDr. J o s e f e m K y s e l ý m, vědeckým pracovníkem, nar. 20.3. 1912 v Prešově, za něhož se provdala za několik let potom, co se rozešla s Litovem.

V o j t ě c h K l i c h byl vyučen krejčím, ale své povolání neprovozoval. Usadil se ve Zdobunově, pracoval tu v městském zastupitelství a později byl dlouhá léta starostou města. Oženil se se svou švagrovou A n n o u, roz. Nejedlou, nestrou manžela své sestry Josefy. Měli dva syny Aleksandra a Václava a dvě dcery Marii a Zdenku.

Alexandr -/Saša/ byl agronomem. Za první světové války bojoval v ruské armádě, po válce žil v Kvasilově, kde byl zaměstnán v kanceláři kolchozu. V r.1972 zemřel ve věku 84 let. Jeho žena Anna, roz.Kadeřábková tam žije dodnes. Děti neměli.

Václav vstoupil jako dobrovolník do České družiny a zemřel na tyfus dřív, než Družina odjela na frontu. Byl první obětí Č.Družiny.

Marie se provdala za svého švagra Antonína Kadeřáčka, který byl v r.1936 zatčen, odvezen neznámo kam a víc se o jeho osudu neví. Marie se v r.1947 přestěhovala do Československa se svým jediným synem Rostislavem a usídlila se v Žatci.

Rostislav se oženil s Aloisíí Bartošovou z Brna. Měl s ní dvě dcery:

Aleňu a

Danu,

obě jsou vdané, žijí s rodinami v Žatci. Rostislav zemřel ve 46 letech na srdeční chorobu, jeho matka brzy po něm.

Zdenka, provdaná za Savu Tučáka, strojvůdce, měla 3 děti.

Angelina/Lina/, provdaná za polského učitele Glinského zemřela velmi mladá v Krakově, její jediný syn Vítold zahynul ve druhé světové válce.

Alexandra -/Šura/ zemřela brzy po válce po příchodu do ČSR. O jejím manželovi není nic známo. Dvě děti:

Věra a Alexandr. Žijí v Chebu.

Igor přijel do Českosl. jako voják Svobodovy armády, žije v Žatci, je už v důchodu. S manželkou roz. Nezbedovou, má 3 děti:

Igora

Zdenku a

Petra

Zdenka, dcera Vojtěcha Kliča provdaná Herinková, měla jedinou dceru Pavlu, které byly asi dva roky, když Zdenka zemřela. Vzala si ji k sobě a vychovala ji Zdenčina sestra Josefa Nejedlá /teta Pepa/. Pavla vyrostla s jejím synem a teprve před sňatkem se dověděla, že Josefa není její vlastní matkou.

Josefa se provdala za Jana Nejedlého jehož rodina bydlela v Semidubech v téže ulici jako ona. Čekali na ni od jejich 15 let, znali se od dětství. Vzali se když jí bylo 21. Měli dceru Zdenku, která zemřela asi ve 3 letech a syna Václava. Jejich manželství nebylo šťastné. Strýc Jan neměl žádné povolání, ale velké požadavky. Bratr Josefy Václav mu svěřil správcovství na velkostatku Smoldyrovu, jehož byl nájemcem. Ke Smoldyrovu patřily tři vesnice a více než třemi tisíci ha polí. Na statku byl zaměstnán mimo stovek dělníků i český kovář a kolář. Všichni zaměstnanci dostávali k normálnímu platu a naturaliím vždy zjara také krávu s telátkem, 2 vepře a různé druhy drůbeže. Z polí se tu sklízely tisíce tun obilí, ale Jan Nejedlý celou úrodu prodal, odjel do Petrohradu a v krátké době peníze prohrál. Třikrát se vracel a prosil za odpuštění, třikrát se za něho přimlouvala jeho žena a Václav Klich mu vždy prominul a vzal ho zpět uvěřiv přísahám, že se polepší. Ale třikrát zklamal a připravil ho o statisícové částky. Po čtvrté už na jeho prosby nedal a ani žena mu nemohla odpustit. Jan odešel někam "do světa" a dlouho se o něm nevědělo. Teprve po revoluci v r.1917 se vrátil na Olšanku. Později se pokusil přejít ilegálně hranice a dostat se do Československa, ale cestou byl někde v pohraničním lese zavražděn. Teta Pepa žila pak stále u bratra Václava a teprve když se celá jeho rodina vrátila do vlasti, odstěhovala se do Šepetovky k Pavle, provdané za Rusa, strojvůdce Sergejeva a žila s ní a jejími třemi dětmi: Evgenií /Ženou/, Tamarou /Musjou/ a Alexandrem /Šurou/, až do své smrti. Její jediný syn

Václav /Sláva/ byl po maturitě v Kyjevě zaměstnán jako účetní v továrně na porcelán svého strýce Václava Kliča v Poloném. Byl to krásný, elegantní muž, ženy ho zbožňovaly a hýčkaly. Zamíloval se do Tóny, později provdané Peterkové, která u Klichových za jejich pobytu v Poloném sloužila. Bylo jí 16 let. Dlouho mu odolávala, uvědomujíc si společenský rozdíl, ale nakonec /po několika letech/ podlehl. Narodil se jí chlapec Václav. Sláva za ní jezdil, sliboval, že si ji vezme. Mezitím se však seznámil při návštěvě Prahy o všeso -

kolském sletě s Jindrou Procházkovou, příbuznou pana sládka p. Šmída a navázal s ní známost. Ona pak přijela do Ruska, a stala se naší vychovatelkou jen proto, aby mu byla nablízku. Sláva se zmlátil mezi dvěma ženami. Snad měl Tónu opravdu rád, ale rodina mu, jak jí řekl, dala ultimatum: buď si vezme Jindru a strýc Václav se o něho postará, nebo si vezme Tónu a rodina se ho zřekne. Byl bezradný, protože se nedovedl postarat ani sám o sebe, natož pak o ženu a dítě. Ale vypukla první světová válka a on se přihlásil dobrovolně do České družiny. Byl důstojníkem, velitelem roty. Šel se svými vojáky vždy první, měli ho rádi. V červenci r. 1917 měl nastoupit dovolenou a přijet na Olšanku, kam mezitím přijela už Jindra a měla se slavit jejich svatba. Ale místo Slávy přijel sluha s jeho věcmi. Sláva padl hrdinskou smrtí v bitvě u Zborova. Zachránil život mnoha svým spolubojovníkům tím, že na sebe strhl pozornost nepřátelského kulometníka, který soustředil palbu na něho, čímž bylo ostatním umožněno vrhnout se téměř beze ztrát vpřed.

Jindra se vrátila po skončení války domů do Českosl. a později se provdala za svou první lásku, řidičího učitele Seidla, který mezitím ovdověl, a vychovala jeho dva syny. Zemřela už jako vdova v Jincích. Tóna se později provdala za Josefa Peterku, jednoho z jednadvaceti dětí ~~našeho~~ jiného sládka. V r. 1947 se vrátila už jako vdova se synem a dcerou do Československa, kde po dlouhé těžké nemoci /ležela 10 let/ zemřela v Rájově u Tachova u dcery Evgenie. Jeden její syn padl ve válce, Slávův Vašík, důstojník Sov. armády, rovněž zahynul ve válce. Vrhla se do vln ledové řeky, aby zachránil tonoucího vojáka, nachladl se a zemřel na zápal plic. Jeho žena Valentina, Ruska, a dvě děti - Iraida, provdaná Tribunská, a Valerij žijí dnes v matčině rodišti Barnaulu na Altaji a navštívili už dvakrát Československo. Iraida má syna Václava. S Antonín /Tónou/ Peterkovou se Klichovi stýkali po jejím příchodu do ČSR do konce jejího života, měli ji rádi a ona je byla téměř jako člen rodiny.

O Václavu Klichovi, sedmém dítěti Vojtěcha Kliche, bude podrobně později.

František, nejmladší z dětí Vojtěcha Kliche, byl vyučen zahradníkem, ale svému povolání se nevěnoval. Žil stále u bratra Václava jako správce na jednom z jeho statků, Seličovo, pak Alexandrovka. Nebyl ženat. Zamíloval se do krásného ukrajinského děvčete Lucky, která byla v Seličevě jakousi hospodyní, ale vzít si ji mu nedovolily tehdejší společenské předsudky. Jeho poměru s Luckou však nikdo nebránil. Oba zemřeli poměrně mladí brzy po převratu v Rusku.

Tolik tedy o rodině Vojtěcha Kliche.

Kotva se prarodiče v Semidubech uchytili, rozlétly se jim děti do světa. Děd Vojtěch zemřel asi za pět let po příjezdu do Ruska, babička Anna, oblíbená u celé osady pro svou dobrotu a moudrost, žila déle a zemřela u dcery Josefy. Oba jsou pohřbeni na hřbitově v Semidubech.

RODINA POLÁKOVÁ

Náš praděd Matěj Polák, rolník a rychtář v Pobežovicích, pocházel ze starého zemanského rodu. Oženil se s Kateřinou, rozenou Pavlíkovou, dcerou rolníka Václava Pavlíka a Doroty z Rokytné. Měli 6 dětí:

Jan, rolník v Pobežovicích.

Matěj, rolník v Pobežovicích.

Josef, mlynář v Kalousově.

Františka, provdaná Faltysová. Její dcera

Františka, provdaná Švihovská, měla tři děti:

Františka,

Věnceslava,

Annu.

Marie Magdalena, provdaná Proroková z Třebosic,

Kateřina, provdaná Vlasáková.

Jan Polák, náboženským vyznáním český bratr, se narodil 12.5.1821 v Pobežovicích, soudní okr. Holice, polit. okr. Pardubice. 5.9.1852 se oženil s Františkou Valentovou, nar. 27.11.1831 v Holicích č. 249, dcerou Josefa Valenty, domkáře v Holicích a Anny Bohejbalové z Holic.

Ani rodině Polákové se nedařilo v Čechách špatně. Měli velkou usedlost a mnoho polí, ale na babičku Františku neblaze působilo sousedství hospody a tak děd Jan pole rozprodal několika rolníkům a odstěhoval se do Ruska. I Polákoví jeli ještě s několika dalšími rodinami na vozech a vezli s sebou jen to nejn nutnější. Usadili se na Volyni. Začátky byly rovněž těžké, než se vykácely lesy a postavily domky, bydlely rodiny v zemljankách. Ale i zde se osvědčila píle a dovednost našich předků a většině z nich se už za několik let dařilo dobře. Osadu nazvali Hlinskem. Polákové se brzy přestěhovali na Olšan-ku, kde děd Jan koupil od Faltysů pivovar. Žil tam až do své smrti v r. 1891 a je pohřben na tamnějším hřbitově. Babička Františka dožila svůj život u syna Václava v Kazatíně, kde je pohřbena. Zemřela v r. 1910.

Dědeček Jan s babičkou Františkou měli 13 dětí.

Václav

Růžena

Marie

Albína

Františka

František/zemřel v kojeneckém věku.

Anna

Josef

František, zemřel rovněž v kojeneckém věku.

Božena

Kristina

František

Třinácté dítě zemřelo hned po narození a nevíme, bylo li to děvčátko nebo chlapec.

V á c l a v, nejstarší, nar. 25.9.1854 v Poběžovicích byl muž velkého obchodního rozhledu, sečtělý a inteligentní. Byl nejprve nájemcem, pak majitelem pivovaru v Polonném, později převzal po otci pivovar na Olšance a po několika letech přesídlil do Kazatína, kde koupil starý a vystavěl velký nový pivovar. Oženil se s M a r i í G r i m o v o u, po prvním muži K o s t k o v o u a měli čtyři děti. Všichni byli pravoslavní.

R ů ž e n a A n n a
A l e x a n d r N i k o l a j

R ů ž e n a, provdaná T a r n a v s k á, měla rovněž 4 děti

H a l i n ě - žije po ztrátě muže v Kazatině.
A n a t o l - zahynul v Sov. svazu v konc. táboře
K i r i l - přišel v první sv. válce o nohu a
A p o l o n - se dostal na zcestí, klesl mravně a byl několikrát trestán. O jeho konečném osudu není nic známo.

A l e x a n d r vystudoval práva a spravoval potom pivovar v Tavrově, který mu otec koupil. Za občanské války přepadla pivovar tlupa mužů, pivovar i Alexandrův dům vydrancovali a jeho zbilí tak, že dostal chrčení krve a brzy zemřel.

A n n a se provdala a měla dceru, ale o jejím osudu nevíme jinak nic.

N i k o l a j - Kolja - nejmladší, se nar. 5.2.1893+2.4. Po maturitě ho poslal otec do Prahy, aby tu doplnil odborné vzdělání na dvouleté pivovarnické škole a převzal potom otcův kazatinský pivovar. V té době se seznámil na plese v Měšťanské besedě s Otilií Jamborovou, která se do něho poprvé a navždy zamilovala. Po skončení školy se Kolja vrátil domů. Brzy nato vypukla první světová válka a byl odveden. Bojoval v carské armádě jako důstojník, ale hned v prvních dnech byl zajat a dostal se do zajateckého tábora. Tehdy byl velitelem všech zajateckých táborů v Rakousku Otiliin strýc plukovník Tlustý a ten zařídil, aby se Kolja dostal do Broumova, kde ho Otilie už mohla navštěvovat.

Po propuštění ze zajetí odejel domů, ale pivovar byl už zabrán a tak se vrátil do ČSR. Místo dokladů, jež cestou ztratil, mu zde byly vydány nové a protože vyslovoval slabiky rusky měkce, bylo jeho příjmení místo Polák, zapsáno mylně P o l j a k, jak je používá celá jeho rodina.

V obrovském starém kočichu, se samovarem v podpaží přišel za O t i l i í J a m b o r o v o u, / nar. 21.11.1894, zemr. v r. 1966/ a brzy se s ní oženil. Působil do svých 82 let jako úředník v pojišťovně. Po celý život zůstal věren pravoslavné víře, v níž jsou pokřtěny i jeho děti a vnuci. Kolja byl vždy veselý a společenský, ve společnosti oblíbený, měl dvorné vystupování, krásně tančil. Velmi miluje hudbu a dodnes často navštěvuje koncerty. Otilie byla naopak vážná a od dětství bázlivá. Bála se i v bytě a po setmění nevyšla z jednoho pokoje do druhého. Ač byla jinak velice racionální, ten strach jí přetrval do stáří. Měla ráda hudbu, hrála na klavír, mnoho četla. Její dědeček a babička se jmenovali P r o c h á s k o v i. Měli prýmkarský krám v Praze a pozemky za tehdejší Koňskou branou. O jejich existenci dosud svědčí rodinná hrobka na Olšanech. / Mezi jiným ji ukazovali před několika lety v televizi v bezpečnostním pořadu, přespával v ní totiž dlouho hledaný vrah/. Procháskovi měli tři dcery a syna Břeđu. Jedna z dcer se provdala za pluk. Tlustého, druhá za magistrátního radu Kořínka, třetí, Otiliina matka, za poštmistra Jambora. Břeďa byl duševně opožděný, zemřel na psychiatrické léčebně v Bohnicích. Kořínkovi a Tlustých bydleli ve vlastním domě na Václavském nám. č. 35. Než ho koupili, byla v něm první pražská pošta a na zadním dvoře byli ustájeni poštovní koně. Poslední poštovní kočár, který patřil rodině Tlustých, je vystaven v techn. muzeu v Praze.

J a m b o r o v i měli tři děti:

M i l o n ě, O t i l i í a F e l i x e.

Felix byl třikrát ženat, vedl rozmařilý život a zemřel na tubu ve velmi neutěšených poměrech.

Milon se bohatě oženil s jednou z dcer truhláře N o v o t - n ě h o z Vodičkovy ulice.

Druhá dcera Novotného se provdala za rytíře P o p e l k u.

Obě rodiny žily ve vlastním rodinném domě na Žižkově. Rytíř

Popelka byl šéfem prezidentské kanceláře u prezidenta Masaryka, Beneše i Háchy. Po válce byl na několik měsíců odsouzen, údajně proto, že vedl Háchovi ruku, když se podepisoval. Otilina matka bývala velmi krásná, chodila do společnosti a tančit. Mezi jejími přáteli byl i malíř Vojtěch Hynais, který ji zpodobnil na železné oponě Národního divadla. Sedí na truhle spolu s jinými dívkami ze známých pražských rodin. Přátelila se též s Otilií Sklenářovou-Malou, která byla později kmotrou jejím dětem.

Nikolaj s Otilií měli dva syny: Nikolaje/Mikuláš/a Svatopluka.

M i k u l á š /nar.19.9.1922/ absolvoval po maturitě kurs slaboproudé elektrotechniky. V r.1943 - 45 pracoval v Severočeské továrně elektroměrů /EMPO - radio/- Čakovice. /Název vznikl ze jména původního majitele Emila Popra/. V l.1945-48 v Tesle Pardubice /dříve Telegrafia/, ^{odd.} projekce montáž a techn. práce na tlif. ústřednách systému Rotary. R.1948 ^{byl} služebně převeden do Prahy jako jeden ze zakládajících pracovníků vývojového oddělení nových tel. ústředev podnik zvaný Tesla Elektronik a byl zde zástupcem vedoucího. Později z podniku vznikl výzkumný ústav zv. Výzkumný ústav telekomunikací, kde vedl pracovní skupinu. Za návrh mezinárodní ústředny, kterou ČSR vyrábělo a dodávalo později do všech zemí RVHP, obdržel kolektiv pod Mikulášovým vedením za úspěšnou práci řád práce.

V 1967 přešel Mikuláš do Meziměstské telefonní ústředny Praha kde se stal vedoucím technického rozvoje. Podařilo se zařízení modernizovat, a to i zahraničními dodávkami, které i technicky projednával a pomáhal adaptovat pro naši potřebu, jako např. modernizace ohlašovacího stupně, na níž spolupracoval ve Vídni s technickými pracovníky dodavatele tohoto zařízení fy Siemens.

V r.1976, kdy se z MTÚ stala MTTÚ / Mezinárodní a meziměstská telefonní a telegrafní ústředna Praha/, přešel do TÚS /Technická ústředna spojů/, kde mu byla svěřena normalizace veřejných tlif. ústředev. Kromě toho zastupoval stanoviska čl.spojů v mezinárodních jednáních při normalizaci označování a kreslení, např. tvorbě schematických značek, protože v této komisi pracoval již dlouho předtím. Nyní nastává nová reorganizace

ve spojích a od 1.1.1978 se Mikuláš opět stává pracovníkem výzkumného podniku, i když tentokrát VÚS /Výzkumný ústav spojů/, kam má být jeho normalizační středisko převedeno. V r.1948 se oženil s I r e n o u F i š t o r o v o u, nar. 20.6.1924, dcerou vrchního úč. tajemníka Zemského úř. v Praze a M a r i e, roz. J a v ů r k o v é. Má bratra V l a d i m í r a, učitele v Hradci Králové/ženatého s Marií Šoullovou, mají dceru L e n k u/.

I r e n a. byla po skončení obchodní školy totálně nasazena v továrně Letov a pracovala v Holešovicích, Letňanech a Středoklukách, ke konci války v továrně Askania. Po válce byla až do svého sňatku zaměstnána ve spojitelně v Hradci Králové, kam se přestěhovali její rodiče /dnes oba mrtví/. Píše půvabné verše pro děti/vyhrála první cenu v soutěži textařů na dětskou píseň/, pěstuje květiny, má ráda hudbu, hraje na klavír. Na klavír hraje i dcera. Hudbu má ráda celá rodina a pro Mikuláše je to víc než hobby. Navštěvuje často koncerty, má rozsáhlou diskotéku. Ze sportu pěstuje volejbal, plavání a především pěší turistiku. Poljakovi mají dvě děti: Irenu a Nikolaje /Míšu/.

I r e n a, nar. 4.9.1948 nastoupila po maturitě do zaměstnání na Ředitelství výstavby jako referentka nákup. odd. V r.1971 se provdala za vedoucího svého oddělení Smrta, ale manželství nebylo šťastné a bylo po 5.1. rozloučeno. 4.12.1976 se Irena provdala Pavla Andráse a 24.10.1977 se jim nar. dcera M a r t i n a. Dohužel toto šťastné manželství netrvalo dlouho. Pavel, dobrý, laskavý, vždy rozesmátý chlapec 24.1.1978 tragicky zahynul při autohavárii na služební cestě.

N i k o l á š - Míša, nar. 9.10.1951, absolvoval průmyslovou školu-vodní stavby-a je zaměstnán jako přejímkář v Pražské kanalizaci. V r. 1975 se oženil s M a r i í K r a t o c h v í l o v o u /naroz. 2.8.1952 v Zahrádce/a mají dceru

J i t k u, nar. 13.11.1976. ~~1.5.1978~~

Všichni žijí v Praze, v létě ve svém domku v Mnichovicích. Jako jeho otec i Míša je dobrý sportovec, hraje volejbal, plave, pěstuje pěší turistiku.

V Zahrádce žije Mariina matka Marie, roz. Bruderhansová. Otec Václav Kratochvíl zemřel v r.1977. Mariin bratr Václav, nar. v r. 1954 je ženat s Blaženou, roz. Koníčkovou. Mají syna Tomáše, nar. 1.1.1978.

S v a t o p l u k, nar.22.9.1926 vstoupil po maturitě na Vysokou školu zemědělskou, ale bylo mu znemožněno ji dokončit, ve čtvrtém ročníku musel studia přerušit. Titul ing. agronoma získal teprve v r.1969. Zaměstnán byl postupně v ČAV - zemědělské plánování, pak v l. 1960 - 61 jako předseda JZD ve Velkých Popovicích, dále byl vedoucím výzkumu rekultivace v SHR, od r.1966 je zaměstnán v Ústí nad Labem v Urbanistickém středisku Severočeského kraje jako hlavní projektant - specialista pro zemědělství, lesnictví, rekultivaci a krajinářství. Je členem Svazu čs. architektů. Od mládí pěstoval šerm, 20 let byl českosl. reprezentantem a mistrem republiky v šermu. Měl různé funkce v tělovýchově, delší dobu byl státním trenérem ČSR. Vedle zahrady se věnuje chovu jezevčků a kokršpanělů.

První Svatoplukova manželka Z d e n k a roz. Š t ě p á n o v a nar. 10.1.1925 je zdravotní sestrou. Její děd Štěpán byl bratrance básníka Machara. Děd z matčiny strany Alois Bezoušek byl přední krejčí v Kutné Hoře. Jako krejčovský tovaryš odešel z domova a prošel celou Evropu, jako voják sloužil v Bosně a Hercegovině. Dožil se devadesáti šesti let. Svatopluk měl se Zdenkou syny:

S v a t o p l u k a a
A l e š e

Druhá jeho manželka G e r t r u d a, roz. P i x o v á, nar. v r.1937 v Bratislavě, je ing. chemie a zastává místo vedoucí Vodohospodářského odboru Sev.KNV. Mají spolu syna.

H y n k a, který se velmi dobře učí a zvláště vyniká v zeměpise.

S v a t o p l u k, nar.9.10.1951, dr.přírodních věd - obor matematika fyzika - vystudoval v Praze. Oženil se s J a n o u L i s o v o u, naroz. 24.5. 1954 v Otrokovicích u Gottwaldova, rovněž dr.přírodních věd, která se připravuje na povolání středoškolské učitelky matematiky a fyziky. Pochází z učitelské rodiny, v níž se pěstovala hudba a zpěv. Její děd, žák Vítězslava Nováka, byl sběratelem lidových písní, hlavně na Valašsku a Mor. Slovácku a spolupracoval se známým sběratelem lidových písní Sušilem. Jana navštěvovala 10 let hudební školu a hraje na klavír, Svatopluk na kytaru. Oba zpívají. Svatopluk pěstuje šerm, na mistrov-

ství šermu v ŠR získal šesté místo. Na vojně byl u střediska vrcholového sportu jako šermíř. Zálibu k tomuto sportu zdědil patrně po otci a předcích.

Jana má dvě sestry: Marij, nar. r.1952, která je inženýrkou a Pavlu, nar.r.1955 - psycholožku.

A l e š, nar.13.4.1953 je povoláním tesař. Pracuje ve svém oboru v Litoměřicích, kde bydlí u své babičky Štěpánové. Jeho hobby je loutkové divadlo. Vyřezává loutky a hraje s nimi pro děti divadlo.

V á c l a v a M a r i e P o l á k o v i přesídlili brzy po revoluci do Československa a žili do své smrti v Mnichovicích u Prahy v domku, který pro ně koupil syn Nikolaj.

Marie byla druhým dítětem Jana Poláka. Provdaná Bělohoubková žila a zemřela / v.r.1936/ v Hliněsku. Měla osm dětí:

Jan	Václav
Josef	Kristina
Františka	Pavla
Alexandr, /1890-1946/	Antonín

Jan měl jediného syna Václava. Po přesídlení do ČSR žil v Sudicích na Opavsku, byl půl druhého roku těžce nemocen a zemřel ve věku 84.let. Jeho manželka o několik let dříve.

Josef se vyučil v závodě Svárovského v Kvasilově soustružníkem a pracoval tam i po vyučení. Koupil si v Kvasilově domek, oženil se, měl tři dcery: Marii, Olgu a Annu.

Marie, provdaná Dlouhá, přijela v r.1947 s manželem a synem do ČSR. Všichni pracovali v hospodářství v Holoděči u Žatce. Před čtyřmi lety Marie ovdověla. Její syn

Rostislav je tam zaměstnán v JZD jako traktorista, je ženat a má rovněž syna Rostislava.

Olga je provdaná Kadeřábková. Její muž pracoval v pivovaru v Lucku v Polsku, po příjezdu do ČSR v r. 1947 byl zaměstnán jako soustružník v Žatci / vodní hospodářství/. Zemřel před sedmi lety. Jejich syn

Jaroslav pracuje v šroubárně jako elektrikář a má dva syny:

Jaroslav a Petra.

Anna, nejmladší Josefova dcera provdaná poprvé v Kvasilově Ouská, pracovala v hospodářství. Má dceru

Halínu, s kterou přijela po ovdovění v r.1947 do ČSR. Dostala v Ličkově u Žatce malou usedlost a pracovala v JZD. Za dvacet let po mužově smrti se provdala za Václava Vacátka.

Halína, její dcera provdaná Bechyňská pracuje v hospodářství, její muž je mistrem ve STS. Mají Alenu a Irenu.

Alena, provdaná Eichlerová je zaměstnána v železářství v kanceláři, její muž je elektrikářem. Mají syna Jana /3 roky/ a dceru Lenku /jeden rok/. Irena studuje na střední textilní škole v Liberci.

Františka, provdaná Kuchyňková ovdověla už na Volyni. V r.1947 přesídlila s rodinou do ČSR, kde zemřela ve věku 83 let. Měla čtyři děti:

Václava,	/ má dvě děti/
Vladimíra	/ tři děti /
Aničku	
Marii	

Žijí v Rudikovech a Třemešné na Krnovsku.

Alexandr / Saša/ byl delší dobu na Olšance a pracoval v pivovaru svého strýce Václava Kliča. Oženil se s Marií, nejmladší dcerou sládka Josefa Peterky, s níž měl dvě dcery - Libuši a Antonii. Po revoluci pracoval v kolchoze a umřel ve věku 56.let /choroba ledvin/. Jeho žena Marie přesídlila v r.1947 s ostatními volynskými Čechy do Československa, provdala se podruhé a žije se svým mužem Chasákem v Branticích u Bruntálu. Pocházela z 21 dětí z nichž jich přes polovinu zemřelo. Po smrti p.Peterky žila jeho vdova s dvěma nejmladšími dětmi Marií a Karlem až do své smrti u Kličů v pivovaru na Olšance. Sašova dcera Libuše je už pět let vdovou. Má tři děti: dvě vdané dcery a syna

Evženie,
Marie,
Alois / 15 let/

Antonie, provdaná Rudolfová, má rovněž tři děti:

Aničku /provdanou, má dvě děti
Dašu
Petra.

Alenu, má dceru
Martinku

a Františka,	jež se právě vrátil z výkonu vojenské služby.
--------------	---

Václav se oženil s Olgou Náhlavskou z Kvasilova, ale byl ženat jen tři roky, zemřel v r.1936. Děti neměl.

K r i s t i n a se provdala za V l a d i m í r a N a j m a n a z Ulbárova a měla dva syny. Odstěhovala se do Argentiny, manžel tam brzy zemřel. Jinak o nich není nic známo.

P a v l a provdaná za V l a d i m í r a N o v á k a z Hlinska měla osm dětí. V r.1947 přesídlila s rodinou do ČSR a žije nyní v Tuháni u Č.Lípy. Také o nich nevíme.

A n t o n í n, nejmladší syn Marie Bělohoubkové, roz. Polákové, byl povoláním truhlář a pracoval ve svém oboru v Hlinsku. V devětadvaceti letech / v r. 1935 / se oženil s X e n i í K o š t á l o v o u, která pocházela ze sedmi dětí. Měli spolu jedinou dceru M a r i i. Postavili si hezký domek, všechno však opustili a přesídlili v r.1947 do ČSR, kde žijí v Zátoru u Krnova. Antonín chtěl jít pracovat do továrny, ale vzhledem k jeho věku ho nepřijali a tak hospodařil s rodinou na menším statku. Když se zakládalo JZD, odevzdal mu svá pole a chodil s manželkou vypomáhat. Nyní je v důchodu, který má jako účastník odboje slušný.

Před několika lety téměř oslepl, podrobil se operaci šedého zákalu a opět vidí. Dcera

M a r i e pracovala po ukončení ZDŠ v zemědělství, pak v lese. V pětadvaceti letech se provdala za F r a n t i š k a Z á - v o d n é h o. Žila s ním v Olšance, kde byl manžel výpravčím vlaků, nyní žije rodina v Olomouci. Marie pracuje jako dělnice v Zoře, její manžel je i zde výpravčím vlaků. Mají dvě děti:

L u b o m í r /14 let/
X e n i e / 10 let/.

F r a n t i š k a - teta Fána, provdaná poprvé Divišová, měla s prvním mužem několik dětí, ale všechny zemřely v kojeneckém věku až na dceru B o ž e n u. Po ovdovění se provdala za J o s e f a R o u š a l a, o dvacet let mladšího, a měla s ním syna R o s t i s l a v a, který zemřel velmi mlád, svobodný, na tuberkulózu. Žili na Olšance, kde měli hospodu. Božena se provdala za mnohem mladšího bratra svého otčima - V á c l a v a R o u š a l a. Otevřeli si v Žitoměru dobře prosperující hostinec, s českou kuchyní a žili tam do své smrti. Jejich dvě provdané dcery -

M a r i e

a Z d e n k a Nužda, tam žijí dosud.

Když Františka ovdověla podruhé, přestěhovala se k Boženě do Žitoměru a umřela tu ve vysokém věku. Byla vždy veselá, krásně zpívala, ráda tančila, nikdy nestonala. Ještě tentýž den po narození syna čepovala večer v hospodě hostům pivo a protože tu zrovna pořádali taneční zábavu, také si zatančila. Do posledního dne života se dovedla sama o sebe postarat. Usnula při zpěvu církevních písní se zpěvníkem v ruce. Zemřela ovšem už i Božena a dávno před ní i její manžel. Pohřbeni jsou v Žitoměru.

A n n a se provdala za sládku A n t o n í n a R y c h l í k a, kterého pozval z Čech na Olšanku tehdejší majitel olšanského pivovaru Václav Faltys. Rychlík byl muž vzdělaný, dobrý Čech a získal si brzy všeobecnou úctu, vážnost a oblibu. Byl v pravém slova smyslu všeuměl: výborný sládek, jehož pivo bylo přes velkou konkurenci nejvyhledávanější, mlynář, zámečnick, truhlář, herec, politik i písmák. Nebylo snad jediného oboru, kterému by nebyl rozuměl a všichni k němu přicházeli pro radu v nejrozmanitějších záležitostech. Měl s Annou syna E v ž e n a a dceru K r i s t i n u.

E v ž e n studoval v Kyjevě na univerzitě a byl významán za svou disertační práci o F.L.Čelakovském zlatou medailí. Přednášel potom jako soukromý docent na kyjevské univerzitě, později byl univerzitním profesorem v Něžíně. Byl vědeckým pracovníkem, své studie uveřejňoval v různých vědeckých revuich. Věnoval se zvláště studiu českého živlu na Ukra-

jině. Po revoluci prožil několik let na Olšance, aby pobytem na venkově upevnil otřesené zdraví, ale nepopřál si klidu ani zde. Vyučoval, přednášel, režíroval divadla. Velmi se zaslužil jak o školu, tak o kulturní a hlavně politický rozvoj obce. Oženil se s Ruskou, Feodosií Simeonovnou, středoškolskou profesorkou, vdovou po plukovníku Oleninovi, s kterým měla syna Viktora, a měl s ní syna

Rostislava.

Za Stalinovy éry byl zatčen a poslán kamsi na Sibiř do koncentračního tábora, odkud se nevrátil. Po Stalinově smrti byl rehabilitován. Jeho rodina žije snad v Moskvě.

Kristína, nar. 30.10.1890 na Olšance, musela odejít z domova, protože se do ní zamiloval otčím, druhý manžel její matky. Žila v pivovaru u strýce Václava Kliča, který ji pak poslal na nějakou dobu k Prorokovým do Prahy, aby se naučila šít. Po návratu se provdala za Jaroslava Jonáše, nar. 28.6.1883 v Ulbárově. Svatba se odbyvala v pivovaru. Manželé žili nejprve na Olšance, potom se přestěhovali do Žitomíru, pak do Lysina v Polsku, kde vlastnili malé hospodářství - asi 12 ha polí. V r. 1947 přesídlili do Československa a usadili se s rodinou v Nezabylicích u Chomutova. Měli syna

Evžena, který, když byla území, kde bydleli, připojeno k SSSR a byl jim vyvlastněn všechen majetek, skončil v r. 1941 sebevraždou a dceru.

Naděždu, nar. 28.5.1916 v Žitomíru. Provádala se za Václava Milaseviče, zemědělce nar. 26.4.1910 ve Straklově na Ukrajině a přijela s rodiči a s ním v r. 1947 do ČSR. Václav Milasevič jako příslušník Svobodovy armády. Milasevičovi mají jedinou dceru

Miroslavu, učitelku, nar. 6.7.1942 v Lysině, provdanou Markvartovou. Její manžel Miloš, nar. 24.8.1940 v Mnichově Týnci, okr. Louny, je politickým pracovníkem OV KSČ-Chomutov. Mají dcerku

Lenku /nar. 7.9.1968/ a syna
Zbyňka /nar. 27.7.1971/,

žijí v Chomutově. Rodiče pracovali na státním statku, dnes jsou v důchodu. Jaroslav Jonáš zemřel 13.1.1951 v Nezabylicích, Kristína 31.1.1957 tamtéž. Oba jsou pohřbeni na hřbi-

tove v Udlicích...

Anna nebyla s Rychlíkem šťastna. Zamilovala se do jeho pomocníka Papouška, lehkovážného krasavce a měla s ním dceru Antonínu, kterou Rychlík uznal za svou. Bylo to milé, hodné děvče. Vystudovala v Kyjevě gymnázium, ale po maturitě se z neznámé příčiny oběsila. Papoušek prý ukládal dokonce o Rychlíkův život. Vypravovalo se, že odstranil večeř lávku přes potok vedoucí k Rychlíkovu domu a Rychlík do potoka spadl, těžce se zranil, stěží pak mohl chodit, chřádl a brzy zemřel. Papoušek byl poslán do jiného pivovaru. Anna byla krásná a dlouho vypadala velmi mladě. Ve čtyřiceti letech se zamilovala do chudého vesnického chlapce Václava Velicha /bratra Tóny, později provdané Peterkové/, který sloužil ve dvoře u koní a provdala se za něho. Přestože byl o 20 let mladší. Byl také velmi hezky a jeho touhou bylo stát se samostatným hospodářem, mít vlastní koně a kočár. To všechno mu Anna slíbila a také opatřila, koupila mu pár nádherných koní a kočár, oblékla ho do drahých šatů, dala mu peníze. K oltáři šla, nehlédě na svůj věk, v bílých šatech a závoji. Avšak ani toto manželství nebylo šťastné. Václav začal pít, Anna pro něho pořádala pitky i v domě, pila a opíjela se s ním. A tak brzy peníze prohráli a žili pak velmi skromně na malém hospodářství, neboť i větrákový mlýn, který vlastnili, přestal vyšet, když lidé začali vozit obilí do blízkého parního mlýna. Velichovi měli 4 děti. Dvě zemřely v kojeneckém věku, zůstali jen dva synové. Mladší

Josef studoval v Žitomíru na technice, ale zemřel dřív, než ji ukončil. Starší

Václav pracoval na svém hospodářství na Olšance, potom v kolchoze. V r. 1947 přesídlil s rodinou do ČSR a usadil se v Petrohradě na Žatecku. Zde jeho matka po dlouhém utrpení zemřela. Ke konci života ohluchla a oslepla. Otec zemřel mnohem dříve, ještě na Ukrajině. I Václav a jeho manželka Helena rozkamená jsou už mrtvi. Helena zemřela 6.6.1966 na rakovinu jater. Václav 12.5.1971 na mozkovou mrtvici. Měli 5 dětí:

Libuše
Josef
Naděžda

Václav
Marie

L i b u š e, nar.7.2.1924 provdaná Hladíková, pracuje na St.statku v Lubenci jako ošetřovatelka dojníc, její manžel J o s e f jako závozník na tomtéž statku. Žijí v Petrohradě. Mají 2 děti

J o s e f, nar.3.9.1948, ženatý / manželka Hana/, je zámečnickem na St.statku v Lubenci kde žije.

O l g a, nar.18.1.1951, je elektromontérkou v Mer-
kuru v Praze.

J o s e f, nar.23.7.1927, ženatý s J'a r o s l a v o u, roz.V o n d r á k o v o u, pracuje jako dělník v kamenolomu zá-
vod Beroun, jeho žena rovněž jako dělnice na st.statku Jese-
nice. Žijí v Pedlně u Jesenic u Rakovníka.

J o s e f, jejich syn nar.22.12.1958, studuje na
vysoké škole vojenské ve Vyškově.

N a š ž d a zemřela v 11.letech.

V á c l a v, nar.20.9.1934 je svobodný a žije v Cho-
mutově, kde pracuje ve VTŽ jako dělník.

M a r i e, nar.8.11.1938, provdaná za L a d i s l a -
v a H e n l í n a z Rakovníka, nar.12.12.1933, je vedoucí
skladnicí SKO Žatec, její manžel je zaměstnán jako řidič v LZ
Žatec. Žijí v Petrohradě. Mají dvě dcery:

A l e n a, nar.13.3.1959, studuje SPŠ chemickou
v Ústí n/L.

H a n a, nar.29.12.1961, SPŠ stavební v Kadani.

O J o s e f o v i P o l á k o v i víme jen, že měl 3 děti
Řehoře /Grišu/,
Ljubu
Věru.

Obě sestry se provdaly, Věra měla dceru

S v ě t l a n u.

Bydleli v Pečánovce na Volyni. Řehoř přijel po revoluci v Rus-
ku do ČSR a pracoval na nějakém velkostaku blíž Prahy jako
dělník. Při práci na poli silně promokl, dostal zápal plic a
zemřel velmi mlád. Nevíme byl-li ženat. Rovněž o jeho rodi-
cích a sestrách nevíme nic bližšího.

B o ž e n a, nar.11.5.1867 v Poběžovicích č.18, p.Vysoké
Chvojno v Čechách, byla krásná a dobrá jako anděl. Ucházel se
o ni Václav Klich, ale chtěl si našetřit nějaké peníze než se
vezmou, a odjel daleko do Ruska. A než se vrátil, Božena podle-
hla domluvám rodičů, "aby nečekala "na toho světáka Kliča,
který se k ní prý stejně nevrátí", a provdala se za rolníka
z české osady Kvasilova V á c l a v a Č í ž k a. Kvasilov
byl velkou českou vesnicí. Ač obklopen ukrajinskými a polský-
mi osadami, udržoval si vždy svůj osobitý český ráz. Měli tu
čtenářskou besedu, jež vlastnila slušnou českou knihovnu, kde
si vesničané půjčovali české knihy, vlastní svépomocnou kva-
silovskou pojišťovnu, Spolek divadelních ochotníků - hrála se
často česká divadla, Spolek požárníků, jehož byl Václav Čížek
starostou, dechovou kapelu a kvarteto, v němž hrál jeho syn
Ivan I.housle, v r.1913 tu byl založen Sokol, pořádaly se vě-
nečky, taneční zábavy, bály, udržovaly se české zvyky.
V á c l a v Č í ž e k se nar.21.9.1867 ve Vrbici č.46 u Ji-
čína, jeho otec Jan Čížek se nar.8.9.1837 v Segeřicích č.13,
matka K a t e ř i n a, roz.S e d l á č k o v á, 28.9.1835 ve
Vrbici č.46.okr.N.Bydžov. Rodina se do Ruska přistěhovala r.
1869. Jan Čížek obchodoval semenem červeného jetele a koňmi,
které dovážel z Ruska. V Kvasilově měl hospodářství.
Václav byl velmi hezký muž a měl vždy velký úspěch u žen,
Boženu si však nebral z lásky, ale pro věno. Miloval A n n u,
chudé děvče ze své vesnice, ale rodiče mu sňatek s ní nedovo-
lili. Božena se o tom dověděla příliš pozdě a nesmírně trpěla
nevěrou muže, který starou známost ani po sňatku nepřerušil.
Čížkovi měli spolu tři děti: V á c l a v a, I v a n a a
M a r i i. Byli ještě malé, když jim matka zemřela na tbc.
Otec se brzy oženil se svou láskou, ona však od něho asi po
roce odešla. Sblížil se pak s M a r i í, která u něho sloužila
a měl s ní po několika letech syna V l a d i m í r a, ale
oženit se s ní mohl teprve, když Anna zemřela, protože, ač
s ním žít nechtěla, rozvod mu nedala. Žili v Kvasilově, kde
Václav Čížek v r.1928 zemřel na zápal plic a kde je pohřben.
Marie zemřela v ČSR, kam přijela s dětmi v r.1947.

V á c l a v, nejstarší z dětí Boženy a Václava Čížko-
vých, pracoval v hospodářství. V r.1914 vstoupil jako dobro-
volník do České družiny a prodělal celou první světovou válku

jako motocyklista. Po několikaletém pestře dobrodružném životě se usadil v Chersonu na Ukrajině, kde vlastní domek se zahradou. Oženil se s Ruskou G a l i n o u, povoláním knihovnicí, pracoval jako automontér. V r.1958 byl zatčen a odsouzen na 5 let, ale za Chruščeva, po vyhlášení amnestie, mu byl trest snížen na 1 rok. Po propuštění v r.1959 navštívil ČSR, pak zde byl podruhé v r.1963 s manželkou a vnučkou Tatjanou a potřetí opět s manželkou a vnukem Slávikem, vždy na pozvání svého bratra Ivana.

Má dvě děti, Vjačeslava a Natalii.

V j a č e s l a v /47 let/, inženýr vodohospodář, ředitel chersonské vodárny, je ženat s Ruskou L i d i í, která má totéž povolání. Jejich dcery

T a t j a n a a
V ě r a

studují na vysoké škole.

N a t a l i e - Nataša /40 let/, povoláním ing. elektrotechnik, se provdala za V l a d i m í r a S a v č e n k a Ukrajince, rovněž ing.elektrotechnika. Oba pracují v Chersonu. Mají dva syny,

S l á v i k a /13 let/ a
J u r i e /7 let/.

Nataša s Vladimírem navštívili ČSR v r.1975.

I v a n Č í ž e k se nar.22.2.1898 v Kvasilově. Vychodil 5 tříd ruské obecné školy a protože se dobře učil, doporučovali mu učitelé uměleckou stř.školu zahradnicko-zemědělskou. Zpočátku se však o tom doma vůbec neuvažovalo a chlapec pomáhal v hospodářství: pásal krávy, orál, sušil chmel a p. Teprve později dědečkovou zásluhou se začal připravovat ke zkouškám a po jejich složení do školy v Umaní vstoupil. Dokončil ji v r.1919 a byl pak zaměstnán na různých pracovištích. V r.1921 se mu podařilo dostat se do ČSR a na zákrok Alice Masarykové, tehdejší předsedkyně Čs. červeného kříže, ho přijali do společné ubytovny pro ruské emigranty. Zapsal se na Vysokou školu zemědělskou a na studie si vydělával příležitostnou prací na stavebách. Poukazy na obědy dostával od americké metodické mise. Po skončení školy v r.1926 pracoval ve svém oboru v Luštěnicích, pak jako odborný expert v Zadní Třebáni, nějakou dobu jako vychovatel mladých mužů u Bati ve

Zlíně, 5 měsíců na škole st.statku v Uhřetěvsi, pak u Zemědělské jednoty v Berouně a v Roudnici. Když v r.1943 Němci Zemědělskou jednotu zrušili, přešel do Prahy. Po válce byl jmenován ředitelem Jednotného svazu čs. zemědělců. Zde působil do r.1948, kdy byl zbaven funkce a poslán na placenou dovolanou. Protože měl od r.1935 oprávnění na soukromou kancelář, pracuje dál soukromě, ale v r. 1951, po zrušení Inženýrské komory, toto oprávnění ztrácí. V té době se utvořilo družstvo Geoplán a Ivan se stal vedoucím skupiny určující zemědělská a občanská střediska. V r.1955 byl obviněn ze špionáže a odsouzen Krajským soudem na 6 let do vězení. Odvolal se k Nejvyššímu soudu, jenž ho shledal nevinným, a byl po roce věznění propuštěn na svobodu. Nastoupil do Agroprojektu, kde byl brzy nato pověřen opět zodpovědnou funkcí vedoucího skupiny pro ekonomické zdůvodnění velkoplošných závlah. V r.1958 dostal výpověď 2 m.před nástupem do důchodu. Později byl jmenován vedoucím technikem Melioračního družstva. Do r.1967 dělal brigádně soukromé práce: meliorace, projekt koupaliště a p. pro různá JZD a do r.1974 pro Krajský projektový ústav v Ústí n/L.

V r.1929 se Ivan oženil s V l a s t o u K u l h a v o u, nar.v r.1911. Koupil domek v Roudnici, brzy si však postavil velký dům vlastní. Po přeložení do Prahy jej prodal s výměnou bytu v Praze, kde koupil opět dům v Modřanech, který později daroval státu. Po zatčení byla jeho manželka vystěhována z Prahy do Dobřichovic a zapojila se do práce. Pletla svetry a punčochy až do roku 1967. Začátkem 60.let si Čížkovi postavili v Dobřichovicích domek, kde žijí dodnes. Mají dva syny:

I v a n, nar.11.12.1933, není zcela zdrav. Po maturitě na gymnáziu pracoval na stavebách a delší dobu ve filmových ateliérech na Bařandově, později absolvoval v Bratislavě školu Výchovné středisko pro osoby se sníženou pracovní schopností a je zaměstnán jako mechanik kancelářských a organizačních strojů v Praze.

V l a d i m í r, nar.19.5.1949 ukončil Vysokou školu chemicko-technologickou, obor potravinářství - kvasná chemie, má titul inženýra. Pracuje jako podsládek v holešovickém pivovaru. V r.1974 se oženil s J i n d ř i š k o u K r á t k o u z Rakovníka, nar.5.1.1946. Je rovněž ing.chemie, obor cukrovarnictví, a pracuje na min. zemědělství a výživy. Mají syna T o m á š e, nar.31.3.75.

M a r i e Č í ž k o v á, nar.r.1901pracovala doma v hospodářství. V r.1921 se provdala za nevlastního bratrance J a n a Č í ž k a, vyučeného obuvníkem, který po sňatku rovněž pracoval v hospodářství a byl delší čas předsedou kvasilovského kooperativu. V r.1947 přesídlili do ČSR a byli zaměstnání v JZD v Holoděči na Žatecku. Jan zemřel v r.1965 na infarkt, Marie za dva měsíce po něm na srdeční mrtvici. Je - jich jediná dcera

L u d m í l a, nar.v r.1934 pracuje jako pomocná sestra v nemocnici v Žatci, její manžel J o s e f R a d o s je majorem čsl.armády. Mají dvě děti

P a v l a /20 let/
I v a n k u /17 let/.

V l a d i m í r Č í ž e k se nar.r.1913. Pracoval v hospodářství doma v Kvasilově, později odešel do Rovna, a pronajal si tu dobře prosperující hospodu. Oženil se s V ě r o u D u c h á č k o v o u nar.v r.1907, dcerou hostinského. Když se organizovala v Buzuluku Českosl.armáda, přihlásil se do ní dobrovolně a přišel s ní v r.1945 do ČSR. V r. 1947 se sem přestěhovala i jeho rodina. Usadili se v Žatci, kde byl Vladimír vedoucím obchodu. Byl velmi oblíben v celém okolí, svou práci měl rád, a proto zůstane navždy záhadou, proč se v r.1953 zastřelil. Tito Čížkovi měli dvě dcery

V ě r u a I r e n u.

V ě r a, /nar.v r.1934/ vystudovala medicínu a pracuje jako obvodní dětská lékařka v Poděbradech. Provdala se za lékaře internistu MUDr Z d e n k a Š e b k a, s nímž měla dvě dcery:

J a n u /20 let/
I r e n u /13 let/.

Po 14 letech se manželé rozvedli. Příčina? Objevíli chatu, jež byla na prodej, ale byla pro ně příliš velká a tak hledali někoho, kdo by ji sdílel s nimi. Na inzerát se ozval mladý pár se stejně starými dcerkami, jako měli oni. Dohodli se. Na chatě se v létě střídali, nebo tam trávili víkendy společně. A netrvalo dlouho a manželé si vyměnili manželky. Věra si vzala J i ř í h o D r o z d a, průmyslováka elektrotechnika, její manžel se oženil s paní Drozdovou a žijí v chatě družně dál.

I r e n a. o čtyři roky mladší Vladimírová dcera, studovala vysokou školu ekonomickou, má titul inženýra a pracuje u Čs aerolinií. Soukromě je zpěvačkou, vystupuje na koncertech a v televizi. Provdala se za saxofonistu J i ř í h o W o l f a, rozvedeného, se třemi dětmi, ale po třech letech se s ním rozešla. Má s ním dceru

H a n u, nar.30.7.1963.

V r.1977 se znovu provdala za strojního inženýra, J a n a K i č í n a, nar.21.4.1934, zaměstnance u p.Potrubí. Je rozvedený a má syna Jana /14 let/ a dceru Annetu /12 let/ jež žijí s matkou.

V K r i s t í n a nar.v r.1871 v Poběžovicích č.18 se provdala za A l o i s e K r a t o č h v í l a. Vlastnili na Olšance velký hostinec a hospodářství. Do ČSR se v r.1947 přestěhovala s dětmi už jako vdova. Zemřela v r.1962 v Tachově u dcery Ludmily ve věku 91 let. Byla už na Olšance velmi oblíbená pro svou tichou a milou povahu a ochotu každému pomoci. Všichni ji měli rádi a vážili si ji. Měla 12 dětí:

K l a u d i e	V á c l a v
L u d m í l a	E v ž e n
N i k o l a j	Z d e n k a

Dalších šest dětí jí zemřelo v kojeneckém věku.

K l a u d i e, nejstarší dcera se provdala za J o s e f a M e r g l a, nar.v r.1888. Hospodařili na Olšance na 6 ha polí, v r.1830 vstoupili do kolchozu. Měli 3 syny

V á c l a v a	V l a d i m í r a
J o s e f a	B o ž e n u.

Klaudie onemocněla tbc a zemřela 7.1.1944 právě v den, kdy byla Olšanka osvobozena od Němců a fronta se zastavila asi 6 km odtud. Pohřeb byl urychleně stanoven na 9.1. protože se dva Klaudiiny synové vojáci měli vrátit ke svému útvaru. Připravovali důstojný pohřeb, ale 9.1.začali Němci opět útočit a lidé opouštěli vesnici. Tři Merglovi synové vezli se sousem matku na hřbitov sami. Jenže cestou jim vojáci koně vzali a tak museli vůz na hřbitov dotlačit. Pohřbili matku za prudké dělostřelecké kanonády, kdy jim kulky létaly nad hlavou. V r.1947 přesídlila rodina Merglova do ČSR a zde otec 13.1.1963 zemřel v Novém Sedlišťi u Tachova.

V á c l a v, nejstarší Klaudiin syn, odjel po ukončení sedmileté školy v Čudnově do Kyjeva k otcově sestře Marii, provdané Konířové, a vstoupil do FZO /fabrično-zavodskoje obučeniye/, učňovské školy při továrně Bolševik /dříve Grejter a Skřivánek/, obor dřevomodelář. Když ji ukončil, pokračoval rok ve studiu na večerní škole Rabfak, dělnické fakultě, přípravece na vysokou školu. Pak nastala pro obyvatele SSSR těžká léta 1932 - 1933, kdy pokračovat ve studiu nebylo možné a tak Václav nastoupil do zaměstnání v závodě Artěmo v Kyjevě jako dřevomodelář. V r. 1937 /38 konal zákl. vojenskou službu. Po vypuknutí války v r. 1941 byl povolán na frontu a už v říjnu téhož roku padl pod Charkovem do zajetí. Byl odvezen s ostatními zajatci do Kremenčuku, odkud se mu podařilo v listopadu uprchnout. Po strastiplné cestě dlouhé 800 km, která mu trvala pěšky přes 20 dní, se dostal na Olšanku, kde se skrýval do prosince 1943. Po osvobození této části Ukrajiny se v lednu r. 1944 vrátil na frontu a bojoval v Sov. armádě do konce války. Po přesídlení do ČSR v r. 1947 nastoupil do Škodových závodů v Plzni a pracoval tu ve svém oboru. V r. 1977, odešel do důchodu. Jeho manželka, Ruska, V a r v a r a J a n ě k o v á, nar. 17.12.1920 v Kyjevě, vyučená prodavačka v oboru potravin, pracovala v Kyjevě a potom i v Plzni jako pokladní v obchodě. Od r. 1977 je rovněž v důchodu. Mají syna Vladimíra a dceru Věru.

V l a d i m í r, nar. r. 1944, absolvoval strojní a hutní průmyslovku v Plzni, po ní studuje dálkově Vysokou školu ekonomickou. Zaměstnán je v Praze na ministerstvu všeobecn. strojírenství jako vedoucí odb. zahr. obchodu. Se svou první manželkou E v o u L e j b l o v o u, povoláním stavebníng., měl syna

M a r t i n a, nar. v r. 1966.

V r. 1969 se s Evou rozešli. Jeho druhá manželka L i b u š e, roz. S v o b o d o v á, vystudovala vysokou školu ekonom. a je zaměstnána jako úřednice v obchodním domě v Praze. V r. 1977 se jim narodil syn

V l a d i m í r.

V ě r a se vyučila elektromechaničkou a je zaměstnána ve Škodovce v Plzni. Její manžel Ladislav Truxa, povoláním zámečnick, pracuje ve svém oboru. Mají 2 děti: 7.letého R o m a n a a R a d k a, nar. v r. 1977.

J o s e f M e r g l byl vyučen zámečnickem. Před válkou pracoval v Berdičevě v podniku, jehož vedoucím byl Nikolaj Kratochvíl. Bojoval v sov. armádě proti Němcům, dostal se v r. 1941 do zajetí a když se po deseti měsících vrátil z konc. tábora v Kyrovogradě s těžkou tuberkulózou plic, byl od další voj. služby osvobozen. Po přesídlení do ČSR se usadil s rodinou v Novém Sedlišti na Tachovsku a pracuje ve svém oboru v Tachově. Oženil se s M a r i í, roz. D r a v i d o v o u z Olšanky, a mají spolu 3 děti: Klaudii, Václava a Vladimíra.

K l a u d i e, provdaná B r é m o v á, zubní laborantka žije s mužem P e t r e m, technickým úředníkem a dvacítiletým synem P e t r e m v Ostravě.

V á c l a v, povoláním elektromontér, pracuje v Tachově a žije s rodinou v Novém Sedlišti. Jeho žena M a r c e l a, roz. K r a f t o v á, je zaměstnána jako kucharka v Tachově. Mají dcerku

A n i ě k u, nar. v r. 1977.

V l a d i m í r, vyučený truhlář, žije a pracuje v Tachově. Jeho žena A n t o n í n a, roz. V e r b á k o v á pracuje tamtéž. Mají dva syny: dvouletého

D a v i d a a
V l a d i m í r a, nar. v r. 1977.

V l a d i m í r, třetí Klaudiin syn nar. 1919, byl vyučen a pracoval jako zámečnick v Kyjevě. Padl ve válce neznámo kde. Ženat nebyl.

B o ž e n a se provdala za L a d i s l a v a K o v á ř e, pánského krejčího. Žijí v Habartově. Božena je kucharkou ve školce, její manžel kontrolorem ve sklárně v Sokolově, kam dojíždí. Mají 3 děti:

L a d i s l a v a /vyučeného elektromontérem/
J i ř í h o /důlního zámečnicka /
a A l e n u, školáčku

Merglová rodina byla na Olšance velmi vážená. Klaudiin tchán byl několik let /1914- 1920/ starostou obce. On, jeho syn i všichni tři vnuci byli velkými hudebníky a hráli v proslulé olšanské Stejskalově kapele.

Ludmila Kratochvílová se provdala za Václava Vajského, syna vídeňského obuvníka usazeného na Olšance. Byli oba zaměstnání v kolchoze při pivovaru. Ve válce bojoval Václav ve Svobodově armádě, zúčastnil se bojů u Dukly. V r. 1947 přesídlil s rodinou do ČSR. Usadil se v Tachově, kde si otevřeli hostinec. Václav zemřel 16.10.1968 ve věku sedmdesátí let, Ludmila 14.5.1976 ve věku 74. let. Jsou pohřbeni v Tachově. Jejich děti

Jaroslav
Božena

Libuše
Jiří

Jaroslav zemřel jako malý chlapec na Olšance.

Božena, provdaná Řeháková, ztratila muže ve válce. Měla s ním dceru

Ludmilu, porodní asistentku, provdanou za důstojníka Antonína Tresa. Mají dcery

Marcelu a

Renátu.

Žijí v Topolčanech na Slovensku.

Božena se po přesídlení do Tachova provdala za Václava Suchého z Dzeržinska v SSSR, dnes řidiče v OÚNZ, a má s ním tři dcery:

Marie, provdaná za Bohumíra Vítovce z Malče u Sušic, povoláním automechanika, má syna

Bohumíra a dceru Moniku.

Žijí ve vlastním domě ve Studánce u Tachova. Marie absolvovala tříletou školu s oborem prodavačka a je zaměstnána v kantýně závodu Plastimat v Tachově.

Libuše nebyla zcela zdravá /nervy/ a skončila v 19. letech sebevraždou - otrávil se léky.

Božena, vyučená švadlena, provdaná za Pavla Touše, prodavače. Mají syna

Pavla a žijí u rodičů v Tachově.

Libuše, provdaná poprvé Smihradská, měla s prvním manželem 3 děti:

Václav /je inženýrem, ženat s Květou

Šorčíkovou, učitelkou. Mají syna

Václava.

Jiřina /provdaná za Milana Průchu elektromontéra. Mají dcery

Hanu a Miluši.

Stanislav /povoláním sklenář/ ženat s Libuší Čermákovou, zdravotní sestrou.

Libuše se za několik let po ovdovění provdala za Josefa Richtera ze Slovenska a má s ním dceru Janu.

Jiří, nar. 22.4.1937 na Olšance, vystudoval Vysokou školu stroj. a elektrotech. v Plzni, je inženýrem, pracuje ve Škodových závodech v Plzni. Oženil se s Věrou Moravovou, nar. 13.9.1941, absolventkou čtyřleté školy ekonomické, zaměstnanou v bance jako bankovní referentka. Mají dvě dcery: Janu, nar. 11.7.1963, studuje na ekonom. stř. škole Věra chodí do ZDŠ.

Obě navštěvují hudební školu, učí se hře na klavír. Celá rodina tráví volné chvíle na chatě, kde se zabývá prací na zahradě.

Nikolaj - Kolja, vyučený kovářem, pracoval jako opravář hudebních nástrojů a byl široko daleko znám svou dovedností. Zastřelili ho Němci za okupace za stanného práva na Olšance. Byl ženat s Ludou Hamplovou a měli spolu čtyři děti:

Jiří /byl zabit na Olšance na zahradě nevybuchlým granátem/.

Evžen, pracuje v Ostravě v dolech jako horník. Má dvě děti.

Václav, který tragicky zahynul při autonehodě, má rovněž dvě děti.

Olga, která brzy ovdověla, provdala se podruhé za příslušníka SNB a má jedinou dceru z prvního manželství, těžce tělesně postiženou, umístěnou v ústavě. Luďa žije v Kaplicích.

Václav, povoláním klempíř, se oženil s Annou Bydžovskou. Mají tři děti:

Ludmilu,
Boženu a
Václava.

Ludmila, provdaná Morgensternová, je úřednicí v invalidním důchodu /trpí astmatem/. Žije v Tachově. Její manžel je tajemníkem OV SČSP. Mají tři syny: Jaroslava, Libora a Petra.

B o Ź e n a, provdaná H r u š k o v á, pracuje jako vedoucí v čistírně, její manžel je řidičem ČSAD. Mají dceru E v u, žijí v Sokolově.

V á c l a v, povoláním elektromontér, je ženat se S t a n i s l a v o u P i n t í ř o v o u. Mají syny dvojčata S t a n i s l a v a a I v a n a a dceru J i n d r u. Žijí v Tachově.

E v Ź e n, ing. geometr se nar. 14.2.1910 na Olšance. Vy - studoval Vysokou školu v Kyjevě a byl vedoucím geotopogra - fického odd.fy. Geotoposjoma v Kyjevě. Oženil se s V a n e l o u F i l i p o v n o u V e r b i c k o u, Polkou, nar. r. 1916. V r. 1937 se jim narodil syn E v Ź e n. V r. 1947 rodina přesídlila do ČSR a Evžen měl nastoupit jako inženýr na ministerstvo ze - mědělství v Praze, ale propukla s plnou silou choroba/tbc/ z války, které se zúčastnil jako partyzán a 25.7.1947 Evžen zemřel ve stáří 37 let. Jeho manželka přišla o život několik týdnů předtím /7.6.1947/ při železničním neštěstí ve vinograd - ském tunelu ve věku 31 let. Oba jsou pochováni na Olšanském hřbitově v Praze, odd. 9 - 13, hrob 1133, ve společném hrobě s Václavem a Růženu Klichovými. Jejich jediného syna Evžena si vzali na výchování manželé Martínkovi.

E v Ź e n se nar. 19.11.1937 v Krizopoli na Ukrajině. Do školy chodil v Tachově a v Praze. Maturoval v r. 1958 na Uměleckoprůmyslové škole na Žižkově, povoláním je technik, za - městnán je jako technický úř. v n.p. Výstavnictví. 3.6.1965 se oženil s M a r t o u roz. J i r s á k o v o u, nar. r. 26.3.45 v Praze, absolventkou Oděvní průmyslové školy, zaměstnanou jako sam. odborná referentka fy. Oděvy, středočeský kraj.

M a r t a, nar. 20.1.1976 je jejich první dítě.

Z d e n k a, provdaná poprvé Vajskébrová se nar. 6.1. 1914. Měla tři děti:

J a r o s l a v a,
A l Ź b ě t u
a E v Ź e n i i.

Manžela ztratila v druhé světové válce. V r. 1947 přesídlila do

ČSR a usadila se v Tachově, kde se v r. 1950 provdala za J o - s e f a H o r e j š e, nar. 14.11.1911. v Kadešicích u Sušice. Je v důchodu, ale pracuje dále jako hlídačka Stát. statku - sta - vební a hodně se zabývá ručními pracemi všeho druhu. Pro svou veselou povahu je velmi oblíbená. Její manžel Horejš pra - coval v Tachově na pile, teď jako důchodce, je i on na St. st. a střídá se s manželkou. Je z dělnické rodiny z devíti dětí. K nevlastním dcerám i vnukům je velmi hodný a všichni ho mají rádi. Zděnčin syn

J a r o s l a v zemřel ještě v SSSR.

A l Ź b ě t a - Líza, se nar. 2.7.1936 na Olšance.

Je zaměstnána jako zdravotní sestra na tuberkulózním odd. v Tachově. Provádala se za učitele M i l a n a M i c h l a, nar. 7.7.1935, který je dnes ředitelem devítiletky a zároveň hudeb - níkem z povolání. Žijí ve vlastním domku. Mají dceru

L e n k u
M i l a n a.

a syna

Oba studují na gymnáziu v Tachově.

L e n k a nar. 31.1.1961 chce být učitelkou, dobře se učí, sportuje, šije.

M i l a n nar. 9.6.1962 se chce učit nějakému řemeslu, nejraději něčemu, co souvisí s autem. Jeho hobby je au - tomodelářství.

E v Ź e n i e - Žeňa se nar. 7.10.1938 na Olšance, vy - studovala jedenáctiletku. Po maturitě byla zaměstnána v kance - láři jako úřednice, dnes je sekretářkou zástupce ředitele ve škodových závodech - závod výstavby jaderných elektráren v Plzni, kde má vlastní byt. Aby dosáhla nejvyššího vzdělání pro profesi sekretářky a titulu diplomovaná sekretářka, navštěvuje poslední ročník tříleté školy ve St.úst. těsnopisném v Praze, kam dojíždí na konzultace. Koupila si auto, má řidičský kurs. Pěstuje volejbal, jejím koníčkem je šití, ušije si všechno, do - konce i kabáty. Brzy po maturitě se provdala za učitele Ź e r n ě h o, hudebníka, nar. 9.6.1935 v Čelákověch, s kterým se v r. 1970 rozvedla. Bylo to nešťastné manželství, muž pil a střídal ženy. Evženie s ním měla syny Martina a Tomáše.

M a r t i n se nar. 27.3.1962, vychodil ZDŠ s vyznamenáním a protože se nedostal na průmyslovku, učí se elektromechanikem ve Škodovce. Je tu nejlepším z učňů a zastu - puje mistra v jeho nepřítomnosti. Jeho hobby je hudba, letecké

modelářství a knihy.

T o m á š se nar. 3.5.1965 v sedmém měsíci, následek rozvratu v manželství/ a po roce se objevila mozková obrna s ochrnutím dolních končetin. V pěti letech nastalo po operaci zlepšení a začal chodit. Dnes už může provozovat téměř všechny sport: plave, lyžuje, bruslí, jezdí na kole, hraje fotbal. Vedle sportu je jeho koníčkem zpěv. Chodí do hudební školy na sólový zpěv a získal první cenu školského kola a první cenu krajského kola soutěže ve zpěvu.

O Růženě Polákové budeme psát později.

A l b í n a /po přijetí pravoslaví Angelina/ se provdala za J o s e f a J a n o v s k é h o a žili v Kazatině. Janovský pracoval v železniční vozovně na kazatinském nádraží jako zámečník, matka v domácnosti. Měli sedm dětí.

Věra	Polina
Naděžda	Georgij
Ljubov	Georgina
Sofie	

V ě r a se nar. v r. 1898 v Kazatině. Po ukončení gymnázia byla střídavě učitelkou, vedoucí mateřské školy, účetní na nádraží a zase učitelkou. Provádala se za G r i g o r i j e I v a n o v i č e a I g n a t i k a, účetního na nákladovém nádraží v Kazatině. Později přesídlili do Kyjeva. Její muž leží už asi 5 let po mrtvici. Mají jedinou dceru

I r i n u, které manžel, vědecký pracovník, tragicky zemřel r. 1963. Irinin syn, inženýr, je už také ženat. Věra si po sňatku nechala své příjmení - Janovská.

N a d ě ž d a se po maturitě provdala za S i d o r e n k a, a žila s rodinou v Žitomíru. Zemřela asi před pěti lety. Jinak nic bližšího nevíme.

L j u b o v vystudovala rovněž gymnázium a provdala se za B a k l a g o v a. Žili také v Žitomíru. Zemřela v r. 1976, její muž mnohem dříve za Stalina ve vězení. Nic více nevíme.

S o f i e /Soňa/ se nar. v r. 1906. Po ukončení gy-

mnázia se provdala za Ž u r b u, který zahynul ve válce. Soňa přesídlila do Kyjeva a byla dlouhá léta pokladní v kyjevské opeře. Zemřela v r. 1975 na rakovinu.

P o l i n a nar. v r. 1911. Vystudovala Vysokou školu zemědělskou a pracovala jako agronom. I ona si po provdání nechala své příjmení. Žije v Žitomíru. Muž jí dávno zemřel.

G e o r g i n a zemřela v kojeneckém věku.

G e o r g i j se nar. v r. 1913. Vystudoval kyjevskou techniku, kde byl potom zaměstnán. Zemřel v r. 1948 na následky těžkého zranění ve válce.

F r a n t i š e k, desátý z dětí Jana Poláka, měl vlastní nevelké hospodářství. Oženil se s M a r i í Č a p k o v o u a měli pět dcer

Naděždou,	Jelenu,
Věru,	

dvě děvčátka zemřela brzy po narození. Rodina žila v nějaké ukrajinské vesnici nedaleko Kazatina velmi chudě. Mnoho pomáhal bratr Václav Polák. Dvakrát koupil Františkovi pole a potřebné zařízení, ale on všechno vždy zas prodal a peníze propil. Děvčata musela od mládí sloužit. Věra byla mnoho let u strýce Václava Kliča na Olšance, v r. 1920 se provdala za V á c l a v a S k o ř e p u, odstěhovala se s ním daleko do Ruska - do Čeljabinska, kde měli hodinářství, a od té doby nemáme o její rodině zprávy.

Ani o osudech jejích sester nic nevíme. Jejich matka poměrně mladá oslepla.

Tři děti Jana Poláka zemřely v kojeneckém věku.

Vesničko má pod Šumavou
s poezií tak dumavou,
jak v pohádce. O tobě sním,
tys jediným pokladem mým.

RODINA VÁCLAVA KLICHA.

V á c l a v K l i c h se narodil 23.9.1859 v Bavorově. Do Ruska přišel s rodiči, když mu bylo sotva 13 let. Už jako dítě velmi miloval svou vlast a na Bavorov mu zůstaly ty nejkrásnější vzpomínky. Když se zpívala píseň "Vesničko má pod Šumavou", míval v očích slzy. Často a rád se do Čech vracel a nikdy neopomenul navštívit své rodné městečko a svého druha z mládí, truhláře Františka Brůžka, s nímž si až do jeho smrti dopisoval a jehož potomci tam žijí dodnes. V patnácti letech vstoupil Klich jako sladovnický učeďník do pivovaru v Semidubech, v osmnácti odjel do Čech, aby doplnil své sládkovské znalosti. Provandroval pak dle tehdejšího zvyku skoro celé Čechy, Moravu a Halič a potom byl několik let sládkem ve Lvově, jež tehdy patřil k Rakousku. Po návratu do Ruska změnil jako mladý sládek několikrát svou působnost, pracoval na různých místech na Volyni, v Charkově, v Novorosijsku a na Kavkaze, processoval skoro celé Rusko, včetně Sibíře, byl až v Irkutsku. Při zakládání města Novonikolajevska při Sibiřské dráze, která se tehdy stavěla, dokonce zakoupil podíl k eventuální stavbě pivovaru nebo mlýna. Když se dověděl o sňatku Boženy s Čížkem, napsal jejím rodičům; "Když na mě nepočkala Boženka, ať na mě počká Růženka". Vrátil se na Volyn v r. 1895, svatba se konala na Olšance 13.6. téhož roku. Na svatební cestu jeli mladí manželé do Čech, aby Růžena poznala rodiště svých předků a Bavorov, hned nato pak do Petrohradu.

R ů ž e n a, roz. P o l á k o v á, se narodila 14.1.1873 za 11 týdnů po tom, co se ^{je} její rodiče přestěhovali do Ruska. Chodila do školy zprvu v Hlinsku, potom na Olšance. Škola byla ovšem ruská, číst a psát česky se naučila od rodičů a bratra Václava. Byla od mládí vášnivou čtenářkou a vlastenkou. Ač dcera z pivovaru, neměla radostné mládí. Otec byl mírný a dobrý, ale zcela podléhal matce, která byla velice přísná. Dcery musely vykonávat všechny, i ty nejhrubší domácí práce. Na taneční zábavy a mezi mládež směly zřídka a když se třeba po posvícenském bále

ven. A protože byla tmavá noc, podařilo se mu uniknout. Musel se pak delší dobu skrývat. A tak zpráva o svržení cara byla rodinou Klichovou přijata s nadšením. Na pivovarské prostranné nádvoří byl svolán mitink s cílem vysvětlit venkovanům nesmírný význam revoluce, zpívala se Marseillaisa a revoluční písně. Jenže po revoluci nastala občanská válka a nepředstavitelný chaos. Všechno se bořilo a zdálo se, že se velká, mocná říše rozpadá. Mužičky držené až dosud v naprosté nevědomosti zpočátku zajímalo jen jediné Leninovo heslo: "Kraďte nakradené", a tak se vrhli na usedlosti velkostatkářů a nastaly t. zv. pogromy. Lidé vtrhli do domů, drancovali, rozebrali si dobytek i drůbež a pány, pokud neuprchli, pobili. Ani krásná Aleksandrovka nešla tomuto osudu. Zařízení zámku bylo úplně zničeno, zrcadla rozestavena pro legraci ve chlévech, kde je rozzuření býci rozbíjeli rohy, takže domů si ženy odnášely jen střepy, z nábytku strhány drahé potahy, koberce rozstříhány na malé kousky, z klavíru vytrhány klávesy i struny, vypáčeny dokonce kliky a zničeno elektrické vedení, skleníky a zahrady zpustěly.

V. Klich průvodní zjevy revoluce /vraždy a drancování/ nemohl pochopit. V r. 1919 odjel do osvobozené vlasti, aby tam připravil vše pro příjezd celé rodiny. Netušil, že se k ní nebude moci tak dlouho vrátit. Cestou se zastavil v Kyjevě, kde složil do banky ještě 100.000 zlatých rublů /přepočítáno na naší měnu přes půl druhého mil. Kčs/. Vést peníze a cenné věci bylo tehdy životu nebezpečné, vlaky přepadali bandité a "buržoazní" byli nemilosrdně obíráni a vražděni. A pak - Klich neochvějně věřil ve stálost ruské měny. Do ČSR přivezl 50.000 tehdejších českosl. korun, z nichž si pak bratři vybírali na živobytí a co zbylo, bylo později vydáno na stavbu domku a nejprimitivnějšího zařízení do hospodářství v Kőbőlkútě.

V Čechách se Klich dlouho nezdržel, odejel do Polska, aby byl blíže domova a přijal místo sládka v pivovaru v Křemenci. V té době byl přijat jako člen delegace představitelů volynských Čechů Ignacy Padarewskim, polským klavírním virtuosem a skladatelem, tehdy min. předsedou a min. zahraničí. Jednali s ním o osudu českých osad na Volyni a Padarewski přislíbil vše - strannou pomoc, ale slib splnit nemohl.

Růžena Klichová byla v době pogromů s nejmladšími dětmi na Olšance. Čekalo se každou noc, že i pivovar bude vypleněn,

ale nestalo se to. I kdyby se toho byli odvážili mužičky z okolních vesnic, čeští osadníci by to nebyli připustili. Nikomu z Klichů se nic nestalo ani při častých přepadech vesnice různými bandami, kdy se ve vsi bojovalo a vysoká pivovarská sušárna bývala terčem dělových kulí. Všichni se uchýlovali do zemljanky, vykopané na zahradě, ale R. Klichová se tam zdržovala nerada a jednou jen zázrakem nebyla zabita střepinou, jež dopadla těsně u jejích nohou. Po každé, když se Olšanky zmocnila "nová vláda", čili jiná banda, zrekvirovala něco dobytka a potravinových /jiných/ zásob, včetně oblečení, takže brzy byly chlévy, sýpky a komory prázdné. V pivovaru býval někdy ubytován celý pluk, pokoje zabrali pro sebe důstojníci, vojáci spali na slatvách, sýpkách, v kůlnách, kde se dalo. Nejnepříjemnější vzpomínku po sobě zanechal pluk Čínanů. Byli zdvořile usměvaví, ale nikdo nikdy nevěděl, co se za jejich úsměvem skrývá. S oblibou stříleli po hřibatech a drůbeži, smáli se jako děti při pohledu na jejich předsmrtné křeče, bylo zřejmé, že mohou klidně zastřelit každého, kdo by jim v nejmenším v něčem odporoval. Ve dne je ruští důstojníci jaktakž krotili, ale na noc musely ženy, děvčata, ba i děti tajně odcházet do vsi. Za dva týdny pobíhali a zkonzumovali všecken dobytek a zásoby, zbylo jen to, co se stačilo ukrýt u sousedů nebo zakopat.

Jiná vzpomínka. Přijelo na koních přes třicet vojáků baťka Machna a poručili si oběd. Když byl hotov, zasedli všichni k našemu velkému rodinnému stolu, najedli se, každý si zastrčil s úplnou samozřejmostí lžičku za holínku, docela slušně poděkovali a odjeli. Byly to stříbrné lžice, jaké se v té době už koupit nedaly a bylo potom nutno jíst dřevěnými, po domácímu vyrobenými lžičkami. Nebylo to snadné.

V pivovaru měli také kulomet, přivezl ho Jaroslav z vojny. Byla to vlastně jakási imitace kulometu a v případě, že hrozilo nebezpečí, jej obyvatelé pivovaru používali. Říkalo se tomu "pugač" /od ruského slova pugať-lekat, plašit/. Byla to malá skříňka s klikou, kterou se točilo a skříňka vydávala rachotivý zvuk, přesně jako když se střílí z kulometu. A tento kulomet zachránil pivovar několikrát před velmi nemilými návštěvami. Všichni mysleli, že je to kulomet skutečný.

1918/1920

vrátily ve 2-3 h.ráno, musely se hned pustit do velkého prá-
dla. Věnem měla Růžena, jako každá z Polákových dcer, dostat ve-
dle bohaté výbavy 3 tisíce zlatých carských rublů, dostala
však jenom 100 rublů, které s manželem utratili na svatební ces-
tě. Výbava a ostatní peníze jí nikdy vyplaceny nebyly a ani
ona, ani manžel je na jejich bratrech nepožadovali. Usadili se
hned po návratu z cesty v Polonném, kam přijeli jen s rancem
peřin a spali na nich na zemi, než si opatřili postele a nej-
nutnější nábytek. Začínali doslova z ničeho. Václav Polák pro-
najímal Klichovi strojní polonný pivovar s tím, že mu bude
Klich nájemné splácet, až se zavede. Obchody šly dobře a Klich
pivovar brzy koupil. Později koupil i továrnu na porcelán a
vodní mlýn. Svou energií a čestností si brzy získal všeobecnou
oblibu a vážnost nejen u Čechů, ale i v obchodních kruzích
ruských. Všichni mu věřili na slovo a nikdy na nic nežádali pí-
semné potvrzení. V pivovaru se vařilo na 50.000 věder piva ročně.
Patřily k němu obytné budovy, velké sklepy, bednárna, sladovna,
sušárna chmele, ~~bytová~~ a hospodářské budovy, ovocná i zelinář-
ská zahrada, rybník i zmíněná továrna na porcelán a vodní mlýn
několik ha polí a p. Když bylo vše v dokonalém pořádku, vzal si
Klich sládku Josefa Peterku a věnoval se obchodu s ječmenem a
sladem, který dodával pivovarům téměř v celém Rusku, hlavně však
na Kavkaz a na Sibiř, kde měl četné známosti ze svých cest.

Při zájezdech do Čech na hospodářské výstavy získával zku-
šenosti, které pak uplatňoval na svých statech, objednával nej-
modernější hospodářské stroje, zajímal se mimo jiné i o pěst-
ování ječmene, vypisoval z Čech a Hané semena, kultivoval je a
tak jeho ječmen, zpracovaný v slad byl výborné kvality. V r.
1911 přenechal polovinu pivovaru v Polonném Aleksandru Karmí-
novi/Carminé/, manželovi Františky-Věry, sestry Václava Čížka z
Kvasilova. /Karmín byl potomkem Itala, který někdy začátkem
minulého století musel, neznámo proč, s několika svými syny
Itálii opustit/. Od koupil od Václava Poláka pivovar na Olšan-
ce a trvale se tu usadil. K tomuto pivovaru patřil obytný dům
o pěti pokojích, domek pro zaměstnance, domek pro rodinu sládky,
kancelářské místnosti atd. Bylo tu 9 ha luk s rybníkem, 9 ha
polí, hospodářské budovy, dílna na sudy, sušárna chmele, rozsáhlé
sklepy, dvě velké sladovny atd. Chmel dodávali rolníci z celé
osady. Pivovar prosperoval, ale nejvíc se vydělávalo na ječmenu.

Jen v r.1907 to bylo /přepočítáno z rublů na dolary/ 82 tisíc.
Sudy vyráběné v bedárně se posílaly do mnoha míst, včetně Ky-
jeva. Brzy nato pronajímal Klich od hraběte Potockého 3 dvory:
Smoldarovo, Sujemci a Ivanovku, k nimž patřilo 3.000 desjatin
polí /desjatina=1,092 ha/ a lihovar. /Hrabě Potocký prohrál
v té době v herně ve Vídni přes 2 milióny rublů a byl nucen
část svých statků prodat a pronajít/. Po třech letech Klich
nájem zrušil a koupil velkostatek Seličovo poblíž města Berez-
dova. Bylo to panské sídlo, takové Turgeněvovo šlechtické hní-
zdo uprostřed velké, překrásné zahrady na břehu řeky Sluče.
Patřily k němu lány polí a lesů, rozlehlé hospodářské budovy,
ohlévy, hřebčinec s 500 koňmi, přes 300 krav, nespočetné množ-
ství drůbeže všeho druhu, včetně okrasných pávl. 9 čistokrev-
ných koní na chov, každý v ceně 10.000 rublů/přepočteno na dne-
šní koruny-přes půl miliónu/, bylo do Seličeva dáváno z proslu-
lého hřebčince Nikolaje Nikolajeviče, strýce cara Mikuláše II.
Kolik ha polí tu bylo, už nevíme, ale správce říkával, že je stě-
ží objede za den na koni. Zde se Klich věnoval převážně hospo-
dářství, ponechav všechno ostatní péči správců, sládků a šafářů.
Jedním z nich byl Hora, manžel Slavěny, třetí sestry Nejedlých.

Mimo pivovaru na Olšance a polovinu pivovaru v Polonném
vlastnil Klich polovinu pivovaru v Křemenci /nynější Polsko/,
který koupil společně s Martínkem, ale brzy mu svoji polovinu
odprodal, peníze za ní však nikdy nedostal. V r.1917 prodal
Seličovo a koupil zámek Aleksandrovku u Novohradu Volynského
/dnes Zvjahel/. Byla tu celá řada přepychově zařízených poko-
jů, zimní zahrada, zrcadlový sál, před domem rozsáhlá květinová
zahrada se stovkami keřů růží vzácných druhů a j.květin a
okrasných stromů, s besídkami a fontánou a za ní přes 20 ha
ovocného sadu, skleníky. K zámku vedla dlouhá topolová alej,
dvě aleje - lipová a z ořeší- vedly k řece Horyň, po níž se
jezdilo motorovými čluny do města Novohradu, vzdáleného asi
3 km. Dole bylo jezero obklopené parkem se vzácnými okrasnými
stromy, na břehu jezera dům se šesti pokoji, rovněž přepychově
zařízenými. Ke statku patřilo 320 ha polí a 65ha lesa, hraničí-
cího se zahradou, kamenné lomy, 7 obytných budov, byty pro za-
městnance, rozsáhlé chlěvy a četná hospodářská stavení, kovárna,
dvě cihelny, válcový mlýn na dvě turbíny, kde se mlely různé

druhy mouky, dva menší mlýny s příslušnými budovami, skladišti a obytnými budovami pro zaměstnance, drůbežárna, rybník. Klich tu chtěl zřídit vzornou, praktickou hospodářskou školu pro syny českých rolníků na Volyni. Měl již podrobně vypracovaný plán a jednal o tom mezi jiným i s Dr. J. Auerhanem, který věnoval mnoho práce studiu českých osad a osadníků v cizině, podporoval je a přijel na Klichovo pozvání na Olšanku. /Dr. Auerhan, později prezident St. úř. statistického, byl za okupace popraven po atentátu na Heydricha/. Plán zmařila občanská válka.

Se svým rodištěm Bavorovem byl Václav Klich ve stálém spojení a zasílal tam při každé příležitosti značné peněžité částky na školu a p. Prováděl sbírky na Národní divadlo v Praze a sám na ně značnou měrou přispěl, sbírky na Matici školskou, na níž rovněž přispíval značnými částkami. Propagoval na Rusi české školy a měl jako člen spolku Komenský velké zásluhy o založení Komenského školy v Kyjevě, kterou štědře podporoval. Na Olšanku se mu podařilo získat učitele teprve z řad českých válečných zajatců v první světové válce. Byl činným členem ve Sdružení volynských sládků a byl několikrát vyslán jako delegát do Petrohradu /nynějšího Leningradu/ a Moskvy, aby tam v zájmu Sdružení jednal. Nescházel ovšem ani při zakládání českého Sokola v Kyjevě, byl spoluzakladatelem kyjevského českého peněžního ústavu, jenž se stal základnou finančního osamostatnění českých legií. Měl velké zásluhy na založení české družiny po vypuknutí války v r. 1914 a štědře ji podporoval finančně. Byl přítomen na poradě T. G. Masaryka s představiteli volynských Čechů, která se konala v Měnclově českém hotelu Praha, když Masaryk přijel do Kyjeva.

V pivovare na Olšance zřídil zvláštní místnost, kde bylo stále ubytováno několik družiníků v rekonvalescenci po zranění. Vystřídal se jich tu stovky. Každý zde strávil několik týdnů podle potřeby a vracel se ke svému útvaru vybaven penězi a vším potřebným. I za občanské války, kdy v celém Rusku zuřila tyfová epidemie, byla v pivovare místnost pro několik nemocných, které přeplněné nemocnice nemohly přijmout, a Růžena Klichová se u nich střídala s dcerami ve dne i v noci.

Václav Klich nescházel při žádném, ať obchodním nebo kulturním podniku ruských Čechů na Ukrajině, proto bylo samozřejmé, že se zasloužil i o založení českého časopisu v Kyjevě.

Po zániku Ruského Čecha, vydávaného Dr. Vondrákem, jednal v r. 1912 s redaktorem pražského deníku Čas Věnceslavem Švihovským o vydávání nového časopisu pro ruské Čechy. V. Švihovský, bratraneček Růženy Klichové, byl synem Františky Švihovské, sestry Faltysů, prvních majitelů olšanského pivovaru. Jeho otec pocházel ze starého, později zchudlého šlechtického rodu Švihovských, jejichž hrad Švihov na Šumavě dosud stojí a byl v nedávných letech opraven. Vystudoval v Paříži, studoval tu zároveň se svou pozdější manželkou Ludmilou Smolíkovou a dr. Edvardem Benešem, pozdějším československým prezidentem, a jeho manželkou Hanou a úzce se s nimi spřátelil. Na výzvu Václava Kliche se vrátil do Ruska a za finanční pomoci jeho a továrníka J. Jindřicha začal vydávat Čechoslovan, jehož první číslo vyšlo v r. 1911. Ve svém Slovanském nakladatelství vydával pak Švihovský i kalendáře a knihy, založil Slovanskou tiskárnu a Slovanské knihkupectví. Brzy se však ocitl v peněžní tísní a svěřil se Růženě Klichové, která řekla: "Ten časopis vycházet musí, zaplatíme to my." A zase pomohl Klich. Za války se stal Čechoslovan velice rozšířeným listem, který posiloval a povzbuzoval české a slovenské zajatce, jež se dostali do Ruska, nabádal je, aby se chopili zbraní proti Rakousku, posiloval jejich víru ve vítězství.

V pivovare na Olšance byla velká česká knihovna, Klichovi objednávali z Čech všechny literární novinky, Národní politiku, Humoristické listy, Zlatou Prahu, pro děti Malého čtenáře a p. a půjčovali všechno každému, kdo měl zájem. Za knihy a časopisy se vydávalo mnoho peněz, nešetřilo se ani, když se jednalo o kulturní, umělecký nebo zábavný podnik. Tak např. při zájezdu sboru Moravských učitelů do Ruska patřili Klichovi k těm, kteří je získali pro vystoupení v Kyjevě, navštívili jejich koncert a přispěli značnou částkou na velkolepé pohoštění členů sboru. Nevynechali ani jeden český kulturní podnik, ať se konal kdekoli v Rusku. Celodenní cesta vlakem na koncert Jana Kubelíka byla pro ně samozřejmostí. Nevynechali rovněž ani jeden Sokolský slet v Praze, byli při kladení základního kamene k pomníku mistra Jana Husa, navštívili všechny národohospodářské výstavy, Václav Klich už i jubilejní výstavu v r. 1891, a další. Na jedné z nich přihlížel s A. Karmínem alegorickému průvodu, když vtom se splášili koně zapřažené do kočáru, v němž jela

známá česká zpěvačka. V obecnstvu vypukla panika, ale Klich s Karmínem skočili koním pohotově do cesty a zadrželi je. Vzbudilo to všeobecný obdiv, vyděšená zpěvačka statečným zachrán-
cům děkovala, Klich však jen pohrdavě mávl rukou: "To je toho! Takové kočky!"

Když se na Olšance rozpadl divadelní ochotnický spolek, začala se hrát divadla v pivovare, kde bylo zřízeno jeviště na sladovně. Hrály děti z pivovaru i z vesnice, režirování se uja-
la manželka pana sládky Eleonora Šmídová. Pan sládek maloval kulisy a obstarával všechno po technické stránce. Látku na ko-
stýmy a jejich ušití platila ovšem pro všechny paní Klichové. Později se vybíralo dobrovolné vstupné a výtěžek se posílal
spolku Komenského v Kyjevě, nebo Matiči školské v Praze, za války pak Českému komitétu pro oběti války, na Českou družinu, na je-
jí raněné a p.

Po bitvě u Zborova carská armáda ustupovala a ustoupily i české pluky na Volyn do Berezna, kde byl štáb. 2. pluk se uby-
toval v Čartoryji. České vojsko bylo mezitím doplněno zajatci, kteří utvořili I. divizi umístěnou asi 50 km od Olšanky a ně-
kdy se dostavil do pivovaru celý pluk i s hudbou a na sladovně byla narychlo uspořádána taneční zábava. Tančilo se do rána.
O pohostění se starala vždy hojně zásobená pivovarská kuchyně i sklep, občas něčím přispěla i olšanská děvčata.

U Klichů bylo stále živo. Vedle četného příbuzenstva měl V. Klich velmi mnoho přátel ze svých cest, jeho jméno bylo zná-
mé nejen na Volyni, ale i v celém jihozápadním Rusku, a Klichovi byli proslulí svou pohostinností. U obrovského stolu v jí-
delně nebyvalo nikdy méně než 20 osob. Na přípravu jídel do-
hlížela paní domu, ale vždy jí pomáhala některá tetička a jen na domácí práce měla dvě nebo tři služky. Byla to obvykle mla-
dá děvčata, která si vychovala a vybavila je pak, když se vdála. Kolik lidí bylo zaměstnáno v pivovare, v konírně a chlévech, už
nevíme. Polí a luk tu bylo málo, ale hospodářství bylo dost vel-
ké: koně, krávy, vepři a drůbež, tři velké zahrady - ovocná, ze-
linářská, okrasná. V rybníku se chovaly nejlepší druhy ryb a po
výlovu na štědrý den ráno jich bylo tolik, že stačily zásobit
štědrovečerní stoly nejen na Olšance, ale i v okolních vesni-
cích a v městečku Čudnově.

Manželé Klichovi měli tehdy ve všem to, čemu se říká ště-
stí. Václavu Klichovi se při jeho širokém hospodářském i poli-

tickém rozhledu každé podnikání dařilo, ale po návratu do vlas-
ti je štěstí opustilo a on se nemohl smířit s údělem chudého
emigranta, třebaže se za emigranta nepovažoval. Vrátil se přece
domů a ani teď od státu nic nežádal. A přesto se našli lidé,
kteří rodině vyčítali, že republiku "vyžírá" a chovali se cize
a nepřátelsky. Bolelo to a děti /dcery/ se zpočátku hodně na-
plakaly. Vždyť nikdo z těch, co vyčítali, nepřinesl pro naši
republiku tolik obětí, jako právě jejich otec.

Byl to snad zázrak, že celá rodina tu bouřlivou dobu pře-
žila. Z dvacetimilionového jmění nezůstalo sice nic, než dokla-
dy, ale zůstaly vzpomínky na nezapomenutelnou Ukrajinu.

Každý má někde v hloubkách nehlubších
jednu ves na vše drahou,
strán svého dětství, po které se mih-
stín hranostaje travou.
Každému někde v srdci šumí sad,
tři, čtyři lípy nad kovárnu
a hledí na něj z okna přes muškát
dvě oči, které nezestárnou.

/Ivan Skála/

Česká osada Olšanka /Čudnovský rajon, Žitomířská oblast na
USSR/ byla založena asi v r. 1870. Rodiny prvních osadníků sem
přišly z Krušnohoří, z okolí Hradce Králové a Pardubic, ale i
z jiných českých krajů. Odkoupily na splátky od velkostatkáře
Šupíkova jeho panství, rozparcelovaly pozemky a začaly si sta-
vět obydli. Panství se jmenovalo ukrajinsky Vilšanka /podle
množství olší/ a čeští osadníci si tento název prostě přeloži-
li do češtiny. Vznikla Olšanka. I ona, ač obklopena ukrajinskými
vesnicemi, si zachovala svůj osobitě český ráz. Po stranách ma-
lebně rozvětvených ulic se klenuly stinné aleje, úhledné domky,
tonoucí v zeleni zahrad, většinou zděné z cihel a kamene, měly
střechy pokryté plechem nebo taškami. Dominantou vesnice byl
pivovar s pětioschodovou sušárnou chmele, pod ním rybník, ko-
lem nádherné louky protkané potoky. Původně tu stál vodní mlýn
a byl tu rybník v rozloze asi 10 ha s bažinatým okolím, ale po-
zději byly bažiny vysušeny, mlýn zrušen a místo něj vystavěl
Faltys, strýc Růženy Polákové-Klichové, pivovar, který po něm
převzali Polákové a potom Václav Klich. Sestra Růženy Klichové
Anna tu vlastnila větrný mlýn. Olšanka byla známá poctivou
prací svých řemeslníků. Byli tu truhláři, kováři, koláři, zámeční-

oi, bednář, sedlář, pět strojníků, výrobci tašek a cihel, zahradník, pět řezníků, tři obuvníci, několik pánských i dámských krejčí a dva módní salóny, byla tu porodní asistentka, ba i známá věštkyň a obecní poslice. Vesnici protínala železniční trať, stálo tu výstavné nádraží Čudnov Volynsk, podle městečka vzdáleného asi 5 km a stavěly tu i expresní rychlíky. Za nádražím byly obchody s nejrůznějším zbožím, vedle výstavného Kratochvílova hostince i několik menších pivnic. Uprostřed vsi stála hasičská zbrojnice, spolek dobrovolných hasičů osadníci založili hned v prvních letech. Nejříve si však postavili školu a přes tože se v ní vyučovalo rusky /česky jen nějakou dobu/, nikdo se neodrodil, všichni si zachovali svůj mateřský jazyk, staré zvyky a tradice. Velkou zásluhu o to měli bratři Faltysové, Václav Polák a po něm Klichovi, kteří vypisovali z Čech knihy, noviny a časopisy a přičinili se o založení knihovního spolku a brzy na to o otevření české obecní knihovny, umístěné v pivovaru. Nemalou úlohu sehrál i divadelní kroužek ochotníků, o jehož založení se zasloužil vedle V. Poláka především A. Rychlík a A. Karmín, pod jejich vedením se hrály zprvu na provizorním, potom na stálém jevišti v Roušalově, později Kratochvílově hostinci české hry. Utvořil se pěvecký sbor, pěvecký kroužek dětský, pořádaly se taneční zábavy, hasičské, zástěrkové, Kateřinské a jiné bály, na kterých hrála vždy Stejskalova proslulá kapela, která nechyběla při žádné zábavě a kulturním podniku, slavilo se posvícení a májovky, dočasné chmele i dožínky. Češi tu žili družně a dovedli se veselit. A snad všichni potomci přistěhovalců, kteří Olšanku v r. 1947 opustili, aby se vrátili do vlasti svých předků, na ni vzpomínají v dobrém. Ani Klichovi nezapomněli. Vždyť zde prožili nejšťastnější dětská léta. Žili tu trvale, jen asi 3 letní měsíce trávila rodina vždy na některém statku. Na prázdniny tam přijížděli sestřenice, bratřanci, kamarádi dětí, i známí rodičů, nikdy nechyběly sestřenice Janovských z Kazatina a Míša s některými ze svých sourozenců z Jalty, které strýc Václav zval hlavně proto, aby se naučili česky, když se u nich doma mluvilo jen rusky. Každý člen rodiny měl svého vlastního koně a děti denně vyjížděly v čele s vychovatelkou na daleké procházky. Bylo tu krásné koupání, vedle les, chodilo se na lesní jahody a houby, pod mohutnými jasany stál obrovský stůl, kde se jedlo, v zahradě byla hrazda a denně

děti cvičily v sokolských úborech, hrál se kriket, chlapci měli své plachetnice a motorové lodě. Nejkrásnější vzpomínky zůstaly na poslední prázdniny v Seličevě, které přerušila první světová válka.

Klichovi byli uvědomělí vlastenci a svou rodinu v tom směru vychovávali. Aby se děti naučily správně česky, navštěvovali chlápce českou školu v Kyjevě a měli mimo to i českého vychovatele, děvčata měla vychovatelku. Byla to zprvu slečna Jindra Štěpánová z Prahy, sestra později známé zpěvačky Štěpánové-Kubátové, po ní Jindra Procházková z Čenkova, snoubenka Václava Nejedlého, o níž jsme už mluvili. Obě jako by patřily k rodině a zůstaly s ní v přátelském styku až do své smrti. Rovněž s rodinou pana sládky Viléma Šmída zůstali Klichovi navždy přáteli. Pan sládek byl úzkostlivě poctivý a nezištný, velmi "panu starému" pomáhal v jeho hospodářských starostech, byl mu dobrým rádcem. Paní sládková byla nepostradatelná při každém kulturním a zábavném podniku a jejich děti Helena a Sláva, s nimiž Klichovy děti rostly, byly pro ně jako bratr a sestra.

Pro mládež to byl idylický život, i když se jeho způsob velmi lišil od života okolních velkostatkářů. Rodiče ze sebe nikdy nedělali "pány". Tak třeba otec jezdil ve vlaku zpravidla III. třídou a přitom vezl do Kyjeva ^{pro}českou školu, nebo přispěvek na Českou družinu kufr zlatých rublů. Sumy, které na podobné účely věnoval šly do statisíců. Na dobrou věc peněz nikdy nelitoval, ale plýtvat čímkoli se nesmělo. Se svými zaměstnanci jednal jako se sobě rovnými, jeho žena s nimi chodila na pole, děti pomáhaly při práci na zahradě, při úklidu a p. kapesné si musely nějak vydělat. Chodily kupř. do vsi česat chmel, jako děti pásly krávy. Od malička znaly cenu peněz. Václav Klich říkával: "Nejlepší věno, jaké mohu dětem dát je, naučit je pracovat a šetřit. Dát mladým lidem peníze je totéž, jako dát dítěti nůž: "A dětem: "Nedívejte se na to, co mám, to všechno může vzít hrom. Ale co se naučíte, to vám nevezme nikdo." A měl pravdu. Carský režim a útlak, jaký tehdy na Rusi panoval, V. Klich nikdy neschvaloval. Byl členem ilegální organizace a hojně ji podporoval. Patřil mezi ty, kdo volali po požáru, který by spálil úpadkovou společnost. Jednou se stalo, že když byl na schůzi této organizace, trhla do místnosti policie. Stál náhodou poblíž dveří. Odstrčil policistu, který se po něm hnál, a vyběhl

V r.1921,když Ukrajinu obsadili až po Kyjev Poláci,se Václav Klich vrátil na Olšanku.Za několik měsíců nato odjel s manželkou na všesokolský slet do Prahy,kde už byli oba starší synové - Otakar a Jaroslav.Rudá armáda však Ukrajinu brzy od Poláků osvobodila a Klichovi museli zůstat za hranicemi.Vrátili se do Polska a Klich byl opět nějakou dobu zaměstnán v pivovare v Křemenci jako sládek,pak byl v Mordech,kde dal do chodu pivovar hraběte Przewalského,potom skoro tři roky spravoval hospodářství cukrovaru Škodových závodů v Babině u Rovna.Jeho manželka tu zřídila jídelnu,vzala si k ruce nějaké děvče a vařila pro zaměstnance. Denně se zabíjelo prase,dělaly se jitrnice,klobásy,párky a tlačěnka,kuchyní paní Klichové byla vyhlášena daleko široko.Byla to pro ni ovšem nepředstavitelná dřina,chodila spát po půlnoci,vstávala ve 3-4 h.ráno.Později jí pomáhala dcera Božena,které se podařilo dostat se nelegálně přes hranice.

Do Prahy se manželé Klichovi přestěhovali v r.1924.Bydleli zprvu v Braníku,brzy se však V.Klich sešel s Josefem Menclm,bývalým majitelem hotelu Praha v Kyjevě,a najali spolu restauraci Harmonii na Vinohradech,při níž byl i malý byt a místnost,kde si Libuše s matkou otevřely mlékárnu.

Při Sdružení Čechů a Slováků z Ruska,jež se po válce ustavilo v Praze,byla založena zemědělská odbočka a V.Klich,který byl od začátku členem Sdružení,se činně zúčastnil práce pro získání kolonie pro ruské Čechy a Slováky. V r.1928 vskutku získali místo a založili kolonii při maďarské obci Kőbölkut u Parkáně /dnešní Gbelce u Štúrova/.Byli to Češi z nejruznějších konců Ruska,ale protože měli většinou stejné osudy,žila kolonie brzy družně.Klichovi se sem přistěhovali v r.1928.První léta byla těžká,splátky za půdu vysoké,ale i zde se ovedčila česká pracovitost a za několik let tu stálo kolem 30 vesměs výstavných domků,založeny velké zahrady,vysázeny ovocné stromy,hlavně merunky a ořechy.Byl založen Sokol,knihovna,Selská jízda,pěvecký kroužek a p..V hospodě u Škvora se pořádaly taneční zábavy,hrálo se divadlo.Když se zabíjelo,musela se zabít zpravidla prasata dvě,protože se uspořádaly velké vepřové hody a jitrnice a maso se roznášelo téměř po celé vesnici.U Klichů často pořádali večery s tancem a veselým programem.V létě se jezdilo společně na několika vozech k Dunaji,

kde bylo nádherné koupání.Manželé Klichovi měli vždy rádi kolem sebe veselou společnost,hlavně mládež.a tak i zde měli stále návštěvy,přestože se tu zdaleka nežilo v přepychu.Tři malé pokojíky byly zařízeny víc než skromně-železné vojenské postele,nábytek z bedniček,ale všude plno květín a světlých záclonek,které zakrývaly chudobu.Klichovi se přes pokročilý věk rozhodli pro to malé hospodářství proto,že nechtěli být na obtíž ani vlastním dětem,ani státu.

Suché větrné klima však V.Klichovi nesvědčilo,brzy těžce onemocněl astmatem.Byl asi půl roku u MUDr.Josefa Šírka,plícního odborníka a majitele sanatoria v Jincích,švagra druhé vychovatelky Klichových dětí.Jindry Procházkové a dobrého přítele rodiny,léčení však nepomohlo.Zemřel po těžkém utrpení 14.4.1931 v Kőbölkutě,kde byl pohřben,v r.1949 exhumován a 14.10.1949 zpopelněn.Urna s jeho popelem je uložena dle jeho přání v Praze,na olšanském hřbitově 9-13.číslo hrobu 1133.

Hospodářství se ujal Václav Rada,manžel nejmladší z Klichových dcer Boženy. Žili v Kőbölkutě společně s matkou a sestrou Libuší,které si přivydělávaly na živobytí tím,že si vzaly několik stravníků a pronajímaly mansardní pokojík.V r.1938,těsně před obsazením této části slovenského území Maďary,odjela matka s dcerami a vnuky do Prahy,odjelo i několik dalších žen s dětmi.Ostatní a všichni muži zůstali.

Kőbölkut byla vesnice čistě maďarská a tak obyvatelé vítali příchod maďarského vojska s jásotem.Večer zavedli někteří vesničané vojáky do české kolonie a ti se ke kolonistům nezachovali přátelsky.Zastřelili Anatola Mencla,jedoucího náhodou proti nim na kole,potupně zabili a zahrabali do hnoje Potměšila,zabili hospodského Škvora a nechali ho ožrat kryšami,doslova umučili Vojtěcha Mornšteina.Ostatní nahnali do jedného domu a ráno všechny odvezli do Parkáně /Štúrovo/.Tady je nechali dva dny bez jídla na holé zemi v kasárnách,potom je odvezli k tehdejší české hranici,kde je převzali naše úřady.S sebou si nesměli vzít zholá nic.

Růžena Klichová byla s Boženinými dětmi nějakou dobu v Praze u dcery Vlasty,potom nějaký čas v Bližanovech,pak v Bukovině u Mnichova Hradiště na jakémsi statku,kam vládla,v náhradu za Kőbölkut,umístila několik kolonistů.Ale ani ne po dvou letech zabrali statek Němci a Čechy,protože se nechtě

li přihlásit k německé národnosti, vyhnali. Václav Rada si našel pronájem menšího hospodářství v Přešticích a matka žila střídavě s jeho rodinou, v Hradci Králové u syna Jaroslava, a i v Praze s dcerami Libuší a Vlastou. Po válce se jela se zetěm podívat do Křibělkůtu, kde našli všechno zničené a ve svém domě rodinu nějakého Slováka a tak se tam už vrátit nechtěli. Krátce nato dostal Václav Rada na splátky usedlost po Němcích ve Vodním Újezdě u Dobřan. Matka tu žila většinu času s jeho rodinou, potom vedla domácnost a opatrovala děti syna Jiřího v Roztokách u Prahy, poslední léta trávila u dcer Libuše a Vlasty v Praze. Zemřela v Zahradním městě 17.8.1958. Byla zpopelněna a odpočívá společně se svým manželem v Praze na Olšanech.

Život Růženy Klichové nebyl lehký, prožila mnoho těžkých chvil. Zvlášť těžkou ranou pro ni byla smrt syna Otakara. Ale nesla všechno statečně, statečně čelila všem ranám osudu. Byla vždy veselá, dovedla každého potěšit. Na Olšanech byla všeobecně oblíbená pro svou dobrotu a ochotu pomáhat, kde bylo třeba, přicházela se kní radit v rozličných záležitostech skoro celá vesnice. Dovedla poradit i v nemocích, ošetřit rány, dělala masáže. Měla vždy v zásobě různé léky i tak zv. sokolářovu mast, která znamenitě hojila rány. Byla to výborná mast, vyráběl ji z bylin jakýsi Sokolář z Hlinska, ale předpis nikomu neřekl a tak s ním patrně zanikla. /Pomohla jednou i Václavu Klichovi, který si s ní opečil celou levou ruku vřelým lihem a dlouho velmi trpěl, protože se rány nehojily. Lékaři byli bezradní, ale přijel Sokolář, ránu ošetřil, bolesti brzy přestaly a ruka se rychle a bez jizev zahojila/.

Manželé Klichovi měli smysl pro krásu, oba byli vášnivými čtenáři, po večerech paní vyšívala a manžel ji nahlas četl čas to dlouho do noci, oba měli rádi hudbu a zpěv, proto se u nich hodně hrálo a zpívalo: všechny děti se učily hrát na klavír, chlapci též na housle. Otakar ovládal housle téměř virtuózně. Paní se začala učit na klavír už v pokročilém věku. Dětem navždy utkvělo v paměti, jak rodiče chodí po pokoji /byl tak velký, že se mu říkalo sál/, drží se za ruce a zpívají národní písně. Bylo to vzorné manželství. Paní byla manželovi ve všem pomocnicí, sdílela s ním jeho často velké starosti. Když někdy musel na delší čas odjet, vedla a starala se o všechno sama. Obětavě muže ošetřovala v jeho dlouhé, těžké nemoci a doslou-

žila mu do smrti. Vychovala šest dětí a značnou měrou přispěla k výchově svých vnuků. Do posledních dnů života byla čilá a vykonávala i poslední léta alespoň lehčí domácí práce. V osmdesátých letech byla raněna mrtvicí, ale uzdravila se. Ve dvaaosmdesátí podstoupila ještě operaci šedého zákalu, kterou dobře přešla. Sklerózou začala trpět teprve po druhém záchvatu mrtvice. Před tím nikdy nestonala. A třebaže v mládí ráda běhávala i ve sněhu bosa, nevěděla, co je to revmatismus. Na její poslední cestu ji přišlo do velké obřadní síně krematoria ve Strašnicích doprovodit nesčetně přátel, kteří přijeli i ze vzdálených míst republiky. Byla to obětavá, dobrá, vzácná žena, jaké se dnes snad už ani nerodí.

Klichovi měli sedm dětí:

O t a k a r
J a r o s l a v
P ř e m y s l
L i b u š e

V l a s t a
J i ř í
B o ž e n a

O t a k a r, nejstarší se nar. 10.5.1896 v Poloném.

Otec vzal pro něho a mladšího Jaroslava vychovatele Boučka, manžel a sestry Jana Nejedlého, který s nimi bydlel v Romnech v bytě k tomu účelu najatému. Když se pak Bouček stal učitelem na České škole Komenského v Kyjevě, přestěhovali se oba chlapci s ním do Kyjeva a Otakar vstoupil na reálku. Po maturitě se naplnal na vysokou školu technickou - obor strojní inženýr a byl ve druhém ročníku, když vypukla první světová válka.

V Kyjevě byla založena Česká družina z dobrovolníků Čechů a Slováků v Rusku a Otakar do ní vstoupil mezi prvními. Č. družina byla přidělena k ruské II. armádě, jejímž velitelem byl Radko-Dmitrijevič, který rozhodl, že příslušníci Č. družiny budou konat službu rozvědků. A když se v této službě dokonale osvědčili, byla jim svěřena kontrola nad ruskými rozvědky. Otakar byl brzy vyznamenán za udatnost křížem a medailí sv. Jiří. Po celou válku tvořili nerozlučnou partu Otakar, Jaroslav a třetí Klich - bratranec Míša z Jalty, Otakarův kamarád Václav Kašpar. Nad nimi drželi ochrannou ruku značně starší spolupojovníci sládek Kraft z Rostova a pozdější generál Jan Syrový. Družiníci bojovali na Západní a Jihozápadní frontě, v Haliči v Karpatech i Pinských bažinách v Bělorusku a obzvlášť se významně zúčastnili v bitvě u Zborova. Této bitvy se Otakar už nezúčast-

li přihlásit k německé národnosti, vyhnali. Václav Rada si našel pronájem menšího hospodářství v Přestvicích a matka žila střídavě s jeho rodinou^{pak} v Hradci Králové u syna Jaroslava, a i v Praze s dcerami Libuší a Vlastou. Po válce se jela se zetěm podívat do Křbolků, kde našli všechno zničené a ve svém domě rodinu nějakého Slováka a tak se tam už vrátit nechtěli. Krátce nato dostal Václav Rada na splátky usedlost po Němcích ve Vodním Újezdě u Dobřan. Matka tu žila většinu času s jeho rodinou, potom vedla domácnost a opatrovala děti syna Jiřího v Roztokách u Prahy, poslední léta trávila u dcer Libuše a Vlasty v Praze. Zemřela v Zahradním městě 17.8.1958. Byla zpopelněna a odpočívá společně se svým manželem v Praze na Olšanech.

Život Růženy Klichové nebyl lehký, prožila mnoho těžkých chvil. Zvláště těžkou ranou pro ni byla smrt syna Otakara. Ale nesla všechno statečně, statečně čelila všem ranám osudu. Byla vždy veselá, dovedla každého potěšit. Na Olšanech byla všeobecně oblíbená pro svou dobrotu a ochotu pomáhat, kde bylo třeba, přicházela se kní radit v rozličných záležitostech skoro celá vesnice. Dovedla poradit i v nemocech, ošetřit rány, dělala masáže. Měla vždy v zásobě různé léky i tak zv. sokolářovu masť, která znamenitě hojila rány. Byla to výborná masť, vyráběl ji z bylin jakýsi Sokolář z Hlinska, ale předpis nikomu neřekl a tak s ním patrně zanikla. /Pomohla jednou i Václavu Klichovi, který si silně opařil celou levou ruku vřelým lihem a dlouho velmi trpěl, protože se rány nehojily. Lékaři byli bezradní, ale přijel Sokolář, ránu ošetřil, bolesti brzy přestaly a ruka se rychle a bez pizev zahojila/.

Manželé Klichovi měli smysl pro krásu, oba byli vášnivými čtenáři, po večerech paní vyšívala a manžel ji nahlas četl čas, to dlouho do noci, oba měli rádi hudbu a zpěv, proto se u nich hodně hrálo a zpívalo: všechny děti se učily hrát na klavír, chlapci též na housle. Otakar ovládal housle téměř virtuózně. Paní se začala učit na klavír už v pokročilém věku. Dětem navždy utkvělo v paměti, jak rodiče chodí po pokoji /byl tak velký, že se mu říkalo sál/, drží se za ruce a zpívají národní písně. Bylo to vzorné manželství. Paní byla manželovi ve všem pomocnicí, sdílela s ním jeho často velké starosti. Když někdy musel na delší čas odjet, vedla a starala se o všechno sama. Oběť muže ošetřovala v jeho dlouhé, těžké nemoci a doslou-

Mila mu do smrti. Vychovávala šest dětí a značnou měrou přispěla i k výchově svých vnuků. Do posledních dnů života byla čilá a vykonávala i poslední léta alespoň lehčí domácí práce. V osmdesátí letech byla raněna mrtvicí, ale uzdravila se. Ve dvaosmdesátí podstoupila ještě operaci šedého zákalu, kterou dobře přešla. Sklerózou začala trpět teprve po druhém záchvatu mrtvice. Před tím nikdy nestonala. A třebaže v mládí ráda běhávala i ve sněhu bosa, nevěděla, co je to revmatismus. Na její poslední cestu ji přišlo do velké obřadní síně krematoria ve Strašnicích doprovodit nesčetně přátel, kteří přijeli i ze vzdálených míst republiky. Byla to obětavá, dobrá, vzácná žena, jaké se dnes snad už ani nerodí.

Klichovi měli sedm dětí:

O t a k a r
J a r o s l a v
P ř e m y s l
L i b u š e

V l a s t a
J i ř í
B o ž e n a

O t a k a r, nejstarší se nar. 10.5.1896 v Polonném. Otec vzal pro něho a mladšího Jaroslava vychovatele Boučka, manžela sestry Jana Nejedlého, který s nimi bydlel v Romnech v bytě k tomu účelu najatému. Když se pak Bouček stal učitelem na české škole Komenského v Kyjevě, přestěhovali se oba chlapci s ním do Kyjeva a Otakar vstoupil na reálku. Po maturitě se napsal na vysokou školu technickou - obor strojní inženýr a byl ve druhém ročníku, když vypukla první světová válka.

V Kyjevě byla založena Česká družina z dobrovolníků Čechů a Poláků v Rusku a Otakar do ní vstoupil mezi prvními. Č. družina byla přidělena k ruské II. armádě, jejímž velitelem byl Radko-Dmitrijevič, který rozhodl, že příslušníci Č. družiny budou konat službu rozvědků. A když se v této službě dokonale osvědčili, byla jim svěřena kontrola nad ruskými rozvědkami. Otakar byl brzy vyznamenán za udatnost křížem a medailí sv. Jiří. Po celou válku tvořili nerozlučnou partu Otakar, Jaroslav a třetí Klič - bratranec Míša z Jalty, Otakarův kamarád Václav Kašpar. Nad nimi drželi ochrannou ruku značně starší spolubojovníci sládek Krať z Rostova a pozdější generál Jan Syrový. Družiníci bojovali na Západní a Jihozápadní frontě, v Haliči v Karpatech i Pinských bažinách v Bělorusku a obzvláště se významně zúčastnili v bitvě u Zborova. Této bitvy se Otakar už nezúčast-

nil, vstoupil do vojenské dělostřelecké akademie v Moskvě, kterou ukončil s výborným prospěchem. Slavnostního vyřazení do stojníků akademie se zúčastnil car Mikuláš II. a vyznamenal Otakara, jako jediného Čecha, podáním ruky a uznalým "Molodě". Potom byl Otakar poslán na rumunskou frontu v hodnosti poručíka. Po demobilizaci se vrátil do Kyjeva na techniku, ale nastala občanská válka, v Kyjevě se střídaly vlády a na školách se téměř nevyučovalo.

Když se části Ukrajiny zmocnil na čas ukrajinský nacionalista Petljura, mobilizoval muže a Otakar musel narukovat. Zdržel pak několik měsíců na lokomotivě obrněného vlaku jako dělostřelecký důstojník. Po obsazení Ukrajiny Němci se rušili a legionáři, kteří tu zůstali, protože nechtěli bojovat proti bolševikům, seskupili v Kyjevě do Naddněprovské československé družiny a vymohli si povolení k odjezdu do vlasti. Dostali dva vagóny, jež byly připojeny na osobní vlak, a dojeli tak do Rovna v Polsku. Jelo jich asi 70, Otakar a Jaroslav mezi nimi. Cesta trvala skoro tři dny, protože v té době prchali už Němci z Ukrajiny a vlaky nestačovaly návalu, ale přesto dostali místo i v Rovnu přednostně lokomotivu. V pohraniční stanici Holobok je Němci zadrželi a odzbrojili a teprve po několika dnech mohli jet dál. Tentokrát se zastavili až v ČSR - v Hranicích, kde dva jejich nákladní vozy připojili k rychlíku, který je dovozl do Prahy. Otakar jel v civilním obleku, proto nemusel spát v kasárnách. Vyhledal hned příbuzné Prorokovi, kteří pomohli najít dou a ubytovali jeho i Jaroslava u vzdálené příbuzné Weichertové.

V ČSR byl Otakar přidělen ke 4. děl. pluku v Josefově a povýšen na nadporučíka v záloze. Dostává vyznamenání - Čsl. válečný kříž, revoluční medaili a spojeneckou medaili. Prostředky na studia nejsou a tak hledá zaměstnání. Stal se zprvu spolupracovníkem a korektorem časopisu Slovenská Zora, pak tlumočnickem ruštiny a češtiny tiskové agentury. Po absolvování obchodního kursu byl v r. 1920 přijat jako úředník kontrolního odd. BOHEM mezinár. dopr. akc. spol. v Praze, brzy nato jmenován disponentem a pak prokuristou. Zde se také seznámil s Karolinou/Lotou/Marešovou, úřednicí v tomtéž podniku a v r. 1927 se s ní ožen. Hned po příjezdu do ČSR vstoupil do pražského Sokola, jehož členem byl od r. 1912 už v Kyjevě. V r. 1921 byl povolán do cvi-

čitelského sboru, v r. 1927 zvolen do náčelnictva župy Pražské, kde vykonával úřad statistikáře, v r. 1929 zvolen do župního výboru jako zapisovatel, v r. 1931 zvolen župním místonáčelníkem. Je zároveň členem komisí: učební, zkušební, závodní a výletní, vede branný výbor v Sokole v župě Pražské - Scheinerově. V r. 1932 je místopředsedou odboru počtářského při náčelnictví ČOS a brzy nato se stává náčelníkem župy Pražské - Scheinerovy, jímž zůstal do okupace ČSR. Nějakou dobu byl také náčelníkem ruského Sokola v Praze, jehož členem byl i Jaroslav, který ho za jeho nepřítomnosti zastupoval.

Po vpádu Němců pracuje v sokolském odbojovém hnutí s Dr. Aug. Pechláttem, náčelníkem Obce sokolské /spolupráce Sokola s armádou - generálové Bílý a Vojta/. O velikonočních r. 1941 byl Sokol rozpuštěn a jeho majetek zabrán. Sokolové pokračovali v práci v podzemí i po zatčení Dr. Pechláta, jehož úkol převzal prof. Vaněk. S vědomím starosty ČOS Dr. J. V. Kellera, se v bytě Dr. Ant. Hřebíka na Zbraslavi ustavila sokolská revoluční rada, sestávající pouze ze čtyř členů. Byli to: náměstek starosty Dr. A. Hřebík, prof. Vaněk, Ant. Benda a Otakar Klich. Po vyhlášení protektorem Heydrichem stanného práva v září r. 1941 byli Dr. Pechlát a generálové Bílý a Vojta mezi prvními popravenými. Vedoucím ilegální organizace "Jindra" se stává Otakar Klich pod krycím jménem Podlipný a je sám spojkou mezi sokolstvem a vojskem v Čechách. Nebojácně se staví všude tam, kde se jiným odvahy nedostává. Kromě samostatné aktivní odbojové činnosti se snaží zachránit co nejvíce ze sokolského majetku. Zakoupil na černém trhu benzín, který byl uskladněn u výpadevých silnic z Prahy, pro ilegální jízdu a uskutečnil převod vkladů v úhrn částce 300.000 Kč do Občanské záložny v Křehči na vklady s krycími jmény. Z těchto peněz se pak podporovaly rodiny perzekvovaných. Byl zatčen gestapem 8. 10. 1941 a označen jako "Sokol Ausschuss-Deutschfeindlich Verhalten", vězněn zprvu v Terezíně, brzy však převezen do koncentračního tábora v Osvětimi. Ti z jeho spoluvězňů, kteří se z Osvětimi vrátili, vyprávěli, jak statečně snášel útrapy a hrůzy tohoto mnohem nejhoršího z konc. táborů, nepokořil se, nesklonil se před nepřitelem, do posledního dne povzbuzoval klesající na duchu. Tak třeba, když musel stát téměř nahý za třeskutého mrazu několik hodin venku, usmíval se na kolemjdoucí kamarády a říkal:

"My to vydržíme. Tu radost, abychom umřeli jim neuděláme."
Nevydržel. 18.4.1942 týráni nacistů podlehl. Statečná duše
tečného vojáka, dobrého Čecha, nadšeného vlastence a Sokola
zhasla, avšak jeho práce, kterou od nejútlejšího mládí pro
vlast a národ tak obětavě konal, zůstane zářivým příkladem
kdo ho znali a s ním spolupracovali. V r. 1946 mu byl udělen
prezidentem republiky Dr. E. Benešem v uznání bojových zásluh
válečný kříž 1939 in memoriam.

Jako důkaz o Otakarově činnosti v ilegálním boji proti
německým okupantům citujeme :

Výňatek z originálu obžaloby vrchního stát. zástupce a
dového soudního dvora v Berlíně ze dne 22.6.1943 proti spo-
pracovníkům, resp. nástupcům Otakara Kliche, t.č. již zemřelého
v Osvětimi /18.4.1942/ v ilegální sokolské organizaci "Jin-
a sice: Benešovi, Modrovi popravenému v r. 1945, R. Dudkovi odsou-
nému na 5 let žaláře, který se vrátil.

Výsledek šetření:

"Brzy po zřízení protektorátu byl mezi sokolstvem zalo-
tajný spojovací štáb, který měl za úkol v případě zákazu So-
la, tuto organizaci ilegálně dále vést a spojení s podřízenými
funkcionáři udržovat. Tento spojovací štáb, který později po
vedením prokuristy KLICHA měl stanoviště v Praze, tvořil
jelikož Sokol v říjnu 1941 pro státu nepřátelské plotichy
rozpuštěn, základ pro nově vybudovanou organizaci pod kry-
jménem "JINDRA". V očekávání, že nynější válka skončí poráž-
Německa, měl tento ilegální Sokolský svaz podobně jako v r.
1918 přispět k tomu, aby násilným převratem bylo území Če-
Moravy od Velkoněmecké říše odtrženo a zřízen opět samost.
Český stát. K účelu přípravy plánovaného povstání udržoval
vůdci organizace styky nejen s jinými skupinami odporu v
zemsku, ale byli i v neustálém jiskrovém spojení s londýns-
centrálou českého zahraničního hnutí, od něhož dostávali
kazy k vedení boje proti Říši. Členové organizace "JINDRA"
máhali i nepřátelským padákovým agentům, jmenovitě atentá-
kům na zastupujícího říšského protektora SS Obergruppenfű-
ra Heydricha.

Obviněný Beneš, který od r. 1926 až do rozpuštění Sokol-
byl jeho členem a zastával funkci technického vedoucího v
ze, byl vyrozuměn známým sokolským činitelem KLICHEM, že by
založena tajná organizace, která má za úkol udržovat pohro-
dřívější sokolské příslušníky a pomáhat rodinám zajištěným
mrtvých, ocitnou-li se v nouzi. Na dotaz byl obviněný Beneš
ochoten v rámci této organizace spolupracovat. Na to mu dal
KLICH krycí jméno "Hron", při čemž poznamenal, že on sám si
nechává krycí jméno "PODLIPNÝ". Dále dal KLICH obviněnému
nešovi rozkaz navázat spojení s okresy Turnov, Pardubice a
chod, Hradec Králové - Jaroměř, navštívit jejich vedoucí a

sdílet jim, že mají vyhledat spolehlivé sokolské členy. Při spl-
nění tohoto rozkazu obrátil se Beneš nejdříve na krajského ve-
ducího Duchmana v Pardubicích, kterého o ustavení ilegální
organizace a její práci uvědomil. Po té vešel ve spojení s
funkčním vedoucím Vanurou v Turnově, kterého poznal prostřed-
stvím Kliche. Asi v téže době ho Klich představil také vedou-
címu funkcionáři /Spitzenfunktionär/ profesorovi Ladislavu Van-
novi.

Jelikož koncem září 1941 nastal v Protektorátě Čechy a Mo-
ravy výjimečný stav a krátce nato byl Sokol rozpuštěn, viděly
německé zajišťovací úřady nuceny zajistit větší počet so-
kolských funkcionářů, mezi nimi KLICHA a VANURU.

Na jaře r. 1942 vstoupil Beneš na rozkaz Vanka ve spojení
s obžalovaným Modrem, který, jak mu bylo známo, již přes rok pra-
coval ilegálně s Klichem, poslední dobu dle líčení Benešova
zastával funkci župního vedoucího motorové jízdy a již v r.
1941 byl v úzkém spojení s KLICHEM a spolupracoval s ním již
několik měsíců po zatčení KLICHA obrátil se obžalovaný
Beneš na Modra s rozkazem zapojit do přiděleného mu okresu
Velká Praha pět nových župních vedoucích."

Dále pojednává žaloba o práci sokolských bratří v ilegál-
ní skupině "JINDRA" zapojených po smrti Otakara Kliche.

K a r o l i n a /Lota/, nar. 4.3.1893, Otakarova manželka,,
pocházela z rodiny zaníceného sokola a vlastence Josefa M a -
ř e a byla sama činná sokolka. Těžce nesla Otakarovu ztrá-
tu a když jí za několik let po válce násilně přestěhovali z
jejího moderního dvoupokojového bytu do miniaturního bytu pa-
vládového IV. kategorie, oběsila se 7.2.1957.

Rodina Marešovi žila v Praze Braníku a byla tu všeobecně
vážená.

J o s e f M a r e š s manželkou A n n o u měli dvě
dcery a tři syny: Karolinu, Libuši, Josefa, Jiřího a Vladimíra.

K a r o l i n a, provdaná Klichová,

L i b u š e, provdaná poprvé Komedová, po rozvodu podru-
hé Frocházková, žila po rozchodu i s druhým manželem několik
let s druhem Josefem Špaňhelem, zemřelém v r. 1971. Následovala
ho 14.2.1977.

J o s e f, ministerský úředník, zemřel v r. 1967.

J i ř í, povoláním zubní technik, známý fotbalista, kte-
rý hrál za ČSR. xxxxxxxx Zemřel 1.4.1934., poměrně v mladém vě-
ku na plicní tbc. Byl ženat s L u d m i l o u roz. Š e v č í -
k o v o u, nar. r. 1906, provdan. po druhé Stránskou a měl s ní dva
syny: Jiřího a Otakara.

J i ř í, ing. ekonomie, ženat s O l g o u Listbauerovou,

dětské lékařce. Má s ní osmnáctiletou dceru

O l g u , která velmi miluje knihy a hudbu.

O t a k a r , zubní lékař, ženat s Hanou roz. Suchánko
vrchní sestrou. Jejich syn

O t a k a r : studuje na lékařské fakultě, druh

syn J i ř í , gymnazista, je výborným fotoalistou a
hraje za juniory za CSR.

V l a d i m í r , zubní technik, zemřel v mladém věku po těžké
zánětu středního ucha.

Všichni Marešovi jsou činní sportovci a hrají fotbal.

I Otakara Klicha bráničtí občané dobře znali a měli ho
rádi. Bylo rozhodnuto, že jedna z branických ulic bude pojme-
vána ulicí Otakara Klicha, ale po válce se na zásluhy sokolů
v odboji jaksi zapomnělo. Děti Otakar s Lotou neměli.

J a r o s l a v , druhý syn V. Klicha se narodil 13. 10.
1898 rovněž v Poloném. Chodil nejprve do české školy v Kva-
lově, kde byl učitelem Bouček, potom byl s Otakarem u Boučků
Romnech a v Kyjevě. Zprvu tu navštěvoval opět českou školu,
studoval na reálce. Chtěl vstoupit do České družiny zároveň
s Otakarem, ale nebylo mu ještě ani 16 let a rodiče mu to ne-
chceli dovolit. Psal však domů, že stejně uteče, a tak konečně ot-
cům svolil a 4. 9. 1914 se stává i on vojínem dobrovolníkem, blan-
kým rytířem, jak se starodružiníkům tehdy říkalo. Odešel do
ky z 5. tř. reálky. Druhá rota, kam byl přidělen, byla před odje-
dem na frontu ubytována v jeho škole a spolužáci mu uspořá-
dali na rozloučenou dojemný večer, na němž byl přítomen i báb-
ka /pravoslavný kněz/, ředitel a všichni učitelé. Jeden spolu-
žák měl veršovaný proslov, Jarouše vyhazovali na rukou a pro-
volávali mu slávu, věnovali mu mapu s podpisy profesorů a s-
lužáků a stříbrnou pozlacenou ikonku se zlatým řetízkem, u-
které bylo napsáno česky: "Bůh tě zachraň". Měla ho chránit
před nepřátelskou kulkou, ale na frontě mu to krásné umělec-
dílo někdo ukradl.

Česká družina jela na frontu zvláštním vlakem s lokomo-
vou ozdobenou květinami a českými vlajkami. Vědělo se, že po-
jde přes Olšanku, a celá ves ji očekávala. Zpráva, že vlak sto-

na nádraží, se bleskurychle rozlétla, hospodyně popadly koše
a koláče, cukrovím, masem a co která měla nachystáno a všichni
muži a děti spěchali, aby české vojáky pozdravili. Na žádost
V. Klicha zadržel přednosta stanice o půl hodiny déle vlak...
Chlapci zpívali české národní písně, slibovali, že se brzy vrá-
tí jako vítězové, a ti, kdo je vyprovázeli, plakali dojetím a
obavami.

Na svou žádost byl Jaroslav brzy přeložen ze 2. roty do 4.
byl Otakar a řada bývalých spolužáků z kyjevské české ško-
ly. Na frontě strávil tři roky, zúčastnil se i památné bitvy
u Zborova.

Bitva u Zborova /2. 7. 1917/ měla značný význam pro budou-
cí československý stát. V ten den měla být zahájena velká ofen-
zíva pod velením Kerenského. Plánoval se nástup po celé jiho-
západní frontě a česká jednotka měla hrát jen pomocnou úlohu,
ale ruské pluky odmítly nastoupit. A tak nastoupili Češi a
hlaváci a ti neklamali, dobyli třetí, t. z. nedobytné rakouské
pozice, kde byl uvnitř německý nápis: "K d o t y t o p o z í-
o e d o b u d e , z n i : č í R a k o u s k o". Naši chlapci tu
ukládali, že dovedou bojovat. Padlo jich mnoho, z našich bratra-
ne Václav Nejedlý, Václav Kašpar, V. Bureš a několik dalších
chlapců z Olšanky. Nikolaj Klich tu byl raněn do hlavy, Míša
Klich do nohy. Mimo nich a Jaroslava se zborovské bitvy zú-
častnil i Vladimír Klich z Jalty. Zpráva o bitvě u Zborova a
údatnosti Čechoslováků se rozlétla po celém světě a budoucí
prezident T. G. Masaryk a Dr. E. Beneš měli tak možnost přesvěd-
čit uvěť o oprávněném požadavku Čechů a Slováků na samostatný
stát a snadněji pro něj prosazovat politicky výhody.

Po Zborovu dostal Jarouš dovolenou, kterou trávil v Polon-
ném u Karmínů. V únoru r. 1918 byl demobilizován jako ruský
příslušník a vrátil se na Olšanku, kde získával praxi v pivo-
vařství počínaje mytím a zátkováním lahví. To už se nevařilo pivo
normální, ale rozředěné na příslušné % vodou 5 % cukru a zlom-
kem % alkoholu. Když přišli při hetmanovi Skoropatském na Ukra-
jínu Němci, odejel Jarouš do Alexandrovky, aby pomohl dát do
pořádku zdemolovaný zámek a hospodářství. Tam trávila toho ro-
ku léto celá rodina Klichová a byly to poslední krásné společ-
né prázdniny v jejím životě. Na počátku téhož roku odjel Jarouš
s Otakarem, Libuší a sestřenicemi Marusjou a Ženou, dcerami

Aloise Kliche, studovat do Kyjeva. Jarouš se o to chtěl pokusit v Moskvě, ale nebylo to v té zmatené době možné a tak vstoupil v Kyjevě do stř. školy technického učiliště. Chaos se však šířil, nikde se skoro nevyučovalo, proto odjel s Otakarem a jinou legiionářů do ČSR. Nějaký čas se prostě čekalo, jak to v Rusku dopadne, všichni byli přesvědčeni, že se brzy vrátí domů. Bratři chodili do divadel a koncertů, užívali svobody. Potom Jarka absolvoval Vinařskou školu na Mělníce a složil maturitu na vyšší průmyslové škole strojnické. Hned nato se přihlásil armádě k technické zbrojní službě dělostřelectva jako zbrojník, kde sloužil mimo válečná léta do r. 1949 a byl postupně povýšen na majora. Posádkou byl v Olomouci, Plzni, Bratislavě, Košicích, Prešově, Opavě, Hranicích, Praze, Hradci Králové, Praze, Táboře, Praze, Hradci Kr. a opět v Praze. Trvalé bydliště měl v Hradci Králové. Za války pracoval jako technický úředník ve Škodovce. V r. 1949 mu bylo oznámeno, že "nevyhovuje podmínkám" a byl dán do důchodu. Pracoval potom ještě asi rok u Státních surovin jako vedoucí demontáží východní krajiny. V r. 1957 byl soudně vystěhován z vojenského bytu v Hradci Králové na odlehlou faru v Chotěborkách u Jaroměře, odkud se v r. 1957 stěhoval s rodinou do Vlašimi k matce své manželky Marty.

Jako Otakar i Jaroslav byl činným v Sokole už v Kyjevě od r. 1912. V Čechách se stal členem Sokola župy pražské, později jako důstojník byl vždy členem jednoty v místě posádky. Mimoto se hodně věnoval vodnímu sportu. Ale hlavní jeho láskou byla hudba a především zpěv. Na housle se učil v dětství u učitele Boučka, na klavír se naučil sám. V r. 1920-24 bral hodiny zpěvu v pěvecké škole Pivodově, potom soukromé hodiny vídeňského prof. Uljanovského, Rusa, který pravidelně dojížděl do Bratislavy. Vystupoval na varhanním matiné ruské hudby ve prospěch ruského sboru Archangelský, dvakrát vystupoval na varhanním matiné ve Smetanově síni se žáky školy Písecké, v Opeře studio zpíval ve Violetě, dvakrát zpíval do rozhlasu v Košicích a jednou do rozhlasu v Praze české a ruské písně. Měl jímavě krásný tenor. Nahrál na desky celou řadu operních arií a písní, má klavírní výtahy přes sto světových oper. Jaroslav byl rovněž dobrým šachistou a řadu let byl předsedou šachového oddílu Spartak Vlašim. Předsednictví se vzdal ze zdravotních důvodů /Glaukom/, jinak nemocemi v mládí nikdy

netrpěl, až v r. 1928 onemocněl těžkým revmatismem/následek válečných let/ a třicet měsíců nemohl vykonávat službu. Byl několikrát v lázních Piešťanech, třikrát v Luhačovicích a třikrát v moři/v Jugoslávii a v Itálii/ a revmatismus docela vyléčil.

Marta, roz. Pošvářová, manželka Jaroslava se narodila 7.4.1912. S Jaroslavem se seznámili v Hradci Králové na kulturních a 4.1.1940 se konal sňatek. Do sňatku byla Marta zaměstnána jako laborantka v zubní ordinaci své tety MUDr. Aloise Pošvářové a vypomáhala rovněž v ordinaci jejího manžela Jaroslava Pošváře, praktického lékaře. Po prýdání několik let nepracovala, nastoupila do zaměstnání až v Chotěborkách a pokračovala v něm i po přestěhování do Vlašimi, kde pracovala ve vědeckém oboru do doby, kdy odešla do důchodu. Ve Vlašimi bydlela s rodinou několik let s Martinou matkou a tetou Marií Kyšovou, nar. 11.5.1883, úřednicí v ČSD, v jejich vlastním domě. 17.6.1970 matka zemřela, v r. 1972 bylo nutno z technických důvodů Pošvářův dům demolovat a Klichovi dostali v náhradu dvoupokojový byt v novém domě. Tentýž byt dostala v tomtéž domě i tetička Marie a když 9.4.1974 zemřela, dostal jej Jarek a vymanil si jej za pokoj a kuchyň v Praze, kde bydlí. Jaroslav s Martou mají dvě děti: Jaroslava a Martu.

Jaroslav se narodil v Hradci Králové 28.5.1943. Ochovil do školy v Dubenci, maturoval ve Vlašimi, pak vystudoval Vysokou školu dopravní v Žilině a nastoupil místo jako Ing. projektant v SÚDOP/St. ústav dopravního projektování v Praze. Ve volném čase pěstuje vodní sport, lyžování a turistiku.

Marta, nar. 24.6.1946 ve Vlašimi, navštěvovala školu v Chotěborkách, maturovala ve Vlašimi. Studovala zprvu rovněž na Vysoké škole dopravní v Žilině, pak na Vysoké šk. ekonom. v Praze. V r. 1968 jela do Vídně navštívit přítelkyni, seznámila se tu s jistou rodinou z Toronta a odjela s ní do Kanady. Byl nějaký čas v této rodině zaměstnána u dětí s možností studovat angličtinu a 23.3.1974 se provdala za Desidera, řádkáře a šaturního stavebního podnikatele. V říjnu 1974 se jim narodil syn Pavel.

Desider je po matce Čech, po otci Slovák. Jeho otec je Ing. chemie, sestra Daša lékařka, provdaná za lékaře, mají dvě dcery.

Š t ě p á n k a, Martina matka roz. K v ě c h o v á, nar. 3.8.1887 pocházela ze staré mlynářské rodiny. Její předci vlastnili mlýn již před Bělohorskou dobou a r.1906 tomu byl 300 let, "co první Kvěch se v bývalý Výkovský mlýn uvázal za hospodáře jako staročeský mlynář, všechny svízele následující těžké doby přečkal, svým potomkům jmění, mlynářskou jadrnost ^{tak}řkouč nárok na dlouhý věk zůstavil". Kdy mlýny na Lužnici vznikly, nelze určit. Ve 13. století a snad někdy kolem r.1240 byly založeny oba hrady v Příběnicích. Okolo r.1374 rozdělil se Petr, Jan a Oldřich, bratři z Rožemberka o své rozsáhlé majky a tehdejší držitel Kvěchovského mlýna měl za pána Oldřicha.

Otec Martiny matky J a n K v ě c h nar.1858 se oženil M a r i í L a p á č k o v o u, nar. r.1863.

Rod Lapáčeků pochází z osady Rzávěj/obecně Zrzavá/, osada se motaí "v Jezerkách" a Ostravy u Moravče /okr. Pelhřimov/. Svala tu tvrž, na níž r.1352 sídlil Rýnart ze Rzávého, po něm bratr Chval, jenž byl r.1384 púkrabím vyšehradským a milcem krále Václava IV. Okolo roku 1385 získal hrad Kostelec nad Sazavou a držel Stonářov /zemř. okolo 1390./. Manželka jeho Eulogie žila ještě r.1408, avšak syn Jan byl již 1395 mrtav. Oba bratři měli ve znaku poloviční štít/jako páni z Vartemberka/ okolo roku 1406 držel Rzávěj Víta ze Rzávého, jehož potomci se psali Vítové ze Rzávého a ve znaku měli červený pes na stříbrném štítě a za klenot stříbrného psa na podušce. Ty znak měli i Lapáčkové ze Rzávého, potomci Jana, který r.1415 podepsal stížný list do Kostnice.

Z rodu Lapáčeků jsou známi:

Syn Jan Lapáček ze Rzávého	zemřel	1526	
Jindřich	" "	1595	
Václav	" "	1627	
Zikmund Václav	" "	1679	
Jan Jindřich	" "	1711	
Karel	" "	1773	
Jan/Martin prapraděd	" "	1839	
František praděd,	" "	1867	Marie provd. Kvěchová
František, děd	" "	1906	
Josef	" "	1920	
Jan	" "	1966	

Lapáčkové ze Rzávého byl starý český rod. Erb jim byl udělen 30.10.1691.

O rodině Kvěchových nalézáme záznam v dějinách Pacova, kde je uvedeno že J a n K v ě c h hospodařil na panském mlýně v r.1595, ale zmínku o tomto rodě nacházíme už v záznamu z r.1480. Dále se tu uvádí, že Výrkovský mlýn /na Lužnici pod Táborou/koupil v r.1606 Václav Kvěch, o jehož rodině není nic známo. Mlýn převzal po jeho smrti M a t o u š K v ě c h, patron jeho vnuk. Ten měl syna P a v l a, který se oženil s R o z í n o u, dcerou rybáře J e n š í k a z Ježova. Měli spolu dva syny a dceru. Po smrti Roziny se Pavel znovu oženil s K a t e ř í n o u, dcerou T o b i á š e P o h o ř á k a z Vrbického mlýna, a měl s ní deset dětí. Z nich známe jména jen synů: V o j t ě c h a, nar.12.12.1734, ženatého s K a t e ř í n o u O o j k o v o u a nejmladšího J a n a nar.6.11.1736, kt. se oženil s A l ž b ě t o u D v o ř á k o v o u, s níž měl dceru a syna, s druhou manželkou J o s e f o u S e d l o ň o v o u dětí neměl, s třetí M a j d a l é n o u měl dětí 12. Zemřel okolo 80.letý. Jeho syn Vít, ženatý s Josefou H r a d í l o v o u, měl 8 dětí, zemřel ve věku 88.let, jeho žena v 90 letech. Mlýn převzal jejich syn J a n, který jej později předal svému bratru J o s e f o v i. Josef měl s K a t e ř í n o u, roz. B u c h o m e l o v o u, 6 dětí. Zemřel v r.1871. Jeho syn J o s e f měl s první manželkou J o h a n o u H r o z í n o v o u 3 syny, s druhou B a r b o r o u, roz. J a v o r s k o u ze Svrabova, 4 dcery a syna. Zemřel v r.1887 na zápal plic. Mlýn převzal syn J o s e f.

Mlýn pod Klokoty u Tábora přebíral vždy některý ze synů, ontatní děti dostaly podíly. Josefův bratr J a n si za svůj podíl koupil Panský mlýn v Pacově a vrátil se tak na místo, kde hospodařili jeho předci již v XV. st.

J a n se nar.31.12.1858 a oženil se 21.7.1884 s M a r i í L a p á č k o v o u z Bezděčína, nar.26.1.1863. Zemřel 3.10.1911, jeho žena Marie 11.5.1928. Jejich děti:

S t a n i s l a v, nar.7.5.1885, legionář, člen správní rady Legicbanky zemřel 1.6.1972. bezdětný. Oženil se s H e l e n o u R o t t o v o u.

M a r i e, úřednice ČSD, nar.11.5.1893 zemř.9.4.1974.

F r a n t i š e k, /nar.29.2.1896, zemř.2.6.1968, úředník ČSD, legionář, oženil se 7.4.1927 s J a r m i l o u V á v r o v o u, zemřelou 2.3.1963.

Dcera M a r i e, nar. 8.4.1926, provdaná T o m á š k
v á, úřednice.

L u b o š T o m á š e k, nar. 20.7.1922, ženat. Dcera
R a d m i l a, nar. 26.12.1956.

Š t ě p á n k a K v ě c h o v á nar. 3.8.1887 se provda
20.6.1904 za J o s e f a P o š v á ř e, přednostu stanice v
Trhovém Štěpánově, pak v Dolní Kamenici a naposled ve Vlašim
kde 9.5.1920 zemřel. Měli šest dětí:

J o s e f P o š v á ř /26.8.1905 - 3.8.1965/. Ožení
se 24.2.1935 s B o ž e n o u R o š k o t o v o u. Dcera

B o ž e n a /10.8.1936-9.10.1967/, úřednice. Provd
lase za M i l l a n a Č a d k a 7.6.1958. Děti:

J i ř í -21.2.1961

P a v e l -21.5.1967

J a n P o š v á ř -26.2.1907 - 28.7.1960. Dentista.
20.3.1930 se oženil s A n n o u S ý k o r o v o u, zemř. v r.
1943. Děti:

J a n -nar. 7.5.1935 - montér ústředního topení,

L i b u š e - manželka. Děti:

J a n, nar. 21.2.1961

L i b u š e

G a j a, nar. 4.11.1936, provd. V í š k o v á, rozve
dená r. 1965. Děti:

G a j a, nar. 11.3.1957

M a r c e l a -4.10.1962.

Š t ě p á n k a, provdaná K h u n o v á, nar. 22.5.1910
Šnatek 8.3.1930. F r a n t i š e k K h u n, nar. 18.9.1902. Dr.
filos. Děti:

V ě r a, nar. 16.7.1933 - ing. V l a d i m í r K u
čera, ing. manžel. Děti:

P a v e l

J a n a.

J i ř í K h u n, nar. 6.12.1938, ing. agronom,
J a r o s l a v a K o h o u t o v á manželka, učitelka. Děti:

J i ř í, nar. 1964

I v o, nar. 7.2.1967.

P e t r K h u n, nar. 13.4.1942, ing. elektrot.
A n n a P l e c h á č o v á, manželka. Akadem. malířka. Děti:

P e t r.

M a r t a, provdaná K l i c h o v á, nar. 7.4.1912. Zub
laborantka, J a r o s l a v K l i c h, nar. 13.10.1898, mjr. te
nické služby, snatek 4.1.1940. Děti:

J a r o s l a v, nar. 28.5.1943, ing. pozem. stav.

M a r t a, nar. 24.6.1946, Desidor Satura manžel.

P a v e l, syn

V á c l a v P o š v á ř, nar. 21.5.1914. Dentista.
B o ž e n a K i t l e r o v á, nar. 23.1.1924, manželka. Snatek
25.1.1944. Děti:

I v a, nar. 25.1.1945, učitelka,

B o ž e n a, nar. 10.10.1948, chemička, provdaná.

L u b o r K o n ě t o p s k ý chemik, manžel.

J i ř i n a, nar. 8.2.1917, zemřela 3.10.1944 na tbc plic.
Učitelka, provdaná. Manžel J o s e f S c h e j b a l, odborný
učitel. Snatek 5.6.1940.

P ř e m y s l /Myslíček/, třetí syn Václava Kliche, se nar.
8.9.1900 na Olšance a nebyly mu ještě ani 4 roky, když zemřel
na záškrť. Pohřben je na hřbitově na Olšance.

L i b u š e, první dcera, se Klichovým narodila 7.4.1903.
Když jí bylo 7 let, jela s ní matka do Odesy k známým chirur-
gům prof. Sapeškovu a jeho asistentu Sévovi, kteří jí operovali
kyčelní klouby. Operace se nepodařila. Následovaly dvě další u
proslulého prof. Lorenze ve Vídni a opět na delší dobu sádra.
Protože byla nutná občasná kontrola, zůstala Libuše v Praze u
Proroků, kteří se o ni obětavě starali. Vypukla však první svě-
tová válka a další léčení bylo znemožněno. Do školy Klichovy
dcery nechodily, měly vychovatelku, domácí učitele, učitelku na
klavír. Na jaře 1918 odjela Libuše s Jaroslavem do Alexandro-
vy, aby tu "dělala hospodyně". Dobře se v tom vyzнала, protože se
odmalíčka učila vařit a znala všechny domácí práce, dokonce na
Olšance chodila se služkami dojit krávy a neodradilo ji ani
to, že jí jeana nabrala na rohy a přehodila přes celý chlív.
Dopadla na štěstí na hromadu slámy, takže se jí nic nestalo.
Léto 1918 trávila celá rodina v Alexandrovce, přízvisobené po
pogromu jakžtakž k obyvání. V tu dobu se tam přistěhoval strýc
Alois Klich z Romen s manželkou, dcerami Marií a Žeňou a synem
Dorisem. Přestože bylo kolem velmi neklidno, bylo to nezapome-
nutelné, krásné léto. Poslední, které rodina společně strávila
na Ukrajině.

Zahrada byla pronajata, ale nájemce dodával denně na stůl ko-
še nádherného ovoce, počínaje jahodami a malinami, konče vzácný-
mi odrůdami ovoce zimního. /Dělaly se různé druhy vína a množ-
ství jeho lahví zůstalo zakopaných ve sklepích patrně dosud/.

Občas přijely na návštěvu koňmo vnučky slavného polského sovatele Sienkiewicze, jehož bratr měl statek nedaleko Alexandrovky, bylo tam vždy veselo. Na podzim odjela Libuše s Otkarem, Jaroslavem a sestřenicemi do Kyjeva, kde ji soukromý učitel připravil ke zkoušce do 4. tř. ukrajinského gymnázia. Žilo se tu v té době lehce, zásobování bylo nepravidelné. V obce si mohla vybrat občas určitý obnos na živobytí a tak vždy nakoupila chléb a co se právě dalo sehnat, ale cestou domů na ní skoro všechno vymámili žebraři a žila pořád o hladu. Vláda nad Kyjevem se střídala, chaos se stupňoval. Ke všemu kdosi ovrhel brány blázince a blázní se rozutekli. Jednou se Libuše vracela domů po tmě večer a nějaký obr jí zastoupil cestu. Ona se a on ji rusky uklidňoval: "Nebojte se slečinko, já jsem jen blázen". Podobných dobrodružství zažila spoustu.

U Marusji, která tu přijala místo učitelky, se scházela z jímavá bohémská společnost, pořádaly se večery, hrálo se na klavír a zpívalo. Libuše a Jarka měli krásné hlasy a zpívali tu sóla i dueta. Když zmatek ve městě narostl do hroživých rozměrů a vyučování ve školách docela přestalo, odjeli bratři do Československa a Libuše se vrátila s nemocnou tetou Alviňou Klichovou na Olšanku. Byla to dobrodružná cesta. Celý den se kálo na nádraží na vlak, teta měla srdeční záchvat. Když vlak konečně přijel, nemohli se do něho všichni směstnat, ale Libuše se přece podařilo dostat se dovnitř a sténající tetu k ní v šovalo několik vojáků oknem, což nebylo snadné, byla vysoká a silná. Po několika hodinách vlak zastavil v poli a cestující museli vystoupit, protože vlak byl zabrán pro vojsko. Všichni pak vláčeli svá zavazadla přes dva km blátivou cestou do nejbližší stanice, kde čekali na další vlak. Tentokrát to byl vlak nákladní a také plný vojáků, ale ti se smilovali nad utrácením civilisty a jeli pak společně namačkání jeden na druhém seděli si na klíně, na zemi, na střeších, kde se dalo. Tak se třech dnech dostala Libuše s položivou tetou konečně na Olšanku. Tetu odvezli vozem do Alexandrovky, Libuše zůstala do. Na Olšance byla jen obecná škola, do Čudnova bylo daleko a tu byla přijata opět domácí učitelka, tentokrát Polka. Později vystřídal učitel Ukrajinec z Čudnova a připravil Libuši ke zkoušce do 5. tř. gymnázia. Do školy však ani teď nechodila, učila se se sestrami doma. Na jaře r. 1921 přišli na Ukrajinu Poláci

a s nimi se vrátil domů otec. Byla to velká radost ze shledání. Libuše odjela brzy nato opět do Alexandrovky, ale zámek už nestál. Při nástupu na Ukrajinu v něm byli ubytováni polští důstojníci, měli tu skladiště zbraní a to vybuchlo, když z neopatrnosti vznikl oheň. Budova byla úplně zdemolována. Otec, který se cestou na Olšanku v Alexandrovce zastavil, byl toho svědkem. Libuše žila v domě u jezera s Klichovými z Romen. Koncem léta tu zažili překotný ústup Poláků. Hodně se střílelo, ale Libuše se ženou si toho nevšímalý a za svištění kulek klidně trhaly v zahradě maliny. Na noc ucpávaly okna peřinami, které byly ráno provrtány kulkami. Jednoho dne přiběhl polský poručík Šreter, s kterým se znaly, a kvapně sděloval, že polská armáda ustupuje před bolševíky. Přemlouval je, aby s nimi odjely. Na rozmyšlení nebylo času. Do kufříku se naházelo trochu nejnnutnějších věcí, bochník chleba a kousek uzeniny, Šreter obstaral povoz. Cestou o ně obětavě pečoval, doprovázel je na koni, ale nedojel daleko, byl zastřelen při přestřelce bandou, která polský oddíl přepadla. Padlo i několik vojáků, ale děvčátům se jako zázrakem nic nestalo, přestože jim kulky litaly nad hlavou. Péči o děvčata převzalo několik jiných důstojníků a všichni se chovali rytířsky, obstarali jim přikrývky a jídlo. Jenže Poláci pak mužiky s rekvírovanými vozy a koňmi propustili a po krátké úvaze se s nimi vrátila i děvčata. Alexandrovka už byla obsazena bolševíky, ale nikomu se nic nestalo. Brzy potom přijela Libuše na Olšanku, kde žily mladší děti s tetou Popou. Ještě téhož roku, na podzim přešla jejich matka pěšky tajně hranici a vzala Libuši s sebou do Polska. Vezl je vozem mistr bednář Bureš. Cesta trvala několik dní, zažili hodně dobrodružství a strachu, že jim vezmou koně, nakonec zabloudili. Naštěstí potkali v poli jakéhosi člověka a ten jim ukázal cestu, kterou se dostali za malou chvíli bez překážek do Polska. Byl to Čech z české vesnice na samých hranicích. Bureš dojel až do Kvasilova k příbuzným Čížkom a vrátil se pak na Olšanku. Z Kvasilova poslali rodiče Libuši do Prahy, kde vstoupila do dívčí průmyslové školy. Zprvu bydlela s bratry také u pí. Weichertové, potom u p. rady Oliče. Po roce přešla na radu V. Švihovského do ruského ref. gymn. v Mor. Třebové, jejímž ředitelem byl bývalý továrník z Kyjeva Jindřišek. Sprátelila se s jeho rodinou, která se jí ujala, neboť Jindřišek byl otcův

dobrý přítel. Pan Jindřišek a paní Nagolkinová, sestra Girsy, známého lékaře chirurga z Kyjeva, najali učitele, aby ji připravil ke zkoušce do 7. třídy. Po ukončení této třídy se vrátila do Prahy a složila zkoušku do posledního čtvrtého ročníku dívčí odborné šk. rodinné a živnostenské, kterou ukončila v r. 1924. Dostávala občas nějakou menší sumu od strýce V. Švihovského jako splátku na starý dluh jejímu otci, ale na živobytí to nemohlo stačit a mívala skoro pořád hlad. Dle mínění známého jejího odborníka prof. Výmoly byla příčinou slábnutí a později značné ztráty sluchu podvýživa. Velmi jí pomáhali dobří manželé Nechlebovi, rodiče spolužačky Blaženy. Trávila u nich všechny soboty a neděle a mimoto se s ní Blažena dělila ve škole o obědy. Střídaly se v tom s druhou spolužačkou - Lídou Sváškovou. Než dokončila školu, u Nechlebů i zdarma bydlela. S Blaženou byly a zůstaly dobrými přítelkyněmi do dnešního dne. O letních prázdninách spolu zhotovily na tkalcovském stavu nádherný koberec, který škola prodala za 12 tisíc a jím vyplácela za práci každé 400 Kč. Trávily u té práce celé dny a zvaly si při tom. Blažena měla krásný alt, Libuše soprán a jejich dueta často přivábila pod okna zástupy posluchačů.

Všechny pomůcky, včetně látky na které se učila šít, opatřovala Libuše škola a spolužačky. Později dostala malé stipendium a obědy ve studentském domově na Albertově. Mimo školu navštěvovala jako hospitantka některé přednášky na filozof. fakultě UK, zvláště jí zajímala ukrajinská literatura a ukrajina jazyk. Jedno léto trávila v Babině u rodičů a na Hlinsku u tety Marie Bělohoubkové, kde se velmi spřátelila s milými bratřenci Toníkem a Václavem. Za pobytu u nich se do komůrky, v níž bydlela vloupali zloději a všechno co našli, ukradli. Libuše tam právě tuto jedinou noc nespala, zdržela se na opačném konci vesnice. Za horou u jiných příbuzných - Vohralíkových a bylo to pro ni štěstí, zloději, kteří v té době loupili a vraždili, byli postrachem celého kraje, by jí byli zcela jistě zabili. Takto přišla jen o nějaké šaty, ale bratřenci jí hned koupili nové. Po návratu do Prahy, kam přijela se sestrou Boženou, bydlela nějaký čas u Šmídů, kteří se vrátili do ČSR už dříve, a hledala místo vychovatelky. Napsala na inzerát a odpověděl jí prof. Vysoký šk. technické, akademik Vítězslav Veselý z Brna. Nastoupila u něho na podzim r. 1924. Měla na starosti Aličku, dne

známou varhanici a Karla. U Veselých byla jako člen rodiny. Chodila s nimi do divadel, zpívala na koncertech které pořádali. Odešla od nich, když v dubnu r. 1925 přijeli její rodiče z Polska a vzali si spolu s Josefem Menclem do nájmu restauraci Harmonii, při níž si Libuše s matkou otevřely mlékárnu. Mimo to byla Libuše i pokladní v restauraci. Mlékárna prosperovala dobře a mohl z ní být slušný příjem, ale protože jídelnu při restauraci otec s Menclem pronajali Rusům, chodili do mlékárny nakupovat hlavně ruští studenti, emigranti, a brali si všechno většinou na dluh, který nebyl nikdy splacen, a pak ani Libuše, ani její matka nedovedly ředit mléko vodou, jak se to dělalo jinde. Brzy tu prodělaly všechno, co ušetřily a podnik zavřely.

V r. 1928 se Libuše přestěhovala s rodiči do Křibělků. Bydleli zprvu v maďarské vsi v podnájmu, když byl postaven domek, přešli do svého. To už se přistěhovaly i ostatní rodiny a začal tu společenský život. Libuše se stala cvičitelkou žen sokolek, doprovázela při cvičení dorostenek a dětí na klavír, navštěvovala na slet. Spolu s Jirkalem vedla loutkové divadlo, založila a vedla knihovnu, obstarávala pro ni knihy. Přispívala k obstarávání zábavných pořadů a zúčastnila se jich a p. v té době se zasnoubila s Dr. Ing. Konstantinem Pestrecovem, který přijel z Prahy, aby požádal rodiče o její ruku, ale otec se na něho doslova obořil: "Človče, vy jste se zbláznil! Co byste s ní dělal? Vždyť ona sama potřebuje chůvu!" Sňatek se neuskutečnil, protože Pestrecov byl nucen odjet z existenčních důvodů do Ameriky, kam se Libuše jet neodvážila. Provádala se ve válce, kdy už žila v Praze se sestrou Vlastou. Sňatkem ztratila českou příslušnost, kterou získala zas v r. 1948. Její muž, komerční ing. Michail Vasiljevich Salniko v, ruský šlechtic emigrant bez příslušnosti, se nar. 8. 11. 1890 ve st. Urjupinská na Donu/donský kozák/. Otec Vasilij a matka Matrjona, roz. Šumilina tu měli statek. Michail byl vdovcem, ženu mu zabili v občanské válce v Rusku. Za Libuši dojížděl do Křibělků už od r. 1932, vzali se 30. 12. 39. V r. 1941 byl Michail nasazen do Německa, kde pracoval na jakýchsi stavbách za velmi těžkých podmínek ve vodě a pod zemí, nachladil se a onemocněl. Poslali ho se čtyřicetistupňovou horečkou do Prahy, kde za několik měsíců - 10. 7. 1942 - v nemocnici pod Petřínem

zemřel. Urna s jeho popelem byla poslána dle jeho přání na Ukrajinu a je pohřben na Olšance v hrobě děda Jana Poláka.

Libuše pak začala s výrobou textilních loutek, jejichž prodej jí zprostředkoval bratranec Nikolaj Poljak. Posílaly se i do Polska a do Německa. Hned po válce získala živnostenský list a v r. 1946 jí byl přidělen v Mar. Lázních na kolonádě obchod s uměleckými a památkovými předměty, galanterií a hračkami. Začínala s několika sty korunami, ale brzy objednávala zboží, na něž si musela vypůjčit peníze, ve velkém a poslední rok měla obrát přes sto tisíc Kčs. Mnoho věcí, jako umělecké loutky, textilní hračky, vypalované dřevo a p. připravovala sama v zimě, kterou trávila v Praze. Její výrobky šly dobře na odbyt i na pražském veletrhu, kde měla svůj stánek. Za první peníze, které v obchodě vydělala, dala exhumovat, zpopelnit a převést do Prahy otce z Křibělků. Domácnost jí vedla matka, v obchodě pomáhala neteř Jiřina Radová. V r. 1951 po zrušení i těch nejmenších soukromých obchodů svůj byt a obchod v Mar. Lázních likvidovala a přestěhovala se do Prahy k sestře Vlastě. Brzy nato byla přijata do Drutěvy a pracovala střídavě na výrobě loutek, šití dětského prádla, vyšívání svetrů, výrobě dětských čepic a v kantóně. V r. 1968 odešla do invalidního důchodu a pomáhá Vlastě v její překladatelské práci.

Libuše měla vždy mnoho všestranných zájmů: hrála divadlo a tančila, zpívala na školních koncertech, slušně malovala. Vedle malování jí obzvláště zajímalo sochařství a protože neměla možnost se tomu věnovat, absolvovala alespoň kurs výroby loutek, pořádaný ve válce NOUZ, aby získala malou průpravu a přešla ihned od hraček k loutkám uměleckým, jež zhotovovala podle vlastních návrhů, některé podle návrhu akademického malíře Machourka. Zúčastnila se výstavy výtvarných umělců pořádané v bývalém Topičově saloně a měla velký úspěch - všechny její loutky byly prodány. Mimo ČSR dostávala objednávky i do ciziny. Její umělecká práce byla zhodnocena m. j. v Listu soukr. zam. svobodných povolání, kde byly uveřejněny vedle její fotografie i fotogr. několika jejích loutek. V letech 1946-1950 vystavovala své práce každoročně po celou léč. sezónu v Mar. Lázních. V r. 1955 se zúčastnila výstavy SČSI, přenesené z Prahy do Kroměříže. Nějakou dobu učila výrobě loutek ve spec. kursech ROH. Mimo kursu loutek, absolvovala řadu kursů dalších: dámských střihů,

výroby klobouků, vypalování na dřevě a kůži, malování na látce, na dřevě i skle, tkaní koberců a gobelínu, psaní na stroji, spolupráce s Vlastou kurs dobrovolných sester ČsČK. Navštěvovala opět s Vlastou pěveckou školu Pivodovu, jako členka ruského pěveckého sboru Maximova zpívala v Praze i v jiných městech v ČSR. Pro svou veselou povahu bývala vždy středem společnosti, které se nevzdala, ani když jí začal povážlivě slábnout sluch. Podstoupila sice v r. 1965 ve vojenské nemocnici na klinice prof. E. Černého ušní operaci /operovala ji prof. Valerie Hukovičová v Kyjeva/, ale po kochleifitě ohluchla znovu a je už trvale odkázaná na sluchadla. Ztráta sluchu byla částečně příčinou, že přestala řídit auto /měly s Vlastou řídičskou zkoušku/ a svůj Velorex přenechala potřebnějším.

V l a s t a /zapsaná v matrice omylem Vlastělína a při překladu křestního listu Vlastimila/ (se nar. 30.9.1904 rovněž na Olšance. Nebyly jí ještě ani dva roky, když ochrnula. Uzdravila se, ale v 5. l. si poranila nohu, rána /patrně tuberkulózního původu/ se nehojila a musela být provedena operace. Operoval opět oděsský prof. Sapeško a protože operace nepomohla, následovaly dvě návštěvy u prof. Lorenze ve Vídni a další operace a nádra, ale chybná chůze zůstala. Její matka říkávala, že Myslíček umřel a Vlasta s Libuší byly zřarovně těžce postiženy proto, že se narodili na Olšance, kterou jejich babička, Františka Poláková, bůhvíproč proklela.

Ani Vlasta nechodila do školy, děti učila zprvu vychovatelka, pak domácí učitelé. Teprve když po revoluci přijel na Olšanku bratranec prof. Evžen Rychlík, připravil ji ke zkouškám do pedagogického ústavu zřízeného v bývalém panském sídle v Turčinovce, vzdálené od Olšanky asi 10 km. Navštěvovala ji sotva rok, když kdosi na patřičném místě udal, že je buržoázního původu, a ze školy ji vyloučili. V té době byly už s Boženou samy bez rodičů a na velmi skrovné živobytí si Vlasta vydělávala nějakou dobu jako účetní v kanceláři v pivovaru, kde se začalo opět vařit pivo, potom, než je pro jejich původ vyloučili, pracovaly obě v kolchoze.

Těžké to bylo v zimě. Bývala na Ukrajině tuhá, mrazy přes 20 st. a topit neměly čím. Na dvoře stály sice obrovské hranice dříví, jejich otec ho objednával celé vagóny a všichni zaměstnanci si ho brali, kolik potřebovali, jen ony nesměly. A tak, aby

nezmrzly, chodily v noci tajně své vlastní dříví krást. Zažily při tom různá dobrodružství, ale dopadlo to vždy dobře. Ke všem mu dostaly obě spalničky. Ležely přes dva týdny s vysokou horečkou v nevytopené místnosti, kde zamrzala voda, bez lékařského ošetření, bez jakýchkoli léků, skoro bez jídla a je pro ně dodnes záhadou, jak to přežily.

Nejtěžší byla léta 1922-23, kdy byl v Rusku strašlivý hlad. Na Ukrajině by to nebylo bývalo tak zlé, ale stěhovaly se statisíce lidí z ruských oblastí, postižených nebyvalou neúrodou. I na Olšanku přijížděly celé rodiny, lidé, děti, padali na ulici vyčerpáním a bylo hrozné vidět je umírat. Pochovávali, vlastně zakopávali, je bez jakýchkoli obřadů do šachet na volném prostranství nedaleko nádraží. I Vlasta s Boženou poznaly, co je hlad, často nebylo v domě ani kůrky chleba. Občas jim někdo trochu fazolí a brašnor, jednou přivezl rolník Srdinko pytel soli a řekl, že je to za to, že mu pan Klich prokázal k nějakou službu. Byl to královský dar, sůl tehdy nebyla vůbec k dostání a dala se tu a tam vyměnit za chléb a jiné potraviny. Někdy poslala mléko teta Kratochvílová, ačkoliv ani její rodině se nedařilo v té době nejlíp. Byla to těžká doba, ale ani šely ve svém mládí všechno poměrně lehce a uznávaly, že starý řád nebyl spravedlivý, že změny, jaké se v Rusku udály, by nebylo možné tak rychle uskutečnit bez revoluce a revoluce že nebývá bez obětí. Nepochápaly jen, proč jich muselo být tolik a proč nemohou oni ani studovat, ani pracovat jako ostatní.

V r. 1923 se dostala do Polska k rodičům už i Božena, teta Pepa odjela k Pavle a Vlasta zůstala na Olšance sama s osmdesátiletou matkou Věnceslava Švihovského. V bytě jí ponechali jen jednu místnost společně s tetou Švihovskou, a to jen z milosti, a tak přijaly nabídku tety Kratochvílové a po nezdařeném pokusu přejít ilegálně hranice se k ní odstěhovaly. Bydlely pak u Kratochvílů skoro tři měsíce a Vlasta se jim snažila odvděčit za stravu a byt, jež měly u nich zdarma, tím, že pod vedením tety Švihovské vařila a pomáhala v domácnosti. Teprve v srpnu 1924 dostaly z českosl. konzulátu v Moskvě československý pas a povolení k vystěhování a odjely legálně. Teta Švihovská zůstala u svého syna Františka, Vlasta jela do Babína, kde se po letech shledala s rodiči a sestrami. Měla však jen tranzitní vízum a musela za dva dny pokračovat v cestě. Po čtrnácti

denní karanténě v Bohumíně přijela koncem srpna 1924 do Prahy. Zásluhou strýce V. Švihovského byla už v září přijata do ruského ref. reál. gymnázia v Mor. Třebové a ubytována v internátě. Po Libuši vzala i ji pod svou ochranu šlechtná pí. Nagolkynová a platila učitele, který ji připravil ke zkoušce z matematiky i latiny. Profesori, personál i žáci tu byli vesměs Rusové, z Čechů jen ona a Anna Vánová/dnes zubní lékařka v Karl. Várech/, s kterou se staly přítelkyněmi na celý život. Z přípravek udělaly obě zkoušky do 6. tř. a v r. 1927 maturovaly. Po maturitě se Vlasta zapsala na filozofickou fakultu UK - obor: Srovnávací slovanské literatury - a žila s rodinou v Praze. Když se pak rodiče se sestrou Libuší přestěhovali do Köbölkütu, (v koleji pro vysokoškolačky Budeč, kde po dobu studií bydlela s Marií Wondrovou /Merj/, provdanou Turkovou, profesorkou, s níž se rovněž přátelsky stýká dodnes. Po absolutoriu, složení filozoficko-pedagogické státní zkoušky v r. 1930 a schválení doktorské disertační práce v r. 1932 nastoupila Vlasta 11.6.1932 do St. úř. statistického jako výpomocná smluvní kanc. síla, v r. 1937 obdržela definitivu, ale když se 30. III. 1940 provdala, dostala výpověď, protože provdané ženy tehdy nesměly být ve státních úřadech zaměstnány. S A l e k s a n d r e m N i k o l a j e v i č e m, šlechticem A b d a n k A b ž o l t o v s k ý m /Sašou/, se znala od r. 1931, ale nemohli se vzít, protože neměl příslušnost. Saša se narodil 23.3.1903 v Abo ve Finsku. Jeho otec N i k o l a j byl generálem, měli velkostatek v Šukštaniškách. Předci byli původem Poláci, ale porušili se. Pocházeli ze starého šlechtického rodu Abdanků. Šlechtický titul jim byl udělen kolem roku 1100 německým králem a římským císařem Jindřichem V. Tento král byl znám svou lakotou, shromáždňoval poklady a rád se jimi chlubil před cizinci, kteří navštěvovali jeho dvůr. Zavedl do síně, kde ležela hromada zlata, drahých kamenů a šperků i J a n a G o r u, vyslance polského krále Boleslava, a pyšný polský pán, chtěje dát najevo pohrdání svlékl s prstu svůj drahý prsten a přihodil jej mlčky na hromadu. Jindřicha to nepřivedlo z rovnováhy, řekl klidně "Hab dank" a udělil pyšnému pánovi šlechtický titul Abdank, který zdědil po vzdálených předcích i Saša. Znak má ve stříbrném poli korunu a nad ní lyru a je na něm napsáno Skarby, což polsky znamená poklady. Matka A n n a I v a n o v n a byla rovněž šlechtičnou.

Sašovi se podařilo dostat do Čech a zapsat se na pražskou techniku, kterou r.1933 dokončil s titulem inženýr elektro-technik. Na studiích ho podporoval jeho bratr, žijící s rodinou v Polsku. Byl majitelem jednoho velkého polského listu, žil ve Varšavě, ale v den, kdy sovětské vojsko obsazovalo část tehdejšího polského území, se vracel z cesty na venkov a čekal na nějakém malém nádraží na vlak. Byl zadržen příslušníky sovětské milice, deportován snad na Solovecké ostrovy, odkud se nevrátil. Dvě Sašovy provdané sestry žijí v Paříži. Saša po ukončení studií byl dlouho bez místa, až ho konečně přijali do Škodových závodů. Pak měl nějakou dobu vlastní malou exportní kancelář. Českosl. příslušnost dostal v lednu 1940 a v březnu se oženil s Vlastou. Brzy po okupaci byl nasazen do Německa a pracoval v Berlíně v Siemensových závodech. V posledním roce války se mu podařilo dostat se z Berlína do Harzu, kde si s kamarádem ze studií otevřeli dílnu na výrobu elektrických motorů. Po válce se chtěl hned vrátit do ČSR, ale anglické okupační úřady, do jejichž zóny Harz spadal, mu nedovolily odejet, dokud za sebe nenajde zástupce, který by podnik dále vedl. Proto požádal čs. vládu o povolení odkladu návratu /všichni čs.st.občané se měli na výzvu vlády vrátit domů do měsíce/, místo toho však dostal z konzulátu přípis, že se pro neuposlechnutí zbavuje českosl.st.občanství. Protože v Německu zůstat nechtěl, likvidoval podnik a přesídlil do Brazílie. Byl tam ředitelem velkého závodu zprvu v Recife, potom v Sao Paulo, poslední dobu byl zaměstnán u jakési firmy v Belo Horizonte. Dnes už nepracuje, má slušný důchod a při odchodu ze zaměstnání mu byla vyplacena tak vysoká suma, že může být víc než dobře živ z úroků i kdyby žil do sta let. V r.1976 si koupil pozemek, postavil vilu, vysázel zahradu a zabývá se chovem ušlechtilé rasy psů.

Ještě v ČSR, těsně před hitlerovskou okupací, nabídl našemu ministerstvu obrany svůj vynález nové zbraně, ale k realizaci už nemohlo dojít a Saša nákresey zničil. V Brazílii si dal patentovat několik dalších vynálezů ze svého oboru.

V r.1948 bylo manželství na Vlastinu žádost, "bez viny stran" rozloučeno, ale bývalí manželé zůstali přáteli a stále si dopisují.

Vlasta po nuceném odchodu ze SÚS pomáhá sестře Libuši ve výrobě loutek. Žily s matkou v jednopokojovém bytě v Mečislavě

vově ul.v Nuslích. Hned po válce byla přijata na ÚRO jako tajemnice politické výchovy do komise pro odb.vzdělání k Ing. J.Volkovi, později byla redaktorkou Odborářského kulturně-politického Kalendáře, potom v Kult.prop.oddělení vedoucí přednáškového referátu a nakonec vedoucí překladatelského oddělení. Po sloučení strany sociálně demokratické a KSČ se stala členem KSČ. V ÚRO pracovala od 1.9.1945 do 31.7.1952. V r.1951 prodělala těžkou operaci a byla vyřazena na několik měsíců z práce. Za její nepřítomnosti jí byl vypáčen psací stůl a odcizena legitimace KSČ. Vzal ji sice vedoucí oddělení, ale i tak to bylo pokládáno za důvod k vyškrtnutí ze strany. Nedůvěřovali jí pro buržoázní původ. Neodvolala se proti tomu. Její práce na ÚRO byla ovšem znemožněna a tak odtud na vlastní žádost odešla. Dlouho pak nemohla nalézt přijatelné zaměstnání, teprve když se stal vedoucím Jazykového ústavu Ing.J.Volek, umožnil jí vyučování ruštiny na tomto ústavě. Později se věnovala výhradně překladům z ruštiny do češtiny a opačně, zprvu odborným na ministerstvu práce a v různých závodech, později, když dostala první cenu v soutěži o překlad z beletrie, byla přijata jako externí spolupracovnice tehdejšího nakladatelství Svět sovětů. Od té doby se věnuje této práci a má za sebou celou řadu beletristických knih z ruštiny, ale převážně z ukrajinštiny, jež překládá pro různá nakladatelství. S matkou a sestrou Libuší se v r.1958 přestěhovaly do Zahradního města, kde matka brzy nato zemřela. Protože bydlely v rodinném domku, dostaly od majitele soudní výpověď, vstoupily do družstva a v r.1966 se přestěhovaly do vlastního bytu na Kačerově, kde žijí dodnes. /Za byt zaplatily 27.000 Kčs./

Vlasta byla od dětství slabého zdraví a musela často na delší dobu přerušit studia i zaměstnání. V 10. letech onemocněla těžkým revmatismem a byla upoutána celý rok na lůžko. Nemoc se potom často vracela, přidal se ischias. Od mládí trpěla iritidou, která se opakovala skoro každé dva roky. V r.1930 prodělala těžkou plicní chorobu. Léčila se půl roku v sanatoriu Žamberku, ale život jí zachránil MUDr J.Šírek, který vynalezl účinný lék a metodu léčení této nemoci v době, kdy se ještě považovala za nevléčitelnou. Teprve v pokročilejším věku nemoci ustaly, ale v r.1954 Vlasta po přechozené chřipce náhle téměř

ohluchla a musela používat sluchadla. V r. 1964 navštívila na pozvání ukrajinských spisovatelů Kyjev a podrobila se tam na klinice věhlasného profesora Kolomijčenko operaci, která jí v značné míře vrátila sluch. Za své návštěvy na Ukrajině se seznámila s mnoha ukrajinskými spisovateli a je s nimi ve spojení dodnes. Lektoruje a překládá knihy, píše články a povídky pro různé časopisy, spolupracuje s televizí a rozhlasem.

Libuše a Vlasta měly kolem sebe vždy dobré lidi a několik opravdových přátel, kteří jí v životě mnoho pomohli. Vedle svého rozenců a jejich rodin to byl především MUDr. Josef Šírek a jeho manželka z Jince, kteří se ujali rodiny Klichovy hned po jejím návratu do vlasti, kdy jí bylo nejhůře, a zůstali jejími nejlepšími přáteli do své smrti; přítelkyně MUDr. A. Vánová, prof. Marie Turková, a Zdenka Romanová, s kterou se Vlasta spřátelila už ve SÚS, ukrajinský básník Olexa Stefanovyč, Ing. Viktor Sedláč, který oběma sestrám bratrsky, obětavě ve všem pomáhal od r. 1947 do své smrti v r. 1977, a jehož úlohu, i když ve značné měřítku /obstarávání nákupů/, převzal jeho syn Alois. Z příbuzných především bratranec Ivan Čížek s manželkou, Nikolaj Polja a teď jeho syn Mikuláš s rodinou, po válce manželé Milasevičovi, Klichovi z Karlových Varů a mnoho dalších.

J i ř í se narodil 6.2.1906 v Polonném. Asi rok bydlel u vychovatele a učitele Boučka v Kyjevě, kde chodil do české školy. Za občanské války žil s Boženou v Novograd Vol. u Mejedlých /bratra muže tety Pepy/ a jejich dcery je připravily ke zkoušce do ruské školy. Navštěvovali ji jen v zimě r. 1918. Bylo to, jako tehdy v celém Rusku, neklidno, zažili jednu noc i strašlivý pogrom na Židy, jaké bývaly tehdy na Ukrajině častěji. Potom chodili do školy do Čudnova. Chodili denně pěšky, jen v třeskuté zimě je občas někdo dovezl. V r. 1922 se Jiřímu podařilo po cestě plné dobrodružství přejít hranice. Když dal zprávu neoblomnému pohraničníkovi půlku smaženého kuřete, ukázal mu tento /dokonce kudy se snadněji dostane do Polska, ale zadrželi ho. Poláci a poslali do vězení, kde se roznemohl skvrnitým tyfem. Dostal ho odtud otec za pomoci V. Švihovského. Žil potom s otcem nějakou dobu v Křemenci a učil se sladovnickému řemeslu.

Jednou se rozhodl, že se půjde podívat na Olšanku a donese se s ním čokoládu a různé věci, o kterých se tenkrát na Ukrajině nikomu ani nezdálo, zatím co život v Polsku se už víceméně konsolidoval. Ale na hranicích mu všechno vzali a poslali ho do sběrného tábora pro uprchlíky v Ostrohu. Vysvobodil ho odtud majitel Ostrožského pivovaru Zeman. Jiří byl pak nějakou dobu ve Zdobunově u strýce Vojtěcha Kliča, pak v Rovně, v Kvačilově a s otcem v Mordách. Na podzim r. 1922 se dostal do Čech a učil se půl druhého roku sladovnictví v pivovaru u Tichých při zámku v Libočaněch u Žatce. Potom nastoupil do pivovaru v Praze-Holešovicích a po odbytí vojny do pivovaru v Nuslích. Pak pomáhal nějakou dobu rodičům hospodařit v Křibělkutě, ale brzy se zas vrátil do Nuslí, odkud ho vedení pivovaru poslalo do Filippeville v Alžírě, kde strávil 2 r. jako podsládek. Příliš se mu tu nelíbilo a tak mu známí opatřili místo v Marseille. Odjel tedy do Francie, trochu cestoval a užíval volna. A protože ho lákala víc Nica než Marseille, rozhodl se zkusit štěstí v Nice. Než se tam však dostal, utratil všechny úspory a přijel do Nici úplně bez peněz, neměl ani na nocleh. Ulehkl tedy k spánku na pláži, ale v noci přijelo policejní auto a sebralo ho. Druhý den ho pustili, když se odvolal na známost s českosl. konzulem Vondrákem, který tu vlastnil vilu. Místo v Nice volné nebylo, vypůjčil si tedy na cestu na konzulátě a odjel do Marseille, kde pracoval jako sklepmistr, od r. 1934 do konce války, s výjimkou doby, kterou strávil na frontě. Hned z první gáže vrátil konzulátu dluh k nemalému překvapení tamních úředníků, kteří prý něco podobného ještě nezažili, protože vypůjčené peníze nevracel nikdo. V r. 1939 vstoupil dobrovolně do francouzské armády, v r. 1940 přešel do armády Československé v Agde. Zúčastnil se i bojů na Marně. Když se po porážce Němci Čs. armáda stáhla do Anglie, zůstal ve Francii, kde měl nezaopatřenou rodinu, a pracoval opět v pivovaru v Marseille. Zde se už před válkou seznámil a sblížil s Margaretou roz. Facklerovou, Francouzskou, provdanou Schmidtovou. Narodila se 23.9.1908 ve Strasburku, který tehdy patřil k Německu, proto chodila zprvu do německé školy a když v r. 1918 Strassburg připadl Francii - do francouzské. Otec, ač Francouz, byl důstojníkem německé armády, zůstal po r. 1918 v Německu a rodinu opustil. Matku s dcerou vydržoval dědeček, lékař-chirurg. Matka se vyu-

čila modistkou a odjela do Paříže, kam ústav soc. zabezpečení poslal i Margaretu. Učila se různým domácím pracím. Potom dostala zaměstnání v nemocnici v Marseille jako sanitářka a pracovala tam 9 let. V r. 1937 se provdala za zámečnicka Schmidta, Němce, usaženého ve Francii. Ve válce r. 1939 Schmidta, jako Němce, zavřeli a dali mu na vybranou: buď žalář nebo návrat do cizinecké légie, kde před tím už 5 let sloužil. Vybral si légie. Děti s ním Margareta neměla. Když se sblížila s Jiřím a narodil se jim syn Petr, napsala mu o tom a žádala o rozvod, ale on ji ho odmítl dát. Byl neoblomný, i když se po válce vrátil a Margareta už žila s Jiřím a měla s ním druhého chlapce Vincence.

Jiří přijel do ČSR na výzvu naší vlády hned v r. 1945 s dětmi, Margareta za nimi teprve v r. 1946. Jiří bydlel zprvu u Vlasty, potom dostal menší byt a skrovné zařízení v Roztokách u Prahy. Než přijela Margareta, starala se mu o děti a vedla domácnost matka. Nějakou dobu byla s dětmi také u Boženy ve Vodním Újezdě. Děti neuměly ani slovo česky, Margareta ovšem rovněž ne. Doma mluvili jen francouzsky, protože Jiří tuto řeč dokonale ovládal. Jiří nastoupil zaměstnání opět v pivovaru v Nuslích, kde si ho velice vážili pro jeho pracovitost a sílu. Byl tu neocenitelný. O jeho neobvyklé síle a nebojácnosti svědčí mezi jiným i příhoda se lvem, která mu získala všeobecný obdiv. Bylo to tak: rozvážel se závozníkem nákladním autem pivo, když tu uviděl v poli za městem lva. Zastavil a namířil si to s provazem v ruce k němu. Lev nevypadal nijak mírumilovně, ale než se rozhodl ke skoku, vhodil mu Jiří na krk smyčku a do- vlekl a přivázal ho k autu. Tak ho dopravil do cirkusu Humberto, jenž tu právě hostoval a odkud utekl. Ředitel, který mezitím už vyhlásil poplach a dal uspořádat na lva honičku, velmi děkoval a vnutil mu několik stovek "na pivo". I v Köbölkutě obdivovali Jiřího sílu, když viděli, jak si přehodí přes rameno těžké brány a lehce s nimi vykračuje na pole. I Jiří rád zpíval a bral nějakou dobu hodiny zpěvu v Pivodově pěvecké škole. Učitelka radila, aby se učil a cvičil, že by se mohl stát druhým Šaljapinem, tak silný a krásný měl bas-baryton. Bohužel poměry nedovolily, aby ve studiu pokračoval.

Petr, první syn se Jiřím a Margaretě nar. 24. 7. 1940 v Marseille. Do školy chodil v Roztokách. Po skončení ZŠ se vyučil v Čelakovicích slévačem a pracoval v ČKD, n. p. v Praze.

Nyní pracuje jako dělník v Úklidu. V r. 1965 se oženil s Miroslavou Mariskovou z Prahy a měl s ní syna Tomáše.

Brzy se však rozvedl a 19. 12. 1971 se oženil podruhé se svou švagrovou, Petrou Bočanovou, nar. 7. 7. 1951, zaměstnanou v obl. podniku služeb v Roztokách. Jejich první dítě

Monika se narodilo mrtvé.

7. 4. 1971 se jim narodil syn

Petr.

Václav, druhý syn, nar. 13. 4. 1975.

Vincenc se nar. 19. 8. 1941 rovněž v Marseille. Chodil do školy v Roztokách, pak se učil sladovnictví v pivovaru v Plzni. Na vojně se seznámil s Jarmlou Váchalovou, o rok starší, z Koutu na Šumavě, vyučenou švadlenou, a oženil se s ní ještě před skončením voj. služby. Po vojně se odstěhoval k manželce do Koutů, kde její rodiče vlastní prostorný dům. Vašek je tu vedoucím skladu domácích potřeb a mimo to pomáhá manželce plést strojově svetry. Dovede vykouzlit i ty nejkrásnější složité vzory. Jaruška je zaměstnána ve Kdynských strojárnách jako kontrolorka. Mají dvě dcerky:

Ilonka, 15 let,

Vendulka, 11 let.

Helena se nar. 1. 6. 1947 v Praze. Asi v pěti letech prodělala zánět mozkových blan, ale uzdravila se. Po skončení ZŠ pracovala asi rok v čokoládovnách v Modřanech, pak absolvovala kurs jeřábnice a byla zaměstnána v ČKD, Praha. V r. 1967 se provdala za Václava Bočana, tesaře z Roztok a měla s ním dceru

Michalu, nar. 17. 1. 1968.

Za rok se Helena s Bočanem rozvedla a vrátila se k rodičům. 29. 2. 1970 se provdala podruhé za Jiřího Horu, nar. 6. 3. 1946. Povoláním je slévač, ale pracuje jako dělník v n. p. Úklid. Mají spolu syna a dceru

Jiřího, nar. 17. 5. 1971,

Helenu, nar. 18. 8. 1973.

Starší Helena má po matce francouzskou příslušnost.

O t a k a r si ponechal nejen francouzskou příslušnost ale i matčino jméno a není tedy Klich, ale Schmidt. Nar. se 10.12.1949 v Praze. Po skončení školy v Ržtokách pracoval nějaký čas v pivovaru v Praze Braníku, teď pracuje v n.p. Úklid Praha. Měl od útlého dětství abnormálně dobrý hudební sluch a začal zpívat v Kühnově dětském sboru, s nímž také vystupoval v Domě umělců. Bohužel neměl možnost v hudebním vzdělání pokračovat. Zpěv je ovšem stále jeho velkým hobby, právě tak jako Petrovým. Nahrává si mnoho věcí na magnetofon, zpívá s mládeží. 25.10.1974 se oženil s V ě r o u K e j h o v o u, nar. 4.9. 1951, prodavačkou potravin a má s ní dceru

R e n a t u, nar. 26.5.1972.

Mimo Vincence žijí členové rodiny Jiřího Kliche v Roztokách u Prahy. Od návratu z Francie bydleli všichni v jednom na-prosto nevyhovujícím bytě IV. kategorie v polorozbořeném domě a teprve v r. 1976, když byl tento dům určen pro demolici, přidě-lil bytový odb. v Roztokách každé rodině zvlášť moderní byt.

Všechny děti Jiřího Kliche byly vlastně nemanželské a mě-ly francouzskou st. příslušnost, protože Margaretin manžel jí rozvod nedal, ani když odjela do Československa. Starší dva chlapce Jiří adoptoval, Helena s Otakarem zůstali Francouzi. Jejich rodiče mohli uzavřít sňatek teprve po Schmidtové smrti. Konal se 28.7.1969 v Roztokách a za svědky jim byly jejich dě-ti Vincenc a Helena.

B o ž e n a, nejmladší z dětí Růženy a Václava Klichov-ých, nar. 4.4.1907 v Polonném. Když jí byl asi rok, měla těžký černý kašel a bylo to velmi slabé dítě, takže se rodiče obáva-li o její život. Uzdravila se však a jen ještě v 15. letech pro-dělala spalničky a pak nikdy nestonala. Teprve kolem 50 let se objevily potíže se srdcem, opakující se asi v dvouletých in-tervalech. Do 11. let i Boženu učili domácí učitelé, potom chodí-la rok do školy v Novogradě Vol. a pak v Čudnově. Na Olšance hrávala spolu s Libuší a Vlastou divadla a zpívala ve sboru, učila se hře na klavír. Jako "buržoustakému" dítěti jí pak bylo znemožněno navštěvovat jakoukoli školu a tak pracovala v kol-

choze na poli a p. V r. 1923 se jí podařilo dostat se nelegál-ně do Polska k rodičům. Dcera bývalého sládka Klichových, A. Stefaňuková, našla průvodce, který je převedl přes hranice za několik zlatých rublů, jež si až do té doby schovávaly jako památku na staré časy. Byla to cesta plná dobrodružství a stra-chu, ale nakonec dobře dopadla a Božena se po letech shledala s rodiči. Byla u nich několik měsíců v Babině a pomáhala matce v kantýně, na podzim pak odjela s Libuší do Prahy, kde se marně snažila najít nějaké zaměstnání. Její vzhled v obnošených ša-tech nevzbuzoval důvěru, nepřijali ji nikde ani za služku. Na otcovo přání vstoupila pak do Dívčí zahradnické školy v Krči, která trvala 2 a půl roku, a s výučním listem dostala v r. 1927 místo v květinářství u fy. Diettrich-Donát jako vazačka kytic a věnců. Později pracovala jako zahradnice. Potom odjela do Kő-bölkútu, aby pomáhala rodičům v hospodářství. A zde se seznámi-la se svým budoucím manželem. V á c l a v e m R a d o u. V Kőbölktű prožila asi půl druhého roku a vrátila se do Pra-hy. Byla zaměstnána nějaký čas v zahradnické škole v Krči a v květinářství u Pelce, potom odjela do Bližanov, kam se už dříve uchýlil i Václav Rada. Vzali se a narodila se jim dcera Jiřina. V té době byl už Boženin otec Václav Klich těžce nemocen a tak se manželé Radovi přestěhovali do Kőbölktű, aby se ujali hospodářství. Žili zde i po otcově smrti společně s matkou a Libuší až do r. 1938. Posledním vlakem, těsně před příchodem ma-ďarských vojsk, odjela Božena do Prahy, kam za ní přijel pozdě-jí její manžel. Odtud odjeli do Bližanov, žili tam asi půl ro-ku a Václav vydělával na živobytí příležitostnou prací v lese, na poli, kde se dalo. Potom dostali společně s matkou jako ná-hradu za Kőbölktű hospodářství v Horní Bukovině u Mnichova Hradiště, ale ani ne za dva roky byli vysídleni, protože statek rozdělený mezi několik rodin uprchlíků byl přidělen rodině ně-mecké. Václav pak najal hospodářství v Přešticích, kde žil s ro-dinou do konce války.

V r. 1945, kdy se obsazovaly usedlosti po odsunutých Něm-cích, dostali Radovi na mírné splátky hospodářství ve Vodním Újezdě u Dobřan. Žili tam třicet let a v r. 1975 se přestěhova-li do moderního družstevního bytu v Dobřanech, který si Božena po manželově smrti vyměnila za garsoniéro v tomtéž bloku domů. Žije střídavě v Dobřanech, u sester v Praze, kde jim vede do-

mácnost, a u svých dcer, u nichž se podílí na výchově vnuků a pravnuků. Pomáhá, kde se dá, jako to dělala její matka.

V á c l a v R a d a se nar. 17.9.1905 v Bližanovech u Plánice, jako všichni jeho sourozenci, kterých měl šest:

J a n, nar. r. 11.8.1896, zemřel v r. 1957. Byl ženat s A n n o u S o u k o u p o v o u a měl s ní dceru

V ě r u, která asi ve dvaceti letech skončila sebevraždou-zastřelila se z lovecké pušky dva týdny před svatbou.

A n n a, provd. M a š á t o v á se nar. 15.6.1899. ř. Její muž zemřel v r. 1975. Měli tři děti:

V á c l a v, ženat, osm dětí, žije ve Vodním Újezdě.

M a r i e, provd. T r e m l o v á má syna

R u d o l f a, ženatého s J i t k o u S t u c h l o v o u ze Suchodola u Přibrami. Žije ve Vodním Újezdě.

R ů ž e n a, provd. H r s k o v á, rozvedená, má 2 děti

L á d u /Ladislav/, má dceru.

Zdenku - má rovněž dceru. Žijí v Plzni.

M a r i e, nar. 24.8.1902, provd. R a d o v á má tři děti:

M i l o s l a v /má dva syny/

M a r i e - obě svobodné.

J i ř i n a

J o s e f, nar. r. 7.9.1908, ženatý, žil v Teplicích kde pracoval jako stavbyvedoucí. Zemřel za nevysvětlených záhadných okolností v r. 1969.

J o s e f a, provd. za B o h u m i l a P a v l í k a, se nar. 19.11.1911. Žijí na Zbraslavi, kde vlastnili kamnářství. Mají dceru

Z d e n k u, provd. V e š e ř o v o u, rozvedenou, má dceru

V l a d í m í r u a žije v Praze.

R ů ž e n a, nejmladší, provdaná V e j v o d o v á, se nar. 12.6.1915. Její manžel E d u a r d, nar. 13.9.1913 ve Vídni byl úředníkem v zahr. obchodě. Zemřel 24.4.1960 na plicní chorobu. Růžena byla od mládí velmi snaživá. Když jí onemocněl manžel, absolvovala příslušné kursy a vstoupila do zaměstnání jako účetní ve stavebnictví. Dnes je v důchodu, ale pracuje brigádnicky jako hospodářka ve fakultní nemocnici na Vinohradech. Má dva syny.

J i ř í, nar. 31.3.1946, povoláním autokarosář je ženat s H e l e n o u, roz. J á n s k o u. Mají syna

T o m á š e /dva roky/

E d u a r d, nar. 3.11.1947 je zámečnickem. Ženat s D a n o u, roz. B e d n á ř o v o u. Mají syna

D a v í d a.

J a n a M a r i e /rodiče/ zemřeli poměrně v mladém věku. Matka v 50 letech v r. 1922, otec v 58 l. v r. 1928. Chalupník, povoláním zedník, nemohl otec nalézt doma zaměstnání, aby užil

vil rodinu, a tak jezdil za prací do Německa. Dcery musely od útlého mládí sloužit, Jan a Josef byli vyučeni zedníky. Václava dali rodiče do učení k obuvníkovi, ale jemu se toto povolání nelíbilo a když mu jednou vlepil starší tovaryš políček, utekl domů. Vzal ho pak k sobě do Prahy jeho bratr Jan, teď už mistr polír, a opatřil mu místo na stavbě. Pracoval jako hlídač nebo pomocný dělník. Když se později Jan usadil v Kōbōlkutě, kde byl zaměstnán při výstavbě několika zcela nových vesnic zřizovaných vesměs pro české a slovenské kolonisty, přišel tam s ním i Václav. Vypůjčil si peníze na pár koní a zařídil si povoznictví. Brzy dluh splatil a koupil další pár koní a najal kočího. Ale stavba skončila a tím i práce a Václav marně hledal zaměstnání. /Byla v té době už krize a velká nezaměstnanost/. Na radu jistého vlivného známého prodal koně, což mu umožnilo pobyt v Praze, kde absolvoval kurs řidiče tramvaje. Jenže vlivný známý, který slíbil, že mu zařídí přijetí u Elektr. podniků, slib nesplnil a tak byl Václav nucen odejít do Bližanov a pracovat jako dělník v lese. Teprve v r. 1931 se vrátil už s rodinou zpět do Kōbōlkutu a vedl tu hospodářství do převratu v r. 1938. Dočkal se příchodu maďarských vojsk a prožil s ostatními, kteří tam zůstali, několik těžkých dnů. Ani on si nesměl s sebou nic vzít. Po krátkém pobytu v Bližanovech a Bukovině, odkud Němci nemilosrdně vyhnali všechny Čechy bez jakékoli náhrady, žil Radovi do konce války v Přešticích.

Za války byl Václav zatčen a vězněn v internačním táboře ve Svatobořicích na Moravě. Zároveň s ním byly zatčeny i jeho tři sestry Marie, Anna a Josefa pro podezření z "nadržování nepříteli", protože bratr Josef byl v té době v Iránu, kde se zúčastnil spolu s 350 českými odborníky stavby letiště v Teheránu. Odjeli sice v r. 1939 se svolením gestapa, ale mnoho chlapců tam vstoupilo do záp. armády a okupanti o tom ovšem věděli. Josefovi jako odborníku-betonáři odejít ze stavby nedovolili, vrátil se domů teprve v r. 1946. Jeho sourozenci byli vězněni několik měsíců, než se vše vyšetřilo. Značně věc urychlila nejmladší Václavova sestra Růžena, která nějakým zázrakem zatčený unikla: navštívila ihned na hradě tehdejšího sekčního šéfa kanceláře presidenta republiky dr. Popelku, který se zasloužil o jejich propuštění. Zkusili hodně, ale přece jen neměli takový hlad jako vězňové v táborech jiných, protože Václava s

A n n a, nar. r. 1924, provdaná za J i n d ř i c h a
N ě m o e, prodavačka, žije v Karl. Varech. Má také tři děti:
J i n d r u,
J i ř í h o,
D a n u .

B o h u s l a v, nar. 1927, ženatý s J i ř i n o u
R a d o u. Děti dvě:
B o h u s l a v, nar. 31. 12. 1952 v Havlíčkově Brodě.
J i ř i n a, nar. 6. 10. 1956 rovněž v Havlíčkově Brodě.
P e t r, nar. r. 1977, vnuk.

J a n, nar. r. 1932 je hudebním nástrojařem, jeho žena
E l i š k a B l a ž k o v á, nar. 1938 je úřednicí. Mají syna a
dceru.

J a n, nar. 1958,
M a r c e l a, nar. r. 1962 v Havlíčkově Brodě. Žijí
v Chotěboři.

Syn Jiřiny a Bohuslava Odvářkových, Bohuslav, se vyučil po
dokončení ZDŠ elektromontérem v Opatovicích n/L a pracuje
v Čs. uranovém průmyslu v Novém Městě na Moravě. Jeho hobby
jsou knihy.

^{Dcera}
J i ř i n a po maturitě v r. 1976 nastoupila zaměstnání jako
učitelka v mateřské škole a studuje dálkově pedagogickou ško-
lu v Litomyšli. 16. 10. 1976 se provdala za I v o n o v o t n ě
h o, nar. 4. 4. 1956, bytem Ždírec, povoláním automechanik. Zaměst-
nán je v n.p. Benzina ve Ždírci. V r. 1977 se jím narodil syn
Petr.

Z o j a se nar. 15. 5. 1932 v Kóbelkútě. Její matka
Božena si přála mít Zoju, ale otec to spletl a dal jí na úřa-
dě zapsat Vlasta. Doma to pak zapomněl říct a při křtu v ko-
stele dostala dcera jméno Zoja, takže měla jména dvě. Teprve
při nástupu do zaměstnání to uvedla do pořádku a zůstala Zo-
jou. Do školy chodila krátce v Praze, krátce v Bližanovech, pak
v Dobřanech. Potom byla nějakou dobu v Praze u tet Libuše a
Vlasty, pomáhala s výrobou loutek, pak nastoupila do ÚRO jako
korespondentka, ale práce v úřadě se jí nelíbila a vrátila se
do Újezda k rodičům, kde pracovala v JZD. Zde se seznámila s
Františkem Pavlíčkem, který odbyval v Dobřanech základní vojen-
skou službu a v r. 1953 se vzali. Svatba se konala v Liběchově
pak se však manželé přestěhovali do Vodního Újezda. Teprve po
narození dítěte se usadili trvale v Liběchově. Bydleli tu ně-

jakou dobu u ovdovělé Pandovy matky, pak jím byl přidělen byt.
Zoja nastoupila do zaměstnání v r. 1960 v Karoze-Liberecké au-
tomobilové závody, kde pracuje dodnes.

F r a n t i š e k P a v l í č e k se nar. 29. 5. 1929 ve Štětí. Povoláním klempíř pracoval po skončení vojenské
služby v r. 1953 krátce v Uranových dolech v Jáchymově, pak dva
roky v Plzni v ČSAO, od r. 1955-1965 v n.p. Karosa, teď je řidi-
čem nákladního auta u Okresní správy silnic-Mělník. Jeho koníč-
kem jsou knihy. Je velmi seštělý. Mají dvě děti: Vladimíra a
Evu.

V l a d i m í r se narodil 17. 5. 1954. Vychodil
ZDŠ v Liběchově a 3 roky se učil opravářem zemědělských stro-
jů v učňovském středisku v Obříství. Na vojně sloužil krátce.
Jednou se na noční hlídce pokusil o sebevraždu, těžce se po-
střelil a lékařům se ho stěží podařilo zachránit. Bylo nutno
vzít mu jednu ledvinu. Nyní je však zdrav a pracuje v Energo-
vodu Praha jako řidič autobagru. 30. 10. 1975 se oženil s
B l a n k o u r o z. K r o u p o v o u, nar. 10. 12. 1952 v Mělníku,
provdanou poprvé Salačovou. Blanka maturovala na gymnáziu v
Mělníku a absolvovala dvouleté abiturientské studium rehabili-
tační pracovnice v Praze. Pracovala v OÚNZ na Mělníku, potom na-
stoupila mateřskou dovolenou. 16. 5. 1976 se jí a Vladimírovi na
rodila dcera

L u c i e

T o m á š, syn. 9. 4. 1977.

Rodina bydlela v Byšicích u Mělníka u Blančinych rodičů spo-
lečně s jejím bratrem /ženatým s Vítězslavou Průchovou z Mělní-
ka/, potom dostal Vladimír byt v Roudnici a staví si domek v
Liběchově.

E v a, nar. 11. 2. 1957, se Pavlíčkem narodila na
Mělníku. Po maturitě na mělnickém gymnáziu se zapsala na dvou-
leté abiturientské studium rehabilitační pracovnice v Praze,
kde bydlela u tet Libuše a Vlasty. 29. 4. 1977 se provdala za
F r a n t i š k a T ý n k a s kterým se znala z dětství.
Týnek se nar. 19. 12. 1947 v Hoštce u Štětí. Do ZDŠ chodil v Li-
běchově, pak se vyučil automechanikem v Čáslavi. Pracuje u IPS
/inženýrsko prům. staveb/ ve svém oboru ve Štětí a má podniko-
vý byt, ale staví si společně s Vladimírem vlastní dům v Libě-

chově, kde žijí jeho i Eviny rodiče. Matka

M a r g i t a roz. C á b l o v á je původem Němka, Celá její rodina byla v r.1945 odsunuta do Německa, ale ona tu zůstala, protože měla před svatbou s F r a n t i š k e m

T ý n k e m za kterého se brzy nato provdala. Její starší syn B e d ř i c h, ženatý s J a n o u, roz. R o z e n b a u -

mová laborantce v Papírnictví ve Štětí, pracuje v oboru jemné mechaniky tamtéž. Mají dva syny:

a M i c h a l a
T o m á š e.

I r e n a, zaměstnaná v OÚNZ-sklady, je svobodná a má dceru I l o n u.

L u d v í k P a v l í č e k, otec manžela Zojí se narodil ve Vimperku. Povoláním byl tiskař. Oženil se s B a r b o r o u Šulcovou nar. v Bechlíně u Roudnice a sloužili pak oba na jákém si statku. Zemřel 3.3.1954. Měli 3 děti:

F r a n t i š e k, manžel Zojí
B o ž e n a, nar. r.1931, provd. Šrámková, pracuje v SPP ve Štětí. Měla 3 děti:

a M i l o s l a v
F r a n t i š e k dvojčata. tragicky zahynul,
P a v e l, nar.1907 je povoláním instalatér.

Miloslav, malíř pokojů, je ženat s K a t e ř i n o u roz.
S u c h o u a má dvě děti.
a R a d k u
S i m o n u.

M a r i e, nar. r.1932, se provdala poprvé za L a d i -
s l a v a R y b á ř e, po rozvodu za A n t o n í n a N e š -
p o r a podruhé. Oba jsou zaměstnání v JZD v Zásnukách u Ko-
lína. S Rybářem měla Marie 3 děti:

3 děti / L a d i s l a v, traktorista v JZD. / Je ženat a má

no dítě / M a r i e, povoláním chemička, / je provdána a má jed-

3 děti. H a n a, vyučená servírkou, je rovněž provdaná a má

V á c l a v R a d a, starší syn Boženy, se nar. 4.5.1938
v Kůbčlkutě. Do školy chodil v Přešticích a v Dobřanech, potom
absolvoval dvouletou zemědělskou školu v Rokycanech, kde bydlel
v internátě, obor zámečnický a opravář automobilů a traktorů.
Pracoval zprvu ve STS Přeštice jako zámečnický, po vojenské služ-

bě, kterou odbyval v Jaroměři a Čáslavi, opět v Přešticích, po-
tom u vodních staveb na stavbě přehrad Hracholusky, Jesenice,
Skalka u Chebu a j. Přešel pak z n.p. stavby silnic-Plzeň, odbočka
Dobřany, na stavby mostů. Po absolvování odb. kursů dostal r.
1972 zaměstnání u n.p. Armabeton - Praha 9 /těžká montáž/, kde
pracuje jako jeřábník. V r.1975 byl poslán na 3 m. na stavbu do
Dartmundu a Furth im Wald v NSR.

29.4.64 se oženil s O l g o u S r š ň o v o u, nar. 12.7.
1944 v Ml. Boleslavi, která pracuje jako vedoucí skladu n.p.
geodesie v Plzni. Její sestra

J a r o s l a v a, provd. B r z i c o v á žije s mu-
žem S t a n i s l a v e m a dvěma chlapci v Dobřanech
chlapci S t a n i s l a v
R e n é

Z d e n ě k S r š e ň, /bratr/ s manželkou Z d e n o u
roz. M a š a t o v o u, žijí rovněž v Dobřanech.

Z d e n k a, roz B u d k o v á /matka Olgy/, rozvedená, je
ošetřovatelkou v léčebně pro duševně choré v Dobřanech.

Václav s Olinou bydleli zprvu v nájemním bytě v Dobřanech,
v r.1969-1971 si postavili vlastní prostorný dům.
15.10.1964 se jim narodila v Plzni dcera

Š á r k a, a nar. 15.10.1964
syn R o m a n, 19.4.1969.

R ů ž e n a R a d o v á se nar. 4.9.1941 v Přešticích.
Po ukončení školy byla krátce zaměstnána v drůbežárnách v Nýr-
sku, potom v papírnách v Plzni, od r.1962 je úřednicí na Stát-
ním statku v Dobřanech. V r.1963 se provdala za A n t o n í -
n a M o r a v c e, který odbyval v Dobřanech základní vojen-
skou službu. Narodil se 31.5.1941 v Praze a vyučil se soustruž-
níkem, pracuje však jako bagrista u Energovodu na různých mís-
tech republiky. Má velké malířské nadání, ale maluje jen jako
amatér, bez průpravy. Jeho rodiče - A n t o n í n M o r a v e c
a B o ž e n a, roz. K r b c o v á byli nájemci restaurace na
Kladně, nyní žijí v Plzni jako důchodci. Jejich dcera a Ant. sestra
I r e n a, zdravotní sestra v Plzni, se provdala za zá-
mečníka J o s e f a L i š k u, který je po havárii na motor-
ce v invalidním důchodu.

Růžena s Antonínem mají dvě děti jménem
I v a n k a, nar. 25.5.1963,
A n t o n í n, naroz. 16.1.1970.

Žijí v Dobřanech.

P ř e m y s l, nejmladší z dětí Boženy a Václava Rado-
vých, se nar. 12.11.1944 v Přešticích. Chodil do školy v Dobřa-
nech, potom absolvoval dvouletou školu zemědělskou. Pracoval ja-
ko traktorista na St. statku v Dobřanech, pak odbýval základní
vojenskou službu v Žatci. Propustili ho o 4 měsíce dříve, proto-
že se přihlásil na práci do dolů v Ostravě. Pracoval tam na do-
le Fučík 2 r. a vrátil se do Dobřan, kde jezdil s nákl. autem u
Pekáren, potom pracoval na panelárně a pak nastoupil u Energo-
vodu-Praha. Jezdil tu na autobagru, ale v r. 1976 onemocněl ne-
mocí centrálně nervového systému, torticollis spastica, byl přes
půl roku z práce vyřazen a po uzdravení přešel na montážní
plošinu jako řidič. Pracuje na různých místech republiky.
12.6.1974 se oženil s M a r i í, roz. H a r t m a n o v o u z
Řeporyj, nar. 24.1.1950 v Praze. Marie po skončení ZŠ v Řepory-
jích absolvovala střední průmyslovou školu oděvní v Praze 7,
kde maturovala, a nastoupila do podniku Triga, okr. prům. podnik,
Praha-západ, Řeporyje. Při zaměstnání ukončila dvouletý kurs
psaní na stroji a studovala ještě rok dálkově na Sociální
právní škole v Praze na Letné, potom absolvovala rovněž dálko-
vě doplňkové pedagogické studium pro absolventy SOŠ při Vysoké
škole zemědělské. Školu ukončila závěrečnou diplom. prací s
právem vyučovat na dívčí odborné škole estetiku odívání.

V r. 1974 se Marií a Přemyslovi narodil mrtvý chlapec,
1.9.1975 druhý syn

P ř e m y s l a dcera
P e t r a 15.11.1976.

Manželé bydleli v garsoniére v Praze na Žižkově a v r. 1977 se
přestěhovali do Řeporyj, kde jim Mariin otec přestoupil domek,
který zdědil po zemřelém bratrovi. Byl v dezolátním stavu,
ale přizpůsobili si jej již k obývání.

Tento pamětní spis je kronikou rodiny Václava a Růženy
Klichových, proto jsou osudy jejich členů zachyceny nejobsáh-
něji. Záznamy o příbuzných jsou ovšem stručnější, o nich bylo
možné uvést jen to, co o sobě sdělili - o někom více, o jiném
méně, podle toho, jaký kdo poskytl materiál.
Snad někdo z tak četného příbuzenstva bude v této práci po-
kračovat, i když ne v tak širokém měřítku. Stačilo by, a bylo
by správné, kdyby si každá rodina doplnila, co pokládá za důle-
žité a dále zaznamenávala další osudy alespoň svých členů, a
to co nejpodrobněji, včetně nemocí a příčin úmrtí, protože
právě to je pro zdraví potomstva velmi důležité.

Kronika tedy končí, ale neuzavírá se.

Leden 1978